

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



Türk Lokumu
Jan Wolkers

Özgün Künye
Turks Fruit - Jan Wolkers

AYLAK KITAP
© Her hakkı mahfuzdur.

Çeviri: Burcu Duman
Görsel Yönetmen: Berat Pekmezci
Grafik Tasarım: Kübra Tekeli

1. Baskı, Temmuz 2013
Aylak Kitap: 28
ISBN: 978-605-5691-86-8

Bu kitap Nederlands Literair Productie- en Vertalingenfonds (NLPV) adlı kurumun çeviri desteğiyle basılmıştır.

This book is published with the support of the translation subvention cost grant by the Foundation for the Production and Translation of Dutch Literature (NLPV).

AYLAK KITAP
Caferaga Mh. Nailbey Sk.
Umut İşhanı No: 15
Daire: 8 Kadıköy / İstanbul
Tel: 0 216 345 40 69 (pbx)
Faks: 0 216 345 40 68

Baskı
Deniz Ofset: Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok/403
Topkapı-İstanbul Tel: 0212 613 30 06
Sertifika No: 25001

www.aylakkitap.com
aylakkitap@aylakkitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Türk Lokumu

Jan Wolkers

Çeviren: Burcu Duman



aylak kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İçindekiler

Hindiba Dolu Tıraş Kabı	11
Hermes'in Kanatları	19
Mavi Kürk Manto	27
Someday Sweetheart	37
Öç Elması	45
Ölü Serçeye Ağıt	53
Sürprizmatik	59
Marksist Bahçe Cüceleri	69
Peel Me a Grape	77
Travmalı Fare	85
Bayan Karınca Bel	95
Anatomik Duruş	101
Cadı Merkezi	109
Sezar ve Brigitte Bardot	119
Emniyet Kibritleri	125
Beddua Çivileri	131
'Nice Dolls' ve Yahuda bebekleri	139
Fuck Me I'm Desperate	149
Rosa Turbinata	155

Olga Stabulas'a ithaf edilmiştir

RASTAPOPOULOS: Alçak mı? Ben mi? Ben dünyanın en adi aşağılık herifiyim! Övünmüyorum ama inkâr da edemem!

CARREIDAS: Oh, hayır, dünyanın en adi aşağılık herifi benim. Ayrıca ben çok daha zenginim!

RASTAPOPOULOS: Olabilir ama ben üç erkek ve iki kız kardeşimi mahvettim; annemle babamın da kanını emdim. Buna ne diyecaksin şimdi?

CARREIDAS: Bu bir şey değil! Annemin teyzesine öyle kötü davrandım ki üzüntüden öldü!

RASTAPOPOULOS: Yeter artık! Bırak bunları, itiraf et; senden daha kötüyüm!

CARREIDAS: Asla! Beni duyuyor musun? Ölmeyi yeğlerim!

TENTEN'İN MACERALARI

SIDNEY'E 714 SEFER SAYILI UÇUŞ

Hindiba Dolu Tıraş Kabı



Beni terk ettikten sonra tam anlamıyla bin parçaya bölünmüş-tüm. Çalışmayı bırakmış, yemeden içmeden kesilmiştim. Gün boyu kirli çarşaflarımın üzerinde yatıyor, fotoğraflarını ve çıplak resimlerini burnumun dibine kadar sokup otuz bir çekerken, rimelli dolgun kirpiklerinin hareket ettiğini hayal ediyordum. Dudakları dolgunlaşıp nemleniyor, dışarı doğru kıvrılıyordu. Boşaldığı zamanlarda dünyayı ayağa kaldırırcasına attığı keskin çığlıklara benzer sesler duyuyordum. Tıpkı tattığımız zevkin aramızda kalması gerektiğini henüz öğrenmediği zamanlardaki gibi. Öyle ki bir seferinde komşu kadın ona, ‘Sana ne yapıyor öyle?’ diye sormuştu. Başka bir komşumuzsa bana, ‘Evinizde yarım düzine köpek yavrusu mu besliyorsunuz?’ demişti. Duvara, tekrar tekrar okuduğum mektuplarından cümleler yazmıştım: “Senden ayrıldıktan sonra, hemen bir eczaneye koşup sargı bezi almak zorunda kaldım. Kalbimin kanamasını dindirip ayakta kalma yardım etsin diye.” “Dün gece tüm şehri kuru ot kokusu sarmıştı. Seni öyle özlüyorum ki... Bu satırları yazarken amım, emzirilen bir bebeğin ağzı gibi oynayıp duruyor.” Yolunda gitmeyen neydi, diye tekrar tekrar düşünmekten beynim zonkluyordu. O sünepe

satıcı parçası için terk etmişti beni. Sırık gibi boyuyla iki büküm o geçkin dalyarağı bana tercih etmişti. Düşünmekten ve ıstırap-tan kafamın derisi çekiliyordu. İçinden çıkamıyordum, anlaya-mıyordum. Nasıl kendisini böylesine zehirleyebilmişti? Anası olacak o kaknem kadının işiydi bu besbelli... Arkadan çekilmiş çıplak resimlerinden biriyle yine otuz bir çektim. Fotoğrafta, ha-fifçe yukarı doğrularak öyle bir poz vermişti ki kıcı olduğu gibi aşağıya doğru sarkmıştı. Bağırdım. Sıç, Allah aşkına, ne olur sıç! Deliğini yalayıp temizlemek istiyorum! On dört gün sonra niha-yet kendime geldim. Artık yataktan çıkmanın zamanıydı. Sıska-laşmışım, kir pas içindeydim. Ocağın üzerindeki tavada, evde pişirdiği en son şeyi buldum. İki köfte. Üzerlerini ince bir küf tabakası kaplamıştı. Onları tuvalete döküp sifonu çekerken aklı-ma, küçük bir kızken, yatılı okulda, et ürünleri denetleme kuru-muna köfte postalaması geldi. Aynı anda hem ağlıyor hem gülü-yordum. Duş alıp vücudumu banyo süngeriyile sertçe ovdum. Naylon ipi andıran kızıl saçları süngerin etrafına dolanmıştı. En iyi giysilerimi giyip aynada kendime dikkatlice baktım. Zayıfla-mış yüzüm, azılı dalgalı saçlarım, dar siyah pantolonum ve siyah deri ceketimin içinde ölümsüz bir mummyayı andırırcasına iyi gö-rünüyordum. Gülecek bir durumum yoktu, o yüzden tüm ciddi-yetimle kendi kendime fısıldadım: 'Her gecenin bir de sabahı vardır.' Verdiğim tepki, karısının cenaze gününde kerhane çıkışı arkadaşına yakalanıp 'Bu üzüntüyle sanki ne yaptığımı biliyor muyum?' diyen fıkradaki Yahudi'yi andırıyordu. Kadınların biri gidiyor, diğeri geliyordu. Onları inime sürüklüyor, elbiselerini parçalarcasına çıkarıyor, canım çıkana kadar tokmaklıyordum. Ardından aceleyle karşılıklı birer kadeh bir şey içip kapı dışarı ediyordum. Bazen günde üç kızı buluyordu. Hiçbiri birbirine benzemiyordu. Emilesi meme uçlarıyla lapa dolu torbalara ben-zeyen iri sarkık memeler... Kazağını çıkartmaya değmeyecek kadar küçük, okşaması insanın içini acıtan pörsümüş meme-ler... Deniz yosunu gibi kaygan, kürk gibi yumuşak, orman gibi kıllar... Dokunmaya çekineceğim ama aletimi soktuğumda muhteşem hissettiren, içleri siğil dolu kuru amlar... Elleriyle ka-

pattıklarından göremediğim amlar... Muhallebi kıvamında nemli, yumuşak amlar... Taş gibi kıçlar... Aletime, matkabın sapıymışçasına, azgınca sarılan boylu boslu, Rotterdam şiveli karı... İşimiz bittikten sonra gidip bulaşıkları yıkamak, yerleri silip tuvaleti temizlemek isteyenler... Yaşlı gözleriyle göğsüme yatıp, burunlarını çeke çeke on beş yaşındayken babalarının tecavüzüne nasıl uğradıklarını anlatan kızlar... Yumuşattığı telaffuzuyla, kurdelesini kestirecekmiş ayaklarına yatıp yarı şaşkın, 'Bana ne yapıyorsun?' diyen Endonezyalı... 'Kalçalarını ayırıyorum, aletimi içine sokacağım. Seni öyle bir sikeceğim ki o tatlı nefesini duyamaz hale geleceğim. Haydi, gel o nemli dudaklarınla. Dilini ver bana, hepsini yiyip yutacağım,' diye karşılık vermiştim. Bazen kahrolası bir baş ağrısıyla uyanıyor, yatağımın başucuna sıkıştırılmış pekmez gibi koyu kahverenginde kanlı aybaşı bezleri buluyordum. Am biti bulaştıranlar bile çıktı. Herhalde çok uzaklardaki arkadaşlarından bir yadigârdı. Cildim griye dönüp, pul pul dökülmüştü. Kısa ömürlü bu birliktelikleri bir günlükte topladım. Hemen her birinin adının yanı başına bir tutam saç, kandırabilmişsem kasık kılı bile ilıştirdim. Onları nasıl baştan çıkardığımı, bazen de onların beni nasıl ayarttıklarını yazdım. Neler söylediklerini, neler anlattıklarını kaydettim. Bir kadın için, aşkını kaybetmiş bir adamdan daha çekici bir şey olamaz. Fakat yaşadıklarım birkaç ay sonra midemi bulandırmaya başladı. Sakinleşip evimin ön odasını Amerikalı iki kız öğrenciye kiraldım. Onlara elimi bile sürmedim. Sanat tarihi okuyorlardı. Odalarının duvarına, Memling'in "Tanrı Kuzusu" tıpkıbasımıyla, kafasında bandanasıyla Arlesli o delinin olmazsa olmaz portresi arasına vecizeler yazılmış kâğıtlar iğnelemişlerdi. "POSTA PULU YAPIŞKANININ BİR ARADA TUTTUĞU İLİŞKİLERDEN DAHA HÜZÜNLÜ ŞEY YOKTUR". "ŞEKERLİĞE TUZ KOYAN MIZANTROPTUR"¹. Katolik olmamalarına rağmen, her Cuma, pazardan ellerinde içi pisi balığı dolu, vıcık vıcık bir kese kâğıdı ile dönüyorlardı. Balıkları tuzlamak için, içi balgamlarımdan ve sidiğimden kayganlaşmış, çürük marul kokan lavaboya koyu-

1- Mizantrop: Toplumdan dışlanan, insanı https://arandajung.com

yorlardı. Onları bir tabağa koymaları gerektiğini anlayacak beyinden yoksundular. Bu yüzden, tıraş kabına hindibaları doldurup ateşin üzerine koyduklarında, siyah kıllarla birlikte köpüren sabunun kaynayan sebzenin içinde eridiğini görünce hiçbir şey söylemedim. Zaten söylesem de fayda etmezdi. Bana Amerika'da her şeyin sabun tadında olduğunu söylemişlerdi. Bu yüzden günde dört kez, üst katta, tuvaletin hemen üzerindeki duşun altına giriyorlardı. Tuvalette geniş geniş oturup gazete okuduğumda, işediklerini ve kıkırdamalarını duyabiliyordum. İşte banyoda geçirilen bu uzun süreler yüzünden bir süre sonra çatlaklardan su gelmeye başladı. Duvarlar önce yalnızca nemlenmişti. Birkaç ay sonra ise yedi farklı tür küf seçilebiliyordu. Sonraları, duvarda kireçli kalıntılar baş gösterdi, tavan şişmeye başladı. Vajina floraları tavandan adeta pis su mercanı gibi yayılıyordu. Bunun için de hiçbir şey söylemedim çünkü duşu ben de kullanıyordum. Ertesi sabah kararımı verdim. İç çamaşırlarımla odalarına girdim. Kanepede oturmuş, o bilmiş kafalarını pür dikkat kitaplarına gömmüşlerdi. Katakomplardan El Greco'ya bir dolu zırvayı yüksek sesle ve Hollandaca okuyorlardı. Şortumu indirip atletimi çıkardım ve sarkıttım. Kıllı vücudumla duşa yönelmeden önce kaçamak bir bakışla kıcıma bakmaya çalıştıklarından şüphelendim. Sonra hızla kafalarını çevirip, birbirlerine Giotto, Cimabue ya da o moruklardan birkaç tanesiyle ilgili parçalar okumaya başladılar. Havamdaydım, kafamı kapıdan uzatıp: 'Rembrandt On Yedinci Yüzyıl'ın en işe yaramaz beceriksizidir,' diye bağırdım. Bu onların rahatını bozdu. Kapının orada, önümde dışarıya doğru sarkan bir şeyin olup olmadığını bilemediklerinden benden tarafa bakmaya cesaret edememişlerdi. Bense bangır bangır *The Stars And Stripes Forever*'¹ söyleyerek duşun musluğunu açtım. Ilık suyun altında sertleşmiş aletimi avuçlarıma alıp, bu halde odalarına girdiğimi, aralarına uzandığımı ve o istekli ellerinin bana otuz bir çekip rahatlatıldığını hayal ettim. Menimi göbeğime sürüyorlar, üzerine, Amerika'dan (Babe Sherman veya nam-ı diğer Bayan Yalnız Kalpler rumuzlu Grace

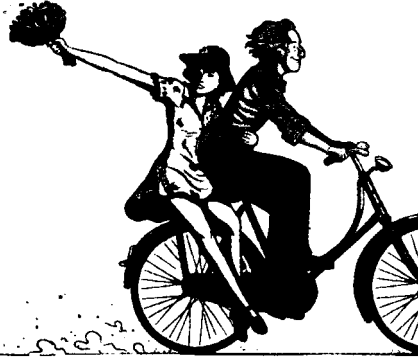
1- Amerikan ulusal marşı

Anderson'dan) gelen mektuplardan çıkarılmış ve üzerinde kavisli biçimde IN GOD WE TRUST, altında ise LIBERTY yazan hürriyet heykelinin resminin ya da açık yeşil veya mor renkte, Kızılderili, bizon, zenci ve kardeş katliyle dolu, şanlı geçmişlerinden fırlamış kulağı kesik tarihi kişiliklerden yahut dişsiz buruşuk kadınlardan birinin resminin bulunduğu pulları ilıştırıyorlardı. Ama bunların hiçbirisi olmadı. Başlarda, duşa girip çıkarken çıplaklığımla ilgili yorumlar yapıyorlardı. Cevap bile vermiyordum. Bir gün aşağıya indim, masanın kenarındaki bir kâğıdın üzerine aletimi koydum, kenarlarından çizdim, üzerine PENİSİM yazıp kapılarının altından ittiriverdim. Daha sonra bu kâğıdı ne tıpkıbasımlarla vecizelerin arasındaki duvarda ne de çöp kutusunda gördüm. Hâlâ o ikisinden birinin kâğıdı, teniyle külotu arasına sıkıştırıp bir mücevher gibi sakladığından şüpheleniyorum. Bu arada onlar, şehirde tanıştıkları Amerikalı bir oğlanı üzerime salmışlardı. Saçlarını subay tıraşı kestirmiş, oyuncak ayı görünümüne rağmen renkli gözleri hınç dolu, hormonlu bir Amerikalıydı bu. İsa Mesih'in Ahir Zaman Azizleri Kilisesi'nin temsilcilerinden biri sıfatıyla görevlendirilmişti. Muhtemelen ona çizimimi göstermişler, o da bu ereksiyonu normal haline getirerek, fikirlerini, 'Kurtarıcım çarmıha gerili' ilahi amacı çerçevesinde benimsetmek istedi. Neyse ki işe, bir tapınağın kubbesini çatlak bir yumurtaymış gibi itinayla koruyan ürpertici bir binanın renkli resminin bulunduğu bir kart vererek başladı. Söz konusu delikanlı, Salt Lake City'deki Latter Day Saints Tapınağı'ndandı. Tam bana Mormon Kitabı'yla ilgili vaaz vermeye başlıyordu, ona Amerikalıların hiç de imanlı olmadıklarını, akıllarının yalnızca yeşil dolarlara çalıştığını söyledim. Mormon'un *More Money*¹'nin kısaltılmışı olduğunu bilip bilmediğini sordum. Başını salladı ve sustu. İşe napalm bombası atarak başlamak ona bir şey kazandırmayacaktı. Ta ki cebinden üç küçük maket çıkarıp, satranç taşları gibi dizerek, bunların kutsal azizler Peter, John ve James olduklarını söyleyene kadar. Dayanamayıp fermuarımı açtım ve aletimi dışarı çıkarıp, "Aha bu da peygamber Ha-

bakkuk hazretleri,” deyiverdim. Müşteri kaybetmenin verdiği hafif üzüntüyle kafasını sallaya sallaya gitti. Tabii üç kutsal azizi masamın üzerinden bozuk para toplar gibi çabucak kapmayı ihmal etmedi. Onu bir daha görmedim. Ama kızlar, erkek arkadaşlarını getirmeye devam ettiler. Yaşamak için yetersiz, öldürmeyecek kadar çok burslarıyla soluk yüzlü Amerikalı öğrencilerdi bunlar. Tüyenmiş asker ceketlerinin cepleri patlamış mısır, çiklet ve çavdar ekmeği dolu, Stavanger’den Napoli’ye, tarafsız bölge ilan edilen kızların odalarında huzursuzca sürtüyorlardı. Bir sabah duşa girerken, odada tam on beş kişi saydım. Yerlere yayılmış, bazıları gri diz battaniyelerine ve Hint işi paçavralara sarınmış uyuyor, bazılarıysa çilek reçeli sürülmüş ekmekleri çiğneyip geviş getiriyorlardı. Aralarından, sürü halindeki ayıbalıklarının arasından geçer gibi geçtim. Kuyruklarına veya uzuvlarına basmamaya özen göstererek. İçlerinde gitarı olan varsa, bütün gün folk şarkıları söyleyip duruyorlardı. Bazen öyle gürültü yapıyorlardı ki komşular arayıp radyonun sesini kısmamı istiyorlardı. Kızlara, diğerlerinin ortadan kaybolacağı düşüncesiyle, bunların arasında ilişkiye girmek istediğiniz biri var mı, diye sorduğumda, birden mızımız kesiliyorlardı. Biri başa çıkılamayacak kadar ateşliydi, diğeryse sakız çiğnerken ağzını fazla şapırdatıyordu. Dolayısıyla oğlanların eline sert zeminde uyumak, yemek yemek ve duş almaktan fazlası geçmedi. Diğer yandan tuvaletin tavanındaki sarkıtlar ürkütücü biçimde artıyordu. Sanki Amerika’nın elli farklı eyaletinden gelmiş bakteri, kepek ve deri kabuklarıyla besleniyorlardı. Bir gün eve bir düzine muhabbet kuşu getirdiler. Kuşları serbest bırakıp odada uçmalarına izin verdiler. Duştan çıkmıştım. Dışkıya bulanmış tüyler ayak parmaklarımın arasına giriyordu. Ayağımın altına yapışmış sivri kuşyemlerinin verdiği acıdan paytak paytak yürüyordum ki tepem attı. Sam Amca’nın serserilerini tuttuğum gibi dışarı attım, pencereleri hışımla açıp paspası kaparak muhabbet kuşlarını tüylü badminton topları misali sokağa fırlattım. Evin önündeki çalıların arasında, tül eşarplarıyla muhabbet kuşlarını yakalamaya çalışan solgun ve ağlayan kızlara bağırarak, patlamış mısırlarıyla tatlı patateslerini

alıp buradan defolmalarını söyledim. O bok kokulu kuşlar, eğri gagalarıyla odanın dört duvarını gagalayıp oyarak öbür tarafa ulaşmadan kira kontratlarını derhal feshedecektim. Aynı gün öğleden sonra, sokağı birbirine katıp, her birinin elinde mahallede balıkçılık malzemeleri satan bir dükkândan alelacele satın alınmış ağların içine hapsettikleri birkaç muhabbet kuşuyla beraber on kadar oğlanla, eşyalarını bisikletin kasasına doldurup evimden ayrıldılar. İşin garibi, tokalaşmak istediler. Gevşekçe elimi sıkıdılar. Bana suçlayan gözlerle bakıp Marshall Planı'na böyle mi teşekkür ettiğimi sorsalar ya da harabeye çevirdikleri odanın duvarındaki vecizeyi başıma kaksalar daha anlayışla karşılardım: ŞEKERLİĞE TUZ KOYAN MİZANTROPTUR.

Hermes'in Kanatları



Her zaman oturduğu tekli koltuğun altında kurumuş sümükten küçük bir tepeciğin bulunduğunu biliyordum. Serçe parmağıyla burnunu karıştırır, adına yuvarlama dediği küçük toplar yapar ve koltuğun altına özenle yapıştırırdı. Onunla ilgili bana anlattığı ilk şeylerden biri buydu. Babasına tapardı. Durum ortaya çıktığında, annesi ölesiye utanmıştı. Temizlikçi kadın temizlik yaparken bulmuştu yuvarlamaları. Önce tahta tutkalı ya da reçine sanmış, tırnağıyla kazımaya çalışmıştı. Ama ekmek bıçağıyla bile ancak birkaç parça ince tabaka düşürebilmişti. Oysa bunlardan daha bir sürü vardı. Bunun üzerine temizlikçi sarı yeşil renkteki kabartmaları evin hanımına göstermişti. Onu bir şeyden vazgeçirmek mümkün değildi. İyi kalpliydi fakat sümüğü söz konusuysa inatçı keçilere dönerdi. Yemek esnasında, marulunu ağzına götürmeden önce, yapraklarındaki böcekler fırlayıp düşmesin diye mutlaka rulo yapardı. Radyoda Radetzky Marşı çalmaya başladığında, eşlik ederdi: Meme kıç, meme kıç, meme kıç, kıç, kıç, Meme kıç, meme kıç, meme kıç, kıç, kıç. Ritme tam uyarak. Tabii bunu yalnızca karısı odada bulunmadığında yapardı. En çok Peter de Boorder'ın sesiyle *De Jonge Flierefluiters*'ı dinlemeyi

severdi. Olga daha küçükken, bir yemek sırasında, masada kusmuş ve gözyaşlarına boğulmuştu. Annesi öfkeyle kalkmış, babasıysa küçük kızın oyuncak ayılarından birini alıp kusmuşğun üzerine doğru eğerek, 'Ayıcık kustu, ayıcık kustu,' demişti. Olga gülmeye başlayana kadar bunu yapmıştı. Seviyordum adamı. Ziyarete gittiğimiz zamanlarda bizi kırmızı lekeli yüzü ve yusuvarlak vücuduyla o tekli koltuğa sıkışmış oturur halde karşılardı. Kat kat kolları, yuvarlama yapmadığı zamanlar, koltuğun kolçaklarına dayalı olurdu. Sürekli, Amerikalıların medeniyetten yoksun bir halk olduklarını söyler ve her seferinde sorardı: 'Paris'e giden iki adamla ilgili fıkrayı biliyor musun? Gitmemişler.' Her seferinde o daracık koltuğunda katıla katıla gülerdi. 'Kraliçenin arkasını kim yalar?' Yüzüme bu soruyu ilk defa duyuyormuşum gibi bir ifade taktığımda da, 'Zarfa pul yapıştıran herkes,' cevabını verirdi. Ardından bombardımana tutulmuş puding misali sallanarak, titreye titreye gülmeye başlardı. Çok şişmandı. Yıllarca diyet yapmıştı. 'Aha! Budur diyetim,' derdi. Onlarda kaldığımız zamanlar karısı bir melek kesilir, ilgili görünürdü. Karaciğer hastalığı yüzünden tek bir patates ve üzerine azıcık et suyuna talim ediyordu. Rengi giderek sararıyordu. Bir keresinde, Olga'yla sinemaya gitmek için masadan biraz erken kalkmıştık. Sigaramı almak için odaya girdiğimde, kadını, adamın patatesle doldurulmuş tabağına kalınca bir tabaka et suyu döktüğünü görmüştüm. Bana yüzünde düşmanca ve suçlu bir ifadeyle bakmıştı. Onu, adamı yavaş yavaş öldürmeye çalışırken yakalamıştım. Olga'ya bundan bahsetmedim. Onu boş yere endişelendirecektim; kaldı ki hiçbir şey yapamayacaktı. Hiç kimse kadının yağlı et suyunu boca etmesini engelleyemezdi. Nefret ediyordum o kadından. Nedeni sırf bu değildi elbet. Kızıyla beraber olduğum için sürekli anaç pozlarda beni kucaklamak istiyor, bense her kucaklaşmada kanser yüzünden alınmış göğsünün garip boşluğunu hissediyordum. Boş sutyeninin içine dolgu koyuyordu. İtiyordu ki hâlâ kadın olduğu hissedilsin. Banyoda daima, bir paket kadın bağı üzerine konmuş gazete kâğıdına sarılı tamponlarla karşılaşırđım. Daha da beteri, her fırsatta kahvalt

getirmek bahanesiyle yatak odamıza girer, az pişmiş çamur kıvamında yumurtayla peksimet getirirdi. Etrafa ne düşündüğü belirsiz, anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle inceleyerek bakardı; odada öyle uzun kalırdı ki hayal dünyasına dalar, başı ustaca kesilmiş yumurtanın yaydığı kükürt kokan odada Olga'yla yalnız kaldığımızı düşünmeye başladım. Annesi üzerimizden battaniyeyi çekiyor, penisimi kızının içine sokuyor ve hayalarımın yakalayıp, 'Testisleri bende,' diyordu. Ardından ucu meşe palamudu büyüklüğündeki tek memesini sabahlığından çıkarıp Olga'nın ağzına sokuyordu. Haspam baştan beri Olga'yı bana karşı kışkırtmaya çalıştığı için, içimde biriken intikam hissiyle, takma dişlerini banyoda penisime geçirip, lavaboya böyle boşalmak istiyordum. Kocasıyla hastanede tanışmışlardı. Adam hasta, o hemşireydi. Onu yıkıyor, kıcını siliyor ve ateşini ölçüyordu. Adam daha bir öpücük bile veremedi kadını onun bütün takımlarını görmüştü. Adam biçimsiz, iyi kalpli ve hali vakti yerinde biriydi. Kadınsa güzel, fakir ve açgözlüydü; üstelik iki memesi de yerindeydi. Hastaneden Whippet cinsi köpeğine gizlice placentası götüren hesapçı bir kadındı. Köpeği dışarı çıkardığında, hayvan ihtiyacını giderdikten sonra poposunu tuvalet kağıdıyla silerdi. Diğer hemşirelere şişman hastasıyla ilgili alaycı şakalar yapar, onlarsa 'Onunla evlenirsen hiç şaşırımayız,' derlerdi. O ise buna çoktan karar vermişti zaten. Adamı öyle okşayıp şımarttı ki hastane yatağından dosdoğru gerdek yatağına soktu. Kısa sürede onu öyle besledi ki adamda çocuk yapma yetisi kalmadı. Neredeyse hiç hareket edemez hale geldi. Tek yapabildiği büyük Amerikan arabasına gömülüp evinden işine gitmekti. Ev gereçleri toptancısıydı. Babasının ölümünden sonra şirkete 'Hermes' adını vermişti. Savaş sırasında karısının Alman bir subayla gizli ilişkisi sayesinde çok ucuza bol miktarda bıçak almış ama kaba modelleri ve mühürleri yüzünden bıçakların nereden geldiği anlaşıldığı için elinde kalmıştı. On yıl sonra hâlâ bu bıçakları hediye olarak müşterilerine dağıtıyordu. Gün boyu masasında pestili çıkana dek çalıştıktan sonra eve geldiğinde çoğunlukla karısı evde olmuyordu. Evde amaçsızca dolaşılıyor, şişman ve hasta bir

çocuk gibi adını sayıklıyordu. Olga ise üzüntü, ümitsizlik ve güvensizlik dolu bir halde okuldan eve dönüyordu. Oysa adam kız arkadaşlarıyla güya çay içmeye gittiklerini söyleyen karısının giysilerini üzerinde tutmayı beceremediğini çoktandır biliyordu. Annesinin isteği üzerine amca dediği bir aile dostları, Olga üç yaşındayken bir gün plajda ‘Bak, seninle küçük ayak parmaklarımız aynı. Sen benim çocuğumsun,’ demişti. Olga sarsılmış, afallamış, bunu düşünüp durmuştu. Yıllar sonra bile. Babası, karısının küçük maceralarına alışıp artık kaçınılmaz biçimde teslim bayrağını çektiğinde basit bir açıklama getirivermişti: ‘O güzel bir kadın. Bense albinonun tekiyim, gözlerim doğru dürüst görmüyor. Ama yere bir çivi düşse nerede olduğunu hemen söylerim.’ Fakat onun da hıncını mülayimce aldığı zamanlar vakiiydi. Telefona baktığında karşısına yine o müzisyenlerden veya tiyatroculardan biri çıkarsa karısı tiftiklenmiş kırmızı terlikleri ve kafasında bigudilerle telefona geldiği zaman ahizeyi ona vermeden önce, ‘*Here is cauliflower speaking,*’¹ derdi. Bir keresinde Olga’nın poposuna sevecen bir şekilde hafifçe vurup, ‘Dikkat et, gazetede yuvarlak hatlı sarışınların modası geçiyor diye okudum,’ demişti. Annesi Olga’ya, sanki gençliğini çalmak istiyormuş gibi kıskançlıkla bakmıştı. Bense feci kızışmışım. Yuvarlak hatlı sarışın. Onu kendime çekip hole götürmüş, tuvalete sokarak ayakta becermişim. Orgazm olurken sifonu çekmek zorunda kalmışım, yoksa bütün evi inlemeleriyle yıkacaktı. Öte yandan, gün geldi, babası hepten tükendi. Bir sabah bedenenden üzerinden kamyon geçmiş gibi hissettiğini söylemiş. Yeniden yatağa dönmüş ve bir daha eski gücüne kavuşamamış. Geldiğimizde işi çoktan bitmişti. Şişko hastanın hemşiresiyle ilişkisi tıpkı başladığı gibi sonlanıyordu. Kadın akşamları tüm çiçekleri odasından dışarı çıkarıp hole koyuyor, böylece evi tam bir hastaneye çeviriyordu. Adamın neresine soktuğunu ister istemez merak ettiğim termometreyi azgınca sallayarak etrafta dolanıyordu. Adam artık altına kaçırın bir yağ fıçısıydı ve ıslaklık yatağın içi-

1- “Sizi karnabahara bağlıyorum.” Cauliflower, argoda ‘önüne gelenle yatan kadın’ anlamı vermektedir.

ne işliyordu. Havadaki, insanın içini bayıltan çürük kokusunu dağıtmak için evin içine kolonya döküp duruyordu. Olga bütün gün elinde küçük bir mendille gergin ve amaçsızca kıvranıyordu; yanakları şişmiş, büyük kahverengi gözlerinin beyazına kan oturmuştu. Akşamları yatakta, gözyaşlarıyla ıslanmış saç tutamları yüzüne yapışık, kollarımda güçsüzce iç geçiriyordu. Ama böylesi, yani o hissiz vücutla sevişmek daha güzeldi. Hatta diyafaramını takmaması için onu neredeyse kışkırtmıştım. Ölenin üstüne çocuk yapmak kadar anlamlı bir şey yoktur. Geceleri inleyerek uyanıyor, beni de uyanana kadar sarsıyordu. Ben de onu teselli etmeye çalışıyordum. Ağlamaktan titreyerek, rüyasında yine o atı gördüğünü anlatıyordu. Aslında bu Almanya'da çalışmaya zorlanmış bir tanıdıklarının anlattığı savaştan kalma bir hikâyeydi. İlerleyen Ruslarla çekilen Almanlar arasında kalıp Berlin'de bir kenar mahalleye gelmişler. Evlerini boşaltanlardan geriye yiyecek hiçbir şey kalmamışmış. Yüzlerce insan, kapana kısırılmış fareler gibi, bombaların havada uçuştugu kargaşa dolu bir sokakta duruyormuş. Birdenbire sokakta bir at yürümeye başlamış. Toynaklarının kaldırım taşlarında tıkırdadığını duyuyorlarmış. Herkes dili tutulmuşçasına kırık camların önünde birbirini iteleyerek, taşlar ve molozlar arasında yürüyen bu ürkek yaratığa bakıyormuş. Sonra birdenbire bir kapı açılmış. Bir adam dışarı koşarak atı boynundan yakalayıp çekmeye çalışmış. At ise şahlanıp damı altına alarak devrilmiş. Derken evlerin birinden bir adam daha çıkmış. İkisi birden atın batınından bir parça et keserken, hayvan top seslerini bastıran canhıraş bir sesle feryat ediyormuş. Bir evden peşi sıra insanlar çıkmaya devam etmiş, atın üzerine atlayıp, titreyen kanlı bir parça etle geri dönüyorlarmış. Atın feryatlarının bitmesi bir saat sürmüş. Yerde geriye koskoca bir kan birikintisi içinde yalnızca deri, barsak ve kemiklerle, çenesinde dizi dizi sarı dişleriyle atın kafası kalmış. Bir yandan onu teselli ediyor, bir yandan da atı kafamda canlandırıyordum ki birdenbire Olga, 'Annem bir cadı,' dedi. Sonra da kendi söylediklerinden dehşete düşmüşçesine eliyle ağzını kapadı. Bir yıl sonra, annesi, evli arkadaşlarının kendini, çekici bir

dul olduğu için çekemediklerini söylediğinde ona hatırlattım bunu fakat o, bu sözleri söylediğini inkâr etti. Babası ölmek üzereydi. Onu sırayla görebilecektik. Evliliğimiz beni ailenin gerçek bir parçası yapmadığından yanına en son ben girdim. Yüzü biçimsiz, sarı bir kütleydi. Yastığa yayılmış, ciğere benzer gevşemiş yanaklarındaki damarlar, kılcal damarlara kadar çatlayıp adeta kırmızı bir ağ örmüştü. Bana bakmıyordu ama yaklaşıp oturduğumda yanındakinin ben olduğumu biliyor gibiydi. O halinden beklenmeyecek kadar yüksek bir ses tonuyla en azından, ‘Demek kızıl saçlı Olga’mı benden alıyorsun,’ diyebilmişti. Kendimi hazırlamıştım, ardından duygusal bir hikâye geleceğini sanıyordum. Kızının gözünün bebeği olduğunu ve ona iyi bakmamı söyleyecekti. Ama o, bunları söylemek için fazla görmüş geçirmiş biriydi. Galiba gülmeye çalışıyordu, şöyle dedi: ‘Paris’e giden iki adamla ilgili fıkrayı biliyor musun?’ Bir süre bekledi. Güçlkle konuşuyordu: ‘Gitmemişler.’ Bir kez daha tekrarladı, neredeyse duyulmayacak bir ses tonuyla. Ardından bilincini kaybetti. Bir daha kendine gelemedi, iki saat sonra öldü. Ev o andan itibaren isterik bir cadının kazanına dönüştü. Karısı kendini sürekli adamın odasına atıyordu; ardından vicdan azabı ve suçluluk duygusuyla dolu haykırışlar duyuyorduk. Sanki odadaymış gibi onunla konuşuyor, aynı şeyleri tekrar tekrar soruyordu. Ardından yeniden acı acı bağırarak içeri geliyor, boynuma sarılıyor ve artık evin erkeği olduğumu söylüyordu. Artık heykeltıraşlığı bırakmamı, o işle asla yeteri kadar para kazanamayacağımı, Hermes’in başına geçmemi söylüyordu. Kendimi gözümde o kaba Alman ordu bıçaklarını eşe dosta hediye verirken canlandırdım, tam anlamıyla dehşete düştüm. Kocasını ölü pazarı Velsen’da yakılacağı zaman, cenazenin ciddiyetiyle bağdaşmayacağı gerekçesiyle Reznicek’in *Donna Diana Uvertürü*’nü çalmak istemeyen müdürle tartıştı. Olga’nın babası Radetzki Marşı’nın daha çok seviyordu ama o bunu istemeyi aklına bile getirmemişti. Ailede bu marşı dinlerken ünlü ritmini aklına getirmeyecek bir kişi bile bulunmadığını biliyordu: Meme kıç, meme kıç, meme kıç, kıç, kıç. Sonuçta tabut Bach’ın füğlerinden biriyle platformdan aşağı-

ya indirildi. Bense tabutun üstündeki çiçekler ve kurdelelerle süslü çelenkler yerine, fırına sümüklü koltuğun sokulması gerektiğini düşünüyordum. En sevdiği eşyasıydı oydu çünkü. Birkaç ay sonra, kayağa gitmek için hazırlanan annesini ziyarete gittiğimizde, koltuk ortadan kaybolmuştu. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu.

Mavi K rk Manto



Onunla nasıl karşılaşmıştım? Aslında iki kez. O küçük kızıl şeytanla. Bu lakabı ona daha sonraları, beni terk edip o s nepeyle gittiğinde taktım. Eşyasını —dikiş makinesi, elektrik süpürgesi ve birkaç önemsiz parça— almaya, tıpkı annesi gibi gözleri ateş saçan şirret bir kadın kılığında geldiğinde. Tabii bu bakışların bir nedeni de, zarar veririm korkusuyla  şıgının onu gözleyerek kapı önünde beklediğı sırada ayakta, aynanın önünde onu becermek istememdi. Eteğini geri indirmiş, ayağını okul müdiresi gibi sertçe yere vurmuştu. O anda ikimiz de kederle g l msemiştik. Ben bizim için bu kadar doğal bir şeyin birden artık doğallıktan çıkmasına gülmüştüm. Onunsa neye güldüğünü bilmiyorum.  şıgını içeri davet edip benimle tanıştırmak bile istedi. I eri bir adım atarsa beynini sopayla dağıtacağını söyledim. Söylediğimi yapacağını biliyordu. Onu ilk kez otostop yaparken görmüştüm. Roermond yakınlarında bir yerdeydik. Hava  yle soğuktu ki arabasının  n camı neredeyse tamamen buz tutmuştu, içerisi görünmüyordu. Zaten başka türlü otostop  ekmezdim. Kocaman bir Amerikan arabasının içinde işte böyle güzel bir kız önümde duruvermişti. Amsterdam'da, Kraliyet Akademisi'nin

heykeltıraşlık bölümünde okuyordum. Kış aylarından birinde, Valkenburg Belediyesi'nin daveti üzerine, son sınıflarla birlikte mağaralara rölyefler oymak üzere Sint Pietersberg'e gitmiştik. Belediye Başkanıyla Belediye Meclis Üyelerinin turizmi geliştireceğini umdukları, dini olayları gösteren, gerçek ebatlarda sahneler işliyorduk. Ben, Lazarus'un dirilişiyle meşguldüm. Ama İsa'nın kafasını mahvettiğim için içimde istek kalmamıştı. İçinde fosilleşmiş bir denizkestanesi vardı. Zarar vermeden çıkarmaya çalışırken fazla derin oymuştum. Tanrı'nın oğlunun kafasından kurtardığım fosil birkaç gün sonra otelin koridorunda yere düştü, esmer toz şeker taneleri gibi parçalandı. Aynı akşam, verilen yemekler hakkında yorum yaptığım ve tavanı kirlettiğim için müdürle kavgaya tutuştum. Yemek diye önümüze koydukları avcı yahnisi, mide bulandırıcı bir hayvan yemine benziyordu. Çamura benzer lapanın içine konmuş iri et parçaları, sulu ishale yakalanmış birinden geriye kalanları andırıyordu. Sanatçılar açgözlüdür, tenkit etmezler. Herkes tabağını tepeleme doldurmuştu. Bense tabağımı birden itip, yumruğumla masaya vurdum ve 'Bu balina eti,' diye bağırdım. Bir anda herkes yemeğin içinde kılçık olabileceği ihtimaline karşı dikkatlice yutkundu. İncelemeye, tadını anlamaya, koklamaya başladılar. Garson çağrıldı. İnkâr edemedi. Fakat yemeğe avcı yahnisi demekte yanlış bir şey görmüyordu: Willem Barendz balinaları yıllar önce yakalamış ve tüketilmeye hazır biçimde konserve kutularına koydurmuştu. Ama halka her istediğinizi yedirtemezsiniz. Aç turistlerin dünyanın en büyük leşini çatlayana kadar silip süpüreceklerini sandıklarından, otel fiyatlarını da muazzam oranda düşürmüşlerdi. Kimsenin bir lokma daha yiyecek hali kalmamış, hatta bazıları ağızlarını çalkalamak ya da kusmak üzere tuvalete yollanmışlardı. Garsonlar sofrayı topladı ve bize yiyecek başka bir şey vermediler. Yalnız tatlı olarak önümüze pembe pudingler koydular. Bunlar da öyle sertti ki hırslımızdan tavana fırlattığımızda, sıvada hiçbir iz bırakmadan geri düşüyorlardı. Ertesi gün, solgun ve tombul suratı, sarkmış boynuna gömülüp kaybolmuş küçük çenesi ve tavşan dudağına benzer ağız yapısıyla otelin müdürü

beni çağırırdı. Almanların 1940'da Limburg'a kadar dayandıklarında düşman bölgeye girdiklerini kafalarına dank ettiren garip bir dille, arkadaşlarımla iştahını adamakıllı kaçırdığımı söyledi. Menüde *Ragoût de Viande de Légumes* diye geçen ve yazın güzide Alman ve Belçikalı ziyaretçilerin takdir ettikleri çok lezzetli bir yemeğin benim yüzümden çöpe döküldüğünü söyledi. Beni belediyeye şikâyet edip, Amsterdam'a geri gönderilmemi sağlayacağını söyledi. Ben de buna gerek olmadığını, zaten karnavaldan sonra birkaç gün içinde gideceğimi söyledim. Öyle de yaptım. Yıl boyunca kimsenin karşı cinse bakmaya cesaret edemediği şehirde adeta herkes bacaklarını ayırıp yerlere serilmişti. Beklenmedik bir zamanda otel odama dönsem, bir yanda yabancı bir kadının apış arası, diğer yanda ise yatağın yanında pantolonundan çıkardığı kamışını aceleyle sıvazlayan yarı sarhoş bir adamı görmem işten bile değildi. Biranın nasıl döle dönüştüğüne, koridorlarda sağa sola rasgele saçıldığına, çılgınca dans eden ve yüksek sesle şarkı söyleyen kadınlara fışkırtıldığına tanık oluyordum: *Ja, die mokkel, ja die pol die wil ich putzen, Ja, die mokkel, ja die pol die wil ich Haân, Ze maakt me hie, ze maakt me ha, Ze maakt me falderaldera*.¹ Şehrin amsalıkları Büyük Perhiz'in ilk gününde pantolonlarının önündeki kurumuş vajina salgısının bıraktığı beyaz lekelerle rağmen suratlarındaki affedici ifadeyle kendilerine gelmeden, orayı terk etmiştim bile. Kendi eşyalarım dışında, koridorda bir paçavra misali atılmış bulduğum, sahibinin şansı içindeki yapışkan lekeden belli, muhteşem mavi bir yansımaya sahip kısa kürk mantoyu da asker çantamın içine tıkıştırıp yanıma almıştım. Bu halde Roermond yakınlarında yola çıkıp beklemeye başladım. Hava dondurucu soğuktu, nefesim karikatürlerdeki konuşma balonlarını andırıyordu. Ayakkabılarımdan soğuktan yere yapışıyordu. Pantolonum ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı; hareket ettikçe çıtırdama sesleri geliyordu. Ama tüm bu ıstırabı, bavulumu bagaja koyup o koca arabada

1- Hah, o fıstık, hah doğru o bebek, onu koynuma sokarım, Hah, o fıstık, hah o bebek, onu bir güzel parlattım, beni aldı, kendimden aldı, beni faldırfoş etti.

onun yanına gömülür gömülmez unutmuştum. Buz eridiğinden arabanın içinde birden buharlaşma olmuş, pantolon paçalarını uyluklarıma buz gibi yapışmıştı. Ara sıra, buzlanma nedeniyle ağırlaşarak, kibrit çöpü gibi kırılıp yola düşen büyük ağaç dalları yüzünden birdenbire arabanın hızını azalttığına, bacaklarının tıpkı Hammond orgunun ayak pedalına basar gibi zarıfçe hareket ettiğini görüyordum. Manzara iki yanımdan, sanki arabanın içine doğru çekiliyordu. Düzensiz dikilmiş söğütler ve koyu sarı sazlar arasındaki döküntü çiftçi kulübelerinin önünden geçtik. Aslında manzara, böyle güzel bir kızın yanında oturup parıldayan araba teybinden yükselen Cliff Richard'ın *Living Doll*'unu dinlemiyorsanız epeyi sıkıcıydı. Veya mesela bu yolu başına sardığı kaşkolü ve bisikletiyle kat etmek zorunda kalmış bir çiftçiyse... Güneş bulutların arasından kendini hafiften ve solukça gösterdiğinde, ağaçlar erimiş camın içinde duruyorlarmış gibi parlıyorlardı. Bazen de sert bir dönemece girdiğimizde aralarına dalacakmışız gibi oluyordu. Başımı çevirip yüzüne bakmıştım. Çilli tombul yanakları ve muhteşem kıvılcı saçları vardı. Renginin gerçek olup olmadığını sormuştum. Evet, demişti. Saçlarının rengi Venedik sarısı türünden bir şeyler gevelemiştim. Bir an sonra Cliff Richard'a eşlik ederken ona gülümsüyordum: 'Look at hair, it's real.'¹ O arada, koltuk altı ve bacak arası kıllarının da kıvılcı olup olmadığını düşünüyordum. Yana doğru biraz çekilip ondan uzaklaşmıştım. Böylece yan tarafına baktığında en azından gözlerini görebilecek ve onlardan hemen büyülenmeyecektim. O müthiş gözleri. Hayatımda gördüğüm en güzel gözlerdi. Kahverengiydiler. Altın gibi. Biyoloji okuyan bir arkadaşımın bir zamanlar söylediklerini hatırlatmıştı bana. Elinde tombul bir karakurbağa tutuyordu: 'Gözleri buna benzeyen bir kadına rastlarsam hemen orada ona evlenme teklif edeceğim.' Ardından 'Lanet olsun' deyip eline işeyen siğil dolu kurbağayı teraryuma geri bırakmıştı. Böyle bir şey beni durduramazdı. Bir meleşin dilime işemesi gibi gelirdi en fazla. Bir yandan içimden bunları geçirip diğer yandan onun çil dolu yüzüne bakarken aklıma dudakları-

1- Saçlarına bak, rengi gerçek. Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mın arasında gevşekçe duran, dibine gelmiş sigarayla bir pezevenge benzediğim geldi. Çok şaşırmamıştı sanatçı olduğuma; ben de Amsterdam'ın bohem hayatından hikâyeler anlatmaya başlamıştım. En kötülerini anlatmadım elbette. Pençelerini göğsüne vurarak saldırmaya hazırlanan kızışmış bir hayvan gibi konuşup onu gerçek sanatçı hayatının pisliği ve kokuşmuşluğuyla boğmak istememiştim. Akademideyken bir keresinde sarışın bir çıplak modeli kilden kabın içerisine oturtup bütün vücuduna gri çamur sürdüğümü anlattım. Kız biraz söylenmiş ve sızlanmış, sonra bir saat boyunca eski toz bezleriyle, çeşmenin yanında şehvet uyandırıcı tüm pozisyonlarda kendini silmişti. Ama anlatırken asıl benden öcünü aldığı ayrıntıyı atladım. Öcünü tatlı tatlı almıştı. Herkes gittikten sonra beni ani bir hareketle duvara yapıştırmış ve oracıkta boşaltmıştı. Menim aktığında elini gevşekçe yere silkerek 'İşte bu kadar!' demiş, ardından omuz çantasını alıp sınıftan fırtına gibi çıkmıştı. Bunun ardından, anatomi sınıfında iki iskeleti sevişir pozisyona sokma hikâyesini anlattım. Profesör sınıfa girdiğinde —elinden düşürmediği küçük piposu ve iskeletlere kadınlara davranır gibi nazikçe davranması yüzünden lâkabı Kibar Pipo'ydu— bu çılgın seks partisini sanki kendi düzenlemiş gibi davranmış, böylesi bir eylemde harekete geçen tüm kasları, yüzünde en ufak bir his belirtisi göstermeden anlatmıştı. Bütün kızların yüzü kıpkırmızı kesilmiş, sonunda herkesin başına ağrı girmişti. O ise hiç durmadan üç saat konuşmuştu. İskeletleri birbirinden ayırıp, yerden toplamış, tüm soğukkanlılığıyla göğsünden verdiği dumanı üflemiş ve 'Kadın yuvarında olduğunda hangi kasların çalıştığını öğrenmek istiyorsanız önümüzdeki hafta onları yine hazırlayın,' demişti. Ağzını koskoca yayararak kakhaha atmış, aynı anda göbeği de titremişti. Bir kamyonu solladığımızda yolun kayganlığından direksiyonu iki eliyle birden tutmak zorunda kaldı Olga. İşte o anda birden elimi eteğinin bitiminde ortaya çıkan dizlerine koydum. Çirkin dizkapaklı, kemikli dizlerden değildi; solgun ve biçimsiz kalın tost ekmeklerine benzeyenlerden de değildi. Sanat profesörümüzün ağzıyla konuşmak gerekirse, Yunan heykellerinden bahsederken

söylediği gibi, görkemli, heybetli heykel parçaları gibiydiler. Aslına bakılırsa, yok yere yıllarca anatomi dersleri almış değildim. Kamyonu geçtiğimizde elimi itmedi, elimi iyice içeriye sokup yukarı kaldırdığımda da kalçalarını kapatmaya çalışmadı. Bundan güç alarak kenara çekip sevişmeyi önerdim. Gözlerine sisli bir perde indiğini görmüştüm. Diğer elimi boynuna götürüp, saçlarının bittiği yerleri yumuşakça kaşıdım, küçük bir karga gibi dikkatlice kulak memelerini kavradım. Park şeridine saptı ve daha arabanın motoru durmadan birbirimizin kollarındaydık. Kalçalarını ayırıp aşağıya doğru kaydı, böylece külotunu yana itebildim, parmaklarım nemli yarığında serbestçe dolaşmaya koyuldu. Boynundan kazağının içine girip zevkten öne eğildiğinde kürek kemiklerinin arasındaki o loş vadiyi görebildiğim, Nieuwendijk'teki sinema koltuklarının arkasını andıran koyu renk beneklerle kaplı sırtını okşadım. Sol eliyle —neyse ki sola yatırmıştım— hâlâ nemli kot pantolonumun önündeki sertliği önce tesadüfen sonra bilerek okşadı. Tırnaklarını kumaşın üzerine geçirmişti; neredeyse ipliklerini çıkarıp lime lime edecekti. Diğer elininkiler sırtımda, toprakta açılan saban izlerine benzer izler bırakıyordu. Fanilamı külotumun içinden dışarıya doğru çekip elini içeri kaydırды. Bense onu direksiyonun arkasından benim tarafıma nasıl alacağımı düşünüyordum. Yüzü bana dönük halde ona sahip olmamı isteyecekti kuşkusuz. Dikkatlice onu çekmeye başladım, o ise benden önce davranıp bana doğru yavaşça kaymıştı bile. Karmaşık hareketlerle ahengimizi bozup onu kendine getirmektense külotunu yana itmekle yetindim. Zevkten iyice gevşemiş ve uyuşmuştu. Sıkıca kavradığımda hazzan kendinden geçerek, 'Hamile bırakma, beni hamile bırakma,' diye sayıkladı. Bunu her boşaldığında ve gelmeme ramak kaldığını hızlı nefes alışverişlerimden anladığında söyledi. Bense ne zaman boşalacak gibi olsam arka koltukta duran, üzerinde kırmızı kaba harflerle HERMES A.Ş. – EV GEREÇLERİ TOPTANCISI yazılı bir kutuya gözlerimi dikerek yoğunlaşıp, kendimi tutuyordum. Nihayet boşaldığımda arkaya doğru sert bir hamle yaptım. Çakmak, şu düğmesi, bu düğmesi, radyo ve cam suyuna

ait bir dolu parlak düğmeye çarpıp acıyla irkildim. Kendisi de boşalınca usulca yerine kaydı. Bacaklarının arasına bir şey yerleştirip eteğini dizlerine indirdi. Dikiz aynasına doğru ağzını grip, taşmış rujunu nemli parmağıyla silerken, 'İçime bulaşmadı, değil mi sevgilim?' diye sordu. 'Sevgilim' mi, doğru mu duydum, diye geçirdim içimden. Evet, aynen böyle söylemişti. Demek ki sadece üstüne binip birkaç zevkli dakika geçirebileceği bir aygır görmemişti beni. Belki de görmüştü. Ona da razıydım aslında. Yine de, sevgilim sözcüğünü düşündükçe... Koltuğun üzerinden akanı gösterdim. Gözleri yine bulutlandı. Biraz 'Mack the Knife'¹, 'Tek damla bile değmedi sevgilim,' dedim. Güldük. Bulaşanları mendilimle silerken beni birazcık olsun sevip sevmediğini sordum. 'Eh, epeyi. Yoksa arabayı durdurup seni almazdım. Ben kimseyi almam. Yalnızca seni.' Ona öyle kapılmışım ki kot pantolonumun fermuarını çekmeye çalışırken penisimi içeri almayı unutmuşum. Acıyla bağırdım ve bir süre hareketsiz kaldım. Aletimin derisi fermuarın bakır dişleri arasındaydı. Önce ikimiz de güldük, eskiden kazağımın fermuarına sıkışan boynumun derisini kurtardığım gibi penisimi de çıkaracağımı düşündüm. Tucholsky'nin hikâyesindeki fermuarı icat eden kişi şimdi burada olsa çok işime yarayacağını söyledim. O ise neden bahsettiğimi anlamıyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım o kahrolası şeyi açamıyordum. Görüntü demiryolu makasının arasına sıkışmış gerçek insan etini andırıyordu. Acıdan havaya kalkmış sert aletim, kıpkırmızı ucuyla komik bir görüntü sergiliyordu. Bakır dişlerin arasına sıkışan deri ise morarmıştı. En ufak bir harekette acıdan feryadı koparacak haldeydim. Fermuarın dişlerini kerpetenle dikkatlice birbirinden ayırmaktan başka çare yoktu. Öte yandan lanet koca arabada kerpeten namına bir şey yoktu. Olga'ya arabayı kerpeten isteyebileceğimiz birilerinin bulunduğu bir yere sürmesini söyledim. Önce aklına bir tamirhaneye gitmek geldi. Ama orada da kaportayı açmak isteyeceklerdi.

1- Mack the Knife / Sustalı Mack: 1928 yılında Bertold Brecht'in yazdığı, Kurt Weill'in bestelediği, "Üç Kuruşluk Opera'nın başkarakteri ve aynı eserin açılış şarkısı.

Sorunun iç takımlarda olduğunu söylemekse abes kaçacaktı. Buğulanmış ön camları silip, dikkatlice sürmeye başladı. En ufak bir sarsıntıda doğurmak üzere bir kadın gibi sızlıyordum. İlk tali yola sapıp, küçük bir köy evinin önünde durdu. O güzel kıcıyla eşige çıkışını izledim. Zili çaldı. Sirtında önlüğüyle şişmanca bir kadın kapıyı açtı. Olga ona bir şeyler anlattı. Ne kadar da uzun sürmüştü. Ne zırvalar anlatıyordu öyle ballandıra ballandıra acaba? Nerede kalmıştı şu kahrolası kerpeten? Camdan bakıyordum, acıdan midem bulanıyordu. Kadın ayak sürüyerek içeri girmiş, arkasından rengi solmuş mavi iş tulumuyla pörsümüş bir adam kapıya çıkmıştı. Havanın nem oranını ölçen minyatür ev biçimindeki barometreleri andırıyordu bina. Yine uzun bir konuşma faslı başlamıştı. Marx'm kırsal proletaryaya güvenmemesi boşuna değilmiş meğer. İyi niyetliydiler belki ama algılamaları ağırdı. Adam nihayet elinde bir kerpetenle çıkageldiğinde Olga'yla arabaya kadar yürümek istedi. Olga ise onu güçlükle yarı yolda geri dönmeye ikna edebildi. Ben fermuarın dişlerini teker teker koparıırken, küçük kulübeden bu tarafa doğru uzanan küpe çiçekleri veyahut ne mene olduklarını bilemediğim bitkilerin arasından gözetleniyorduk. Kanca gibi etime saplanmış bakır parçalarını nihayet eziyet çeken uzvumdan birer birer ayırabildim. Öyle ince bir iş yapıyordum ki dişlerimi sıkmaktan tükürüğüm ağzımın kenarına yürümüştü. Olga yüzünde korku dolu bir ifadeyle bakıyor, çoğu zamansa görmemek için yüzünü öte yana çeviriyordu. Ardından elini dikkatlice uyluğuma koydu, bense Allahın sopası olmadığını mırıldanıyordum. Sonunda başarmıştım, aletimi yaralı bir Galyalı gibi külotumun içine dikkatlice bıraktım. Olga kerpeteni geri götürdü. Kapı, daha zili çalmadan açılıvermişti. Artık gözetlenmiyorduk. Dikizlemelerinin nedeni muhakkak kerpetendi. Geri vermeden gazlayacağımızı düşünmüşlerdi. Olga geri dönmeden, sızlayan organım yüzünden itinayla arabadan inip bagajdan kürk mantoyu aldım. Derimin yarı yüzülmüş bu haliyle Olga'nın bir kürk mantoyu hak ettiğini düşünmüştüm. Kürkün mavi tilki olduğunu söyledi. Çok pahalı bir kürktü. Onu nereden bulduğumu sorunca, mağa-

rada İsa kafası yontarken bulduğum çok ender rastlanan bir fosille takas ettiğimi söyledim. Daha fazla ayrıntı sormadı. Arabanın yönünü döndürüp yola çıktık. Bir süre sustuk. Ne söyleyebilirdi zaten? Çavuşun başına gelenler için üzüldüğü belirticek ya da şimdi ne âlemde olduğunu mu soracaktı? Birbiri-mizi yalnızca birkaç saattir tanıyorduk. Birden gülmeye başladık. Aynı anda. Gülüşmemiz giderek kahkahaya dönüştü. Gülerken uyluklarıma öyle sert vurdum ki acıdan bir süre doğrulamadım. Galiba kaza da bu sırada meydana geldi. Bir anda kendimizi yolun sol tarafında bulmuştuk, karşıdansa araba geliyordu. Olga, kaçmak için direksiyonu öyle bir kırdı ki kaymaya başladık. Arabadan dışarı fırlayacakmış gibi bir anda çılgılık attı. Arabaysa kendi ekseninde dönüyordu. Yol kenarındaki ağaçların, kökleri yokmuşçasına bir o yana bir bu yana süzöldüklerini görüyordum. Araba yolun diğer tarafına savrulup bir ağaca çarptı. Öne doğru fırladım; inanılmaz bir hızla, adeta bir buz tünelinin içine doğru ateşlenmişim. Sanki bir filmin yavaş çekim sahnesini yaşıyorduk. Ağzımın içi sert, keskin tanelerle doldu. Dışlerim olduklarının farkına vardım, tükürüp attım. Yüzüm hissizleşmişti. Ovuşturduğumdaysa elim kırmızı ve yapış yapış oldu. Başıma dokunmaya cesaret edemiyor, elime beynimin geleceğinden korkuyordum. Dönüp Olga'ya baktım. Dehşete düşmüştüm. Ölmüş gibi duruyordu. Vücudu öne doğrulmuş, direksiyon kaburga kemiklerine girmiş, dili ağzından dışarı çıkmıştı. Gözleri açıktı. Arabanın kapısını açmadan bir saat kadar öylece baktım galiba. Nihayet onu dışarı çektim. Kürk manto üzerinde lime lime olmuştu. Vücudunun etrafına öyle sıkı dolanmıştı ki nefes alamadığını sanıp korktum. Mantoyu üzerinden çıkarıp kenara fırlattım. Kan, başımdan Olga'nın yüzüne damlıyor, boğazından kayıp giysisine doğru ilerliyordu. Orada onunla öylece duruyordum. Öldüğünü sanmışım, ağlıyordum. Önümüzden üç araba geçip gitti. El kol hareketi yapamıyordum. Onu kucağıma alıp bağırmaya başladım. İki arabanın şoförü kanlı yüzüme bakıp, görmezlikten gelerek geçip gittiler. Herhalde arabaları kirlensin istemiyorlardı. Ardından eski bir İngiliz arabası çıka-

geldi. Savaş zamanından kalma bir Morris'ti bu. Durdu. Arabadan kollarını ileri doğru uzatmış, acele acele bana doğru yürüy-en ufak tefek, zayıf bir İngiliz indi ve olanca sakinliğiyle 'Can I help you, sir?' diye sordu. Olga'yı ona verince dizleri büküldü, ikisi birden ayaklarımın önüne, yere yuvarlandılar. Olga'nın kanlı başı adamın ince yağmurluğuna hafifçe çarptı. O küçük arabanın arkasında bizi hastaneye kadar nasıl getirdiğini hâlâ hatırlamıyorum. Olga'nın kendiliğinden ayağa kalktığını düşünüyordum ama Olga sonradan bunu hatırlamadı. 'Ah, arabam; yepyeni, güzel arabam,' diye bağırdığını da hatırlamadı. Bense kolumu Olga'nın titreyen vücuduna sarılı, yeşil deri kaplı arka koltukta oturup dilimle dişlerimin arka tarafını yokladığımı hatırlıyordum. Bir ara başımı dışarıya doğrultup Olga'nın arabasına bakmış, bir anda o enkazın bizim arabamız olduğunun farkına varmıştım. Ön cam kar gibi bembeyaz olmuş, kafamı çarptığım yerde ortası delik bir kabartı meydana gelmişti. Ağzımın içine dolan cam parçaları oradan fırlamıştı demek. Enkaza dönmüş arabanın üstüne ve yanlarına o darbeyle ağaçtan düşen buz parçaları saçılmıştı. Pırıl pırıl parlayan bu karmaşanın ortasında ezilmiş bir hayvana benzeyen, paçavraya dönmüş kürk manto yatıyordu.

Someday Sweetheart



Olağanüstü Hilkat Garibeleri'ni görmüştük. Ağaçtan çıkmış incik kemiği. Tavşan dudaklı dana... 3 Nisan 1952 tarihinde Winschoten'da çiftçi Herms'in elinde doğmuş 'köpek kafalı' buzağı... Toplama kampında kullanılmış, katran gibi kandan kalınlaşmış kırbaçlar... Çift kafalı dana... Bulanık bir sıvının içinde bulamaca benzeyen bir öbek... Pekâlâ, iflas etmiş bir köy kasabasının dükkânında cam fanus içinde tesadüfen bulunmuş yarı çürümüş domuz eti olabilirdi. Fakat içinde soluk bir göz bulunduğunu fark ediliyordu. Tıpkı kirli iç çamaşırlarındaki düğme deliği gibi. Bir numaralı, baş düşman KANSER. Sadece burada! Kaçırmanın! Kaçırmadık. Belki de annesi aklına geldiği için, Olga yol boyu mütemadiyen titremişti. Ama o zamanlar bundan haberim yoktu; yani kesip attıkları o memeden. Olga'yı ikinci kez Nieuwmarkt'ın ağaçlarının gölgesindeki seyyar krep dükkânının önündeki masalardan birinde görmüştüm. Kazanın üzerinden iki ay bile geçmemişti. Bu yüzden çarpışan arabaların yakınından geçmemeye özen göstermiş, olay hakkında ne konuşmuş ne de şaka yapmıştık. Fakat bir külüstürün içinde korku tüneline girmekten de kendimizi alıkoymamıştık. Bu kez sağıma yerleş-

mişti; bir rüyadaymışçasına o araba kazasını yeniden yaşayacak gibi olmuştuk. Yanımda, sessizce bana yaslanmış oturuyor, yüzümüze doğru kayarcasına gelip sürünen teller karşısında gıkını bile çıkartmıyordu. Suratımızın dibinde birdenbire, urgandan yapılmış bir ağın içinde, gövdesi hindistancevizi kadar büyük, kireçten yapılmış bir örümcek mavi renkte parlayarak bitiveriyor, ardından aniden karşımıza çıkan bir iskeletin içinde ışık yanıyordu. O kapkaranlık mekânda yalnızca bir anlığına aydınlanan küçük bir sokakla, binanın birbirinden bağımsız bölmelerden meydana geldiğini ve birbirlerine doğru kayarak kenetlenip, insanı, Poe'nun hikâyesindeki gibi felaket ve ölümün hüküm sürdüğü ürpertici bir çukura çekebilecek bölmelerden oluştuğunu gösteren açık renkli oklar ise korkunçtu. Nihayet bize doğru bir kavis çizerek üzerimize eğilmiş devasa bir çift kaburga kemiğinden sonra karşımıza çıkan yaylı kapılardan geçip karanlıktan çıktığımızda, Olga çılgılığı basıvermişti. Sert ve tiz. Yüzünü kazağıma gömmüştü. Araçtan inmesine yardım ettim. Keskin aydınlıktan gözlerimizi kırptıştırarak baston şeker yalayan, pamuk helva yiyen, peşinden pelüş ayı sürükleyen ve tüfekte hedeflere ateş eden kalabalık arasından, Olga'nın yüzünde mahzun bir ifade, yüksek müzik sesi, kahkahâlâr ve atlıkarıncanın gürültüsü eşliğinde yürüyerek panayır alanından çıktık. Orada, masalar arasında otururken gördüğümde, arabanın ön camından fırlayan cam parçalarını yeniden sırtımda hissetmiştim. Kızıl saçlı o gizemli seksi şeytanı bulduğuma öyle memnun olmuşum ki... O da aynı düşüncedeydi herhalde; alınımdaki saçları geriye iterek yara izini görmek istemişti. Başka yara izlerim de vardı ama onları sormadı. Zaten bende de penisimi pantolonumdan çıkarıp morlukların sekiz hafta sonra bile geçmediğini gösterecek güç yoktu. Sanki birisi kare biçimli dehşetengiz çenesiyle dişlerini uzunlamasına geçirmişti. İki aydır akademiye gitmiyordum. İlk haftalar, kazadan ötürü korkunç bir kas ağrısı çektiğim için bastonla, çok dikkatli yürüyebiliyordum. Ayrıca gözlerim acıdığın- dan ve her şeyi çift gördüğümünden ancak bir güneş gözlüğü takarak yürüyebildiğim için derslerden uzak kalmıştım. Buna

rağmen, Eindhoven’da gittiğim, röntgen çekip kafama boynumu neredeyse kıracaklarını zannettiğim bir sertlikle bastırdıkları hastanede beyin sarsıntısı geçirmediğimi söylemişlerdi. Haftada birkaç kez onunla karşılaşacağımı umarak Alkmaar’a gidiyor, dükkânlarının karşısındaki sundurmada saatlerce bekliyordum. Başında savaş miğferi, elinde mızrağı ve ayak bileklerinde kanatlarıyla altın renkli bir Hermes’in bulunduğu mavi, yuvarlak emaye tabelaya ‘SENİ SEVİYORUM! SENİ BEKLİYORUM. GEL BANA. SENİ ASLA UNUTMAYACAĞIM,’ yazmak istiyordum. Oturdıkları dükkânın üstündeki binanın pencerelerindeki perde bile kimildamıyordu. Aradığımdaysa, şirret sesli sekreter kız telefonu, ‘Hermes Anonim Şirketi, buyurun,’ diyerek açıyordu. Tek kelime etmeden ahizeyi kapatıyordum. Fazla uzun beklersem telefondaki ses hissiz bir tonla, ‘Arayarak kendinizi boşa yoruyorsunuz, bunu siz de biliyorsunuz. Bayan Olga sizinle konuşamaz,’ diyordu. O zamanlar savaştan kalma bıçaklardan haberim olsaydı, Olga’nın yaşadığı o evle daha çok iletişim kurabilmek için kendimi, sağlam çatal bıçak takımları arayan bir kamp derneği başkanı diye tanıttırdım. ‘Bıçaklar savaştan kalmazsa ziyarı yok. Metalin üzerinde ‘GOTT MIT UNS’¹, ‘HEIL HITLER’ veya hut ‘WIR HABEN ES NICHT GEWUSST’² gibi bir şeyler yazıyorsa da hiç sorun değil.’ Fakat gelin görün ki o zamanlar iş hayatının sırlarına vâkıf değildim. Yine bir gün aradığımda, telefona Olga’yı istediğim ilk seferinde sekreter telefonu bağladı, karşıma annesi çıktı. Olga’yı telefona çağırmak niyetinde değildi. Beraber ölümün ucundan dönmüşlüğümüz de ona bir şey ifade etmiyordu. Gıcır arabalarının başına gelenler tepesini attırmaya yetmişti. Olga’yı rahatsız edersem hiç hoşuma gitmeyecek önlemler alacağını söyledi. Tabii bunları olanca kibarlığıyla dile getirdi. Kızlarının bu tür ilişkiler içine girmesini kocasıyla doğru bulmuyorlarmış. Ne demek istiyordu şimdi bu kadın? Ne sanıyorlardı, bir sanatçı adayı olarak eve ekmek götüremeyeceğimi mi? Yoksa kızıyla beraber fermuarı açık halde arabanın içinde oturan

1- Tanrı bizimle.

2- Bilmiyorduk.

bir sığır olduğumu mu kast etmek istiyordu? Öyleyse polis kuşkusuz olayı onlara anlatmıştı. Arabanın tekeri patlayınca Olga'nın direksiyon hâkimiyetini kaybettiğine hayatta inanmamışlardı. Ağır ağır konuşmaya başlayarak; genç olduğumuzu, birbirimize sarılıp biraz sevişmemizi anlayabileceklerini söylemişti. İkimizden birinin veyahut her ikimizin de ellerimizi yanlış yere koyduğumuzu ima ederek konuşmasını bitirmişti. Polis köpeği muhakkak karakola ait geniş alandaki bir kurtarma aracına asılı hurdaya dönmüş arabanın içinde gizli bir damla halis spermin izini ortaya çıkarıvermişti. Kuşkuyla montumun altından beyaz bir üçgen gibi görünen açık fermuar aralığına bakıp duruyorlardı. Öte yandan, kot pantolonumun bacak kısımları gelişmekte olan bir ağacın kabukları misali sürüyle yırtıkla dolu olduğundan, görünen o aralığın pekâlâ kazada yırtıldığına kanaat getirebilirlerdi. 'Teker patladı, ha? İkiniz de bundan eminsiniz, öyle mi?' Beceriksizce karalanmış tutanağı kekeleyerek okumuşlardı. Ben, nöbetçi memur bilmem kim, işbu tutanakta vs. vs. vs... Her ne olmuşsa olmuştu, onu yine bulmuştum ya, önemli olan buydu. Beraber atölyeme giderken ailesinin Avusturya'da tatilde olduğunu söyledi. Üç haftalığına. O halde üç hafta bende kal, demeyi aklımdan geçirmiştim. Ama reddeder korkusuyla teklif edememişim. Bereket, teklif ondan geldi. Bisikletin arkasında kollarını belime dolamış oturuyordu. Eğik sırtımın arkasında etli butlu güzel kıcıyla oturması öyle hoşuma gitmişti ki sarsılmasın diye bisikleti özenle sürüyordum. Ayrıca arabasında yaptığım gibi hemen azgın bir hayvan gibi davranmak niyetinde değildim. O hareketim kazaya yol açmış, başımıza iş açmıştı. Olaylar düşündüğüm gibi gelişti. Atölyemde yere oturduk, karanlığın bastığını fark etmeden saatlerce konuştuk. Evde sadece iki plağım vardı, bunları döndürüp döndürüp çaldık. Benny Goodman'ın ikinci caz konseri: *'Hello, this is Benny Goodman and it seems to me that I have heard that thing before. You may have heard it too as well as the other numbers...' İlerleyen saatlerde Someday sweetheart, Stardust, May gal Sal, Josephine, Everybody loves my baby, You turned the tables on me* parçalarını belki on kez

dinledik. Bu arada her şeyden bahsediyordu. Önce babasından başladı; hayatta en çok onu seviyordu. Sümük tutkusunu anlattı. Sandalyenin altındaki yuvarlamaları. Kazadan eve bütün vücudu kaskatı dönüp acıdan oturamadığında göbeğini hoplata hoplata gülmesini, ayrıca arabayla ilgili tek kelime etmemesini... Annesinin sızlanmaları karşısında sürekli, 'Haydi canım, bir teneke parçası için ne diye bu kadar üzüyorsun kendini,' demesini... Yağmur yağdığında veya fırtına çıktığında pencereye gidip, 'Hava fena, tıpkı insanlar gibi,' demesini... Bir keresinde bir kız arkadaşıyla beraber babasıyla aynı anda bu cümleyi söylemek üzere anlaşmışlardı. Ne zaman neyi söyleyeceğini o kadar iyi tahmin ediyordu ki... Olga'yla arkadaşı aynı anda başlamışlar, babası ise susmuş, sonra gülmekten sarsılmaya başlamıştı. Bazı konularda domuz gibiydi, kurnazca algılıyordu. Evin içinde hep öksürerek dolaşırdı. Olga odasında oturmuş *Küçük Kadınlar*'ı ya da *Inatçı Keçi*'yi okurken babasının öksürük sesleri odasına kadar gelirdi. Eskiden başparmağını emdiğinde babası parmağını şarap şişesinin tıpasını çıkarır gibi dikkatlice ağzından çıkarır, 'Parmakların lolipop mu, benim güzel bebeğim?' derdi. On yaşındayken bir gün yatak odasına dalmış, annesinin alınan memesi yerinde tırmıklanmış gibi duran yara izini görmüş. Annesi 'Bebekken meme emdin ya, ondan işte,' demiş hemen. Daha sonra bunun üzerine uzun uzun düşünüp, bebek doğurunca memelerin kaybolduğuna, bebeğin memeyi emip bitirdiğine kanaat getirmiş. İlkokula gidiyormuş o zamanlar. Bu delidolu çağda edindiği ilk erkek arkadaşlar... 'Seni bağlayacağım,' diye korkutmuş bunlardan birisi. Kollarını çapraz biçimde göğsünde kavuşturarak bastırıp, bir eliyle sıkıca tutmuş, diğer eliyle vücudunu ellemiş. Bir gün kız arkadaşlarından biriyle mavi ekose bir mutfak beziyle bir oğlanı bağlamışlar. Kız oğlana, 'Solucan yersen Geronimo serbest kalacak,' demiş. Çocuk kızın sözlerini tekrar etmek zorundaymış. 'Solucan yerse Geronimo serbest kalacak,' demiş çocuk itaatkârca, kakasını yapıyormuş gibi huzurlu ve derin düşüncelere dalmış gözleriyle. Okul bahçesindeki bir taşın altında solucan bulmuşlar, hayvancığı çocuğun sanki gofret koyacaklar-

miş gibi uzattığı dilinin üzerine bırakmışlar. Çocuk, iyice görebilsinler diye dudaklarını geriye çekerek, solucanı ağzının içinde çiğneyip parçalara bölmüş ve yutmuş. ‘Şimdi serbestim,’ demiş ardından. Elleri çözülür çözülmez çeşmeye gidip su içmiş. Olga ciddi bir yüz ifadesiyle bana dönerek ‘Solucan yersen özgürsün demektir. Buna gerçekten inanıyorum. Ama ben asla yapamazdım,’ dedi. Ellerini sıkıca tutup onu ayağa kaldırdım ve dans etmeye başladık. *I hadn't anyone till you. I never gave my love till you. And through my lonely heart...* O zamanlar sanatçı takımının verdiği partilerde mum ışığında ekşi yerli şarap içmek gözdeydi; birkaç tane mum yaktım. Boş şişeler mumluk görevi görüyorlardı. Bir partide kulak misafiri olduğum bir konuşma geldi aklıma: ‘Tombul yavruları dans ederken seyretmeye doyamam.’ Dans ederken eteğini yukarı kaldırıp külotunu kalçalarının altına kadar indirdim. Sırtını aynaya verdiğinde onu bir süre orada tutup öyle dans ettim. O şahane kalçalarının salındığını görüyordum. Mum ışığında, hiçbir utanma duymadan. Kendimi çok mutlu hissediyordum. Birden arkasına baktı ve kızmakla afallamak arası duygularla, ‘Demek durmuş beni seyrediyorsun,’ dedi. Elimden kurtularak külotunu yukarı çekip, eteğini aşağı indirmek istedi ama ben ona fırsat vermeden hızla dönüp o çıplaklığıyla hareket ettiğimi görünce vazgeçti. Vücudunun sıcaklığını pantolonumdan hissediyordum. Önünde diz çöküp göbeğini, uyluklarını öptüm ve zevk suyunun ulaştığı ıslaklığı dudaklarımda hissettirdim. Karşımda duran, karmakarışık tüylerle kaplı, sakallı bir adamı öpüyormuş hissini veren şeylerden veya dışarıya doğru sarkmış koca dudaklarıyla bir kovboy barının çift yönlü kapılarını andıran, taşaklarına çarpmaya hazır sarkmış kahverengimsi et parçalarından değildi. Asık yüzünden ötürü alelacele de olsa bakabilmiş, iyice görmüştüm. Yüzeyinde rasgele dağılmış birçok çille, ilahilerdeki ışıldayan buğdaylar arasında parlayan bir kara fasulye gibi, hafif bir bükülmeden sonra tekrar yukarıya doğru yükselen, neredeyse bir genç kızın heyecandan titreyen küçük göğüslerini andıran göbeği... Sütümsü sıvıyla dolu özülle, ortasında tek bir yarık bulunan kıpkırmızı, kızıl tüylü olgun bir

meyve... Ellerimi kalçalarına koydum, onu kendime doğru çekip bastırdım. Dilimi o ıslak yarıktan içeri daldırdım. İnledi, bacaklarını araladı, yüksek topukları heyecandan titreyen bacaklarının altında tıkırdadı. Birden öne doğru biraz sarsıldı ve her iki eliyle birden başımı kendine doğru bastırdı. Yüzüm çağlayanının içine girmişti. Amını dilimin üzerinde gezdiriyordu. Sonra beni ittirdi fakat çenem kalçalarının arasında gergince duran külotunun lastiğine takılmıştı. Böylece ona son bir haz tattırabilmişim. Aklıma *Kama Sutra*'nın Fransızca çevirisinde okuduklarım geldi: *Excitées directement par la succion, l'aspiration et le lèchement de tous leurs organes, les femmes, parvenues au paroxysme, lancent dans la bouche de l'homme, par leur conduit afférent, le mucus glaireux sécrété par les glandes vulvovaginales.*¹ Hep böyle satırların abartıldığını —am uğruna krallık feda edebilecek kadar— am budalası Dördüncü Henry'nin ateşli fantezilerine kurban gittiğini düşünmüşümdür. Öyle ki Henry am tadını istiridyeden daha leziz bulmuş. Bense istiridyeyi sevmiyordum ama hazır ağzımın içine kadar gelmiş, yarı aralık gözleriyle hâlâ az önce yaşadıklarının zevkini süren Olga'ya bakıp tadına varırken, çok leziz olduğunu itiraf etmeliyim. Olga birden ellerini önündeki tüylere bastırdı, tuvalete gitmesi gerekiyordu. Bana sorarsa gönül rahatlığıyla ağzıma işeyebileceğini söyledim. Bir eşek olduğumu söyleyip, ona gösterdiğim yere, atölyemin diğer köşesindeki lavaboya koştu. Biraz utanarak ama rahatlayacak olmanın verdiği memnuniyetle, büyük bir kauçuk ağacının arkasına gizlenerek işlemeye başladığında önerimi kabul etmediğine memnundum. Öyle bir şırıldama sesi geliyordu ki sanki bir keçi, çinko bir sacın üzerinde durmuş çişini ediyordu. Ona karşı öyle bir istek duyuyordum ki daha işini bitirmeden yanına koşup elimi uyluklarının arasına sokup sıcacık idrarının elimden süzüldüğünü hissettim. Elimi yüzümün her yerine sürdüm. O ise suratını ekşitti.

1- Bütün organların emilmesi, soğurulması ve yalanmasıyla doğrudan doğruya uyarılan, doruğa ulaşan kadın, vajinal-dişilik bezinin salgıladığı yumurta akını andıran yapışkan ak mukozayı, hareketleri yapan erkeğin ağzına boşaltır. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Genç ve sağlıklı bir kadının idrarından daha enfes kokan bir şeyin bulunmadığını söyledim (sıkı bir biracı değilse tabii). Ayrıca şifalıydı da. Özellikle ısırgan otlarının yol açtığı kaşıntılarda. Onu ıslak amıyla beraber kucaklayıp yatağıma götürdüm, bütün yüzünü öpüp yaladım. Kulaklarına ve burun deliklerine kadar. Acı ile tuzlu karışımı bir tat dilimin üzerinde dans ediyordu. Uysal ve bitkin uzanmış bu güzellik giysilerini çıkarmama yardım ettikten sonra, şişelere diktğim mumları yatağın etrafındaki sehpa ve kutuların üzerine dizdim. Bir sandalyeye oturup sakince onu izlemeye koyuldum. Göğüsleri cıvık bir puding gibi yayılmamış, uçları tavana bakarak sert ve dik kalmışlardı. Göğüs uçları yuvarlamak isteyeceğiniz kahverengi bilyelerden değildi. Muhteşem kubbeleriyle pembe meme ucuydu bunlar. Üzerlerine kahverengi şeker serpilmiş gibi yüzlerce küçük çile bulanmışlardı. O kahverengi lekeler dışında teni öyle beyazdı ki kendini sürekli sütlü sabunla yıkadığını düşündürüyordu insana. Güzel yuvarlak kafası, yastığın üzerine yayılmış dalgalı kestane kızılı saçları ve koyu renkli büyük gözleriyle sakince etrafına, atölyeye bakıyordu. Bitkilere, çıplak heykellere, aynaya yansıyan etrafı mumlarla çevrilmiş yatağa... Tuvalete gittim, döndüğümde bir eli kızıl tüylerle kaplı apış arasında, diğer eli yanağının altında uykuya dalmıştı. Tekrar sandalyeye oturdum ve onu seyre daldım. Birden dudaklarının kıvrıldığını, başparmağını içeriye soktuğunu ve yavaş yavaş emmeye başladığını gördüm. Bu güzel yaratığın büyüğü altında ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Mumlar teker teker söndü. Bazıları en sona kalan mumun artığı halen yanan fitille eriyip şişenin boynundan aşağıya doğru aktığında tıs sesi çıkarıyorlardı. Hava aydınlanmaya başlamadan çok önce kuşların çılgın gibi şakıdıklarını, güvercinlerin üveydiklerini ve kuğurduklarını duyuyordum. Nihayet hava aydınlandığında Olga sabahın serinliğinden uyandı. Yanına sokulup çarşafı üzerine çekti. Bizim için gece daha yeni başlıyordu.

Öç Elması



O Amerikalı sürtükler, Muhabbet kuşları, sanat kitapları (ondü-
leli saçlarıyla o solucan Dürer yok mu) ve ayıbalığı arkadaşlarıy-
la —hemen aklıma, takım taklavatlarını hepten bir araya toplay-
ıp bastıran bir çeşit elastik kumaştan külotları gelir— kapı
dışarı olduktan sonra, tatlı hayat yine akmaya başlamıştı. Yalnız
tatlı hayat artık benim için bambaşkaydı. Yalnızlık ve acı yüzün-
den dımdızlak ortada kalmıştım. Kızıl kadını çok özlüyordum.
Öte yandan, artık en azından malafatı gece hayatının ka-
ranlığında karşıma çıkıveren ilk deliğe sokma telaşıyla
ortalıklarda dolaşmıyordum. Artık manevi bağ denilen şeyi arı-
yor, zor hayat geçirdikleri belli kızlarla takılıyordum. Baston şe-
kerimi jelâtininden çıkarmadan önce saatler boyu konuşabilece-
ğim kızlardı bunlar. Ölüm, sefalet, hastalık, içe dönük göğüs
uçları —bunları dışarıya döndürmenin olanağı yoktur; bütün
gayretinizle tomurcuk açarak dışarıya baş verene kadar onları
emersiniz ama daha tükürüğünüz soğumadan uçlar tekrar o por-
suk memelerin içinde kaybolur— yuva, anne-baba, kız kardeş-
ler, ağabey, encest, arkadan yapmak ve ergenlik sivilceleri. So-
nuçta iş çıkırından çıkıyordu. Ne demisler, itle vatan bitle kalkar.

Aslında aynı şey fay hattını kıranlar için de geçerliydi. Örneğin, telefon kulübesinden güç bela ayırabildiğim Elly. Timarhaneden kaçtığını çok geç fark edebilmişim. Onu sadece şişman ve aptal biri, patolojik bir yalancı, bir hayalperest olarak düşünmüştüm. Bir akşam, bana, yatakta, küçük kız kardeşi altına kaçırıp üzerine işediği için evdeki çocuk sandalyesinin oturma yerindeki kumaşı kestiğini ve evdeki tablolarla insanların göz kısımlarını oyduğunu anlattı. Sabah uyandığımda ise yatakta hemen yanı başıma oturmuş, acayip bir ifadeyle gözlerini bir noktaya dikmiş bakıyordu. Kolları kıpkırmızı olmuş, derisi soyulmuştu. Dehşetle ne yaptığını sorduğumda, 'Hiç, canım et çekti,' demişti. Bu da yetmezmiş gibi altına yapmış, hem yatağı hem de beni ıslatmıştı. Sonra, siyah uzun saçları, aşırı zayıf vücudu, para kesesi misali pörsük göğüsleri ve ançüezi andıran ürkünç amıyla Protestan Evelien girmişti hayatıma. Gece boyunca sırtımdan ter dökerek onu becermiş, kilisenin 1886'da bölünmesini unutturmaya çalışmışım. Tüm uğraşlarım boşunaymış gibi ertesi sabah sıkı sıkıya kapadığı ağzıyla, 'Aramızda eksik olan Tanrı'ydı,' demişti. İşte, üçlü seksin iyi gelmediği durumlardan biri. Böyle bir zamanda Tanrı'dan daha iyi seviştiğimi söyleyip şaka yapmakla veyahut Tanrı'nın, her şeye kadir olsaydı, bayağı kız kuşu yumurtasını¹ her seferinde ilk onun bulması gerektiğini söylemeye kalkışmakla hata yapmışım. Büyük bir patırtı koparmış, inancın şartlarından alıntılar yaparak, dolu mesanemin sebep olduğu sabah ereksiyonumdan eser bırakmamıştı. Bu arada, cuma günleri tıka basa balık yemekten şişmiş, Fransız usulü öpüşürken ağzında bir maşrapa dolusu tükürük bulunan Katolik Truus'u de unutmamalı. Tüm dertlerini ve sızlanmalarını dinleyip, sonrasında onunla yatmak istediğimde adet gördüğü ortaya çıkmıştı. Aslında tuvalete giderken periyodik karın ağrısından mustarip olduğunu söylemişti fakat nereden bileyim? İshal olduğunu düşünmüştüm. Sevişmeye başladığımızda tampon kullandığını fark edememişim, aletim adeta kuru bir vadiye saplanmış gibi kal-

1- Frisland'da ilkbaharın başlangıcını simgeleyen sembol. İlk yumurtayı bulanın Kraliçe'ye vermesi gerekmektedir. <https://rantey.org>

mişti. Doğrulup, aletimi ağzına götürünce ‘Ağız bu işler için değildir,’ demişti. ‘Kutsal ekmek niyetine, canım,’ demeye de cesaret edememiştim. Herhalde bir güzel düğüm atmaya kalkardı. Yine de bu muamele, yirmi beş yıldır evli çiftlerin birbirlerine seslendikleri gibi Pisicim, Bitanesi, Maymuşum veya benzeri biçimde ad takmalarından iyiydi. Ateşli Akdeniz Erkeği Saplantılı, peroksit sarışını zalim Bertie’ye bir ara tuvalete gittiğimde açgözlü bakışlarıyla arkamdan seslenip, yürüyüşümün İtalyan balıkçılara benzediğini söylemişti. Öylelerine dikkat etmek lazım. Birkaç gün sonra çöpçatanlık yapmaya ikna ettiği denetçi velisinden bir mektup almıştım: ‘Bertie ile iletişiminizden dolayı, velisi sıfatıyla bir görüşme ayarlayabilirsek müteşekkire olurum.’ Her şey kamera şakası gibiydi. Yedi ay sonra onu Kalver caddeğinde, içinde kocaman kahverengi gözlü, koyu renk saçlı bir bebekle bir çocuk arabasını sürerken görmüştüm. Herhalde çocuğu, Cenova’yla Napoli arasında bir sahilde, kuytu bir yerde, deniz sanki operanın başlayacağını haber veren bir çan misaliyken, su sesleri ve arylar eşliğinde, apış arasına ton balığının pullarıyla kanı bulaşmış İtalyan bir balıkçıyla, ıslak kalçalarının arasına kumlar sürtünürken yapmıştı. Afrikalı bir bale topluluğunda figüranlık yapan yarı Surinamlı kız ise, o kara tazılar onu ciddiye almıyorlar diye kahroluyordu: ‘Orada bir hiçim. Kahve ve süt. *Du café et du lait.*’ Ne zaman bir şey iddia etsem, ‘Haydi hemen tuvalete, ne derdin varsa orada hallet,’ derdi. O küçük oynak burnuyla sevimli bir yüz ifadesi takınıp bana Kral Tavşan der, sonra ağzımı korkunç biçimlere soktuğumda bana sarılarak, ‘Gel buraya canavarım, *öpücem seni,*’ derdi. Kahvenin telvesine uzun uzun bakan Solgun Willie, alışveriş torbaları arasında, beyaz çiçekli bir şemsiyenin altında sevimli ve sakin biçimde yatan siyah bebeğiyle beraber, çocuk arabası eşliğinde atölyeme gelmişti. Keddim biz sevişirken bir bifttek paketini ustaca açarak, minik bacaklarını birbirine vurup duran siyah bebeğin önünde biftteği yiyiverince, borcumu kasa fişinden kuruşu kuruşuna hesaplamıştı. Annie ise bütün erkeklerden nefret ettiğini söylüyordu. O küçükken babasının tıraşsız olduğu halde onu kucağına alıp,

gevrek bisküvi vereceğini söyleyerek, pürüzlü yanağını rende sürter gibi onunkine sürttüğünü anlatmıştı. Üstelik Annie göz yaşlarına boğulup kaçınca kahkahâlarla gülmüş. Benimle sevişmek istememiş, iri kemikli kıcını dönmüştü. Uyku mahmurluğuyla birbirlerine kenetlenmiş bacaklarını güçlükle ayırıp ona sahip olduğumda ise orgazm olmamıştı. Ona karşı ne kadar şefkatli davrandıysam, ne kadar uğraşıtsam da, sonuçta sanki patlak bir lastiği pompalıyormuş gibiydim. Bu arada bana ümitsizce âşık olan ve kendini ancak evlilik gecemizde bana vermek isteyen *boxer* şortlu kızıdan da bahsetmeliyim. Evlenme gerçekleşmeyince, her gün evimin önünden kafasını çevirmeden geçmeye başladı ama aslında yanıp tutuşuyordu. Sadece köpeği evimin önünde patisini ağaca karşı kaldırdığında pencereye kaçamak bir bakış atıyordu. Titreyen arka patileriyle dakikalar boyu ıkına sıkına kakasını yaptıktan sonra hayvanı sabırsızca arkasından çekiyordu. Sanki kendisi oraya çömeliپ kakasını yapmış gibi utançtan tepesine kadar kızardığını görebiliyordum. Doğum günümde kapımın önüne büyük bir tatlı su midyesi bırakmıştı. Sedefin üzerine yosunlar koymuş, onların üzerini de frenk üzüm-leri, sahte inciler ve ufak tefek süslemelerle donatmıştı. Midyenin yanında, üzerinde kendisinininki gibi tepsi suratlı, kederli gözle-riyle bir kızın resmedildiği bir Picasso tıpkıbasımı bulunan bir kart vardı. Kartın arkasına şöyle yazmıştı: *Öyle yalnızsın ki artık farkında bile değilsin. Öyle durgunsun ki özlem yanından bile geç-miyor.* Birdenbire bunaldığımı hissetmiştim. Aranmayı bıraktım. Artık canım çekmiyordu. Etek görür görmez kusma duygusu ge-liyordu. İlk önce göğüslerinde bir sürü kıl olan bir kızla yattığım için iktidarsız olduğumu sandım. Sanki kafamı iki hindistance-vizinin arasına koymuştum. Ama sebep bu değildi. Bulamıyor-dum... Onu bulamıyordum... Olga'yı. Rüzgârın her yönden ya-tağıma süpürdüğü bütün fıstıklarda şiddetle arzuladığım, deli gibi özlediğim o şeyden yalnızca çok küçük bir parça bulabilmiş-tim. Kimi onun gözlerine (sadece biraz elbette, yoksa peşini bır-akmazdım) kimi kalçalarına, ses tonuna, göbek deliğine sahip-ti. Kimininse bir konfeti gösterisi sonrası New York'taki 5.

Cadde'nin asfaltını andıran, kızıl meleşiminkilere benzer çilleri vardı. Oysa Olga'nın şusu ya da busuna sahip tüm o kızlardan bir harem kursam bile, o yapboz parçalarının bir araya getirilmesinden bir Olga ortaya çıkmazdı. Sonunda en kötüsü oldu. Boşboğazlık etmeye başladım. Onunla ve başımıza gelenlerle ilgili. Sürekli ondan konuşuyordum. Dış görünüşü. Saçları, gözleri, samimiyetimiz artmışsa amı, kalçaları, memeleri... Neye benzediği... Bir keresinde camları temizlerken, 'Hiç fark ettin mi, pencere pervazlarının kendilerine has bir kokuları var,' demesi... Ne gibi bir koku olduğunu sorduğumda, 'Yaş pencere kokusu,' demişti. Yanıma yeni taşındığında Vişne Bahçesi'ne gitmeyi teklif etmem. Gözlerine açgözlü ve hırslı bir ifadeyle, 'Tabii! Neredeymiş o?' diye sormuştu. Çehov'un bir tiyatro oyunu dediğimde, biraz utanmış, bunu bildiğini, hangi tiyatrodan oynadığını sorduğunu söylemişti. Oysa bahsettiğim şeyi birkaç gulden ödeyerek istediğin kadar vişne yiyebileceğin bir meyve bahçesi zannettiğine emindim. Bu olaydan birkaç gün sonra ona bir büyük torba pembe kiraz getirdiğimde yanaklarının al al olmasından, bir yandan hepsini iştahla silip süpürürken, bir yandan da 'En kötüsü ne biliyor musun, insanın ölünce bir daha pembe kiraz yiyemeyecek olması,' demesinden... Bir sabah henüz yatakta tembellik yaparken penceremizin altında tiz bir kadın sesinin 'hu huuuu, Frits!' diye bağırdığını duymuştuk; 'Frits'in yerinde olmak istemezdim,' demişti. Şu yabanası hikâyesini de sık sık anlatıyordum. 'Keşke bir yaban arısı olsaydım. Çizgili bir yün kazağın içinde şişko vücudumla, arkamda da bir çift incecik kanat, oh ne güzel!' Bunu her anlattığımda gözlerim yaşla doluyor (öyle bir yün kazağı vardı, o gidince kazağı yakmıştım) akmasınlar diye gözlerimi kırpmamaya çalışıyordum. Daha hikâyemi bitirmeden sararıp solmuş bir duvar çiçeği esmer kollarını şefkatlice omuzlarıma dolamış oluyordu. Bu tiplerde gözlerinizin nemlilik oranını ölçme içgüdüğü vardı. Ardından kelebeklerin nektar dolu çiçek tablalarına yaptıkları gibi başınıza üşüşürlerdi. Bunun üzerine bir roman yazabilseydim keşke: Hikâyemizin sinir krizi eşisindeki kahramanı, pişmanlık ve yalnızlıktan çaresizliğe düş-

müş, başını kendisini teselli eden bir çift göğüsün arasına yavaşça bırakmıştır... İşte böyle alaycı satırlar yazardım herhalde. Kendimi hikâyenin kahramanı yaparak elbette. Hikâyedeki kurban olmaz, ipleri kendi elimde bulundurdum. Ama ortada kahraman filan da görmüyordum. Kendimi tamamıyla acınacak halde görüyordum. Tüm o timsah gözyaşları da cabası. Kendimi bir partide, köşeye sinmiş, yaşlı bir kadına vücudumu dayamış olarak görüyordum. Ama düşündüğünüz gibi ortada sürtünme filan yoktu. Daha çok uzun zamandır kayıp oğlunu yeniden bulmuş bir kadınla oğlu gibiydik. Kollarını teselli edercesine etrafıma dolamış, arkamızda sigara izmaritleri, kırık bardaklar ve ortalığa saçılmış içkilerin ortasında *Rock Around The Clock* ve *Yes Tonight Josephine* eşliğinde bir insan topluluğu çılgıncasına dans ediyor. Kahretsin, itiraf etmeliyim, şu an oturmuş ağlıyorum. Bunu omuzlarımın sarsılmasından anlayabilirsiniz. Saklamaya çalışıyorum. Daha önce hiç görmediğim bir kadının omzunda hüngür hüngür ağlıyorum. Fakat onda da bir acayıplık olmalı. Yoksa o da kalkmış rock'n roll yapıyor veyahut çıplak ayaklarıyla kendinden geçercesine dans ediyor olurdu. Konuşurken alt dudağına bastıran üst dişleri kocaman. Böylelikle artık partilerde herkes arkamdan konuşur olmuştu. 'Yüzü erkenden çökmüş mermer beyazı yanaklarıyla o sessiz çocuk mu?' Piet Paaltjens'in köpükten büstü gibi. Bazen de hemen yakınımnda konuştuklarını duyuyordum: 'O kızıl saçlı yüzünden, değil mi?' 'Canım bunda üzülecek ne var? Herkes siktirip gitsinler diye bekler, bu da kalkmış kendini paralıyor.' Daha kabaca yorumlar da vardı: 'Ne diye bu kadar bağlandı? Sokunca hepsi aynı. Am her yerde amdır, der köylüler. Koyunları kesene kadar ne yapıyorlar sanıyorsun?' Ama teselli verici o anaç kadınlar bana çok şey öğretti. Bazılarının Olga yaşında kızları vardı. Eski —tek memeli— kayınvalidemden bahsederken ve bir annenin bile bile kızını böyle mutsuzluğa nasıl sürükleyebileceğini anlayamadığımı söylerken içlerinden güç hırslısı ve geçkince bir kadın, 'Her anne, kızının üvey annesidir,' demişti. İşte o an Olga'nın ilişkimiz daha yeniyken bana söylediği Pamuk Prenses hikâyesinin başlangıcı—

nın onda korkunç bir etki bıraktığını hatırlamıştım. Annesinin tüylerini  rperttiği için, bu hik yeyi onun yerine babası okumuşt  Olga'ya.  er evesi siyah abanoz bir pencereden karlara bakan kraliçe, parmağına iğne batırılmış, çıkan kana bakarken ‘Tanrım ne olur bana teni kar kadar beyaz, yanakları kan kadar kırmızı, saçı abanoz kadar siyah bir  ocuk ver,’ demişti. Siyah, beyaz, kırmızı. Aklında hikâyenin dehşetli kısmının bu renkler olduğu kalmıştı Olga'nın. Birden, annesinin, aslında bilinçsizce hik yeyi okumak istemediğini, çünkü hikâyenin, Olga'nın gözleri önüne yalnızca diyarın en güzel kızı olduğunu değil, kadının kızı için hazırladığı zehirli elma dâhil, tüm gerçekleri ayna gibi ortaya sereceğini anlamıştım. O alçak kocakarıyı gözümün önüne ihtiyaç bir cadı gibi giyinmiş olarak getiriyorum. İçimdeki bu hın la söyleyebilirim ki öyle giyinmesine aslında gerek bile yoktu. Elmayı düşünden çıkartıyordu. Kanserli göğsü tamamen çürümüş ve içi zehir dolmuşt  ve elmayı sevgilimin dudaklarının arasından içeri itiyordu. Hiçbir zaman şansım yoktu, şimdi anlıyorum. Zehirli lokmayı boğazından fırlatıp atması, doğrulup ‘Neredeyim ben?’ demesi mümkün değildi, biliyorum. Bense hiçbir zaman, ‘Benim yanımdasın. Seni dünyadaki her Şeyden daha çok seviyorum,’ diyecek prens olamayacaktım.

Ölü Serçeeye Ağıt



O zamanlar çalıştığım atölyede, savaş yıllarında Almanlar tarafından vurularak ölen bir direnişçi yaşıyormuş. Savaştan sonra binanın cephesine VATAN UĞRUNA ŞEHİT OLDU yazan bronz bir onurluk yerleştirilmişti. Yıl boyunca kendinizi asmanızı önen onurluğun altındaki pashlı çiviye ise her yıl bir çelenk asılırdı. Nemli bataklık yosunlarından çembere, kırmızı ve beyaz karanfillerle mavi süsen çiçekleri yerleştirilirdi. Neden bilmiyorum, o çiçeklerden nefret ediyordum. Her yıl, onlar daha pörsümeden duvardan alıp çöp kutusuna atıyordum. Hava rüzgârlıysa üzerinde SANATÇI DIRENİŞİ 1942–1945 yazılı kurdele pencerenin önünde çılgıncasına salınırdı. Olga o sünepeyle gittiğinden beri, kurdelenin her salınışı içime hançer saplıyordu. Mutfağa her girdiğimde, göz ucuyla o ipek kuşağın güneşte hareket ettiğini görüyordum. Birden irkiliyor, sevinçle Olga'nın geri döndüğünü zannediyordum. Beni terk ederken giydiği kurdeleli ve volanlı eteğe öyle çok benziyordu ki... Sanki kapının önünde duruyor, zili çalmaya cesaret edemiyordu. Evle yaşadığı tüm o sorunları, onu çok özleyen babasını, ayakaltından çekildiği için içten içe memnun ama duygudan yoksun hiddetinin altında bunu belli

etmek istemeyip dükkâna ait arabayla kapımızın önüne kadar gelerek yarım saat boyunca usanmadan zili çalıp ayağını hiddetle yere vuran annesini geride bırakarak yanıma taşımasının üzerinden çok geçmeden, mahallenin çocukları 4 Mayıs'ta ölü bir serçe bulmuşlardı. Hemen penceremizin altında, çiçek tarhına gömmüşlerdi zavallicığı. Gözlerine toprak kaçmasın diye sırtüstü, kafası topraktan dışarı çıkacak şekilde gömmüşlerdi. Daha sonra resmi anma töreni için bir kadın gelmiş, bir demet nergis çiçeğini yere koyuvermişti. Tam serçenin mezarının üzerine. Gülmekten neredeyse katılacaktım. Olga'ysa serçenin hâlâ yaşadığını düşünüp, aptallık ederek dışarı çıkmış ve topraktan dışarı uzanmış kafayı görmeye gitmişti. Onu içeriye çağırdım, bunun başıma sonradan iş açacağını hissetmiştim. Dediğim de çıktı; Olga ölmüş akrabalarından bahsetmeye başladı. Sofie teyzesi Olgaların evindeki merdivenlerde kalp krizi geçirip göbeğinin üzerinde yaylanarak, bir kum torbası gibi basamaklardan aşağıya kaymıştı. Diğer bir teyzesi kansere yakalanmış, yavaş yavaş eriyip gitmişti. Cesedi yıkayanların ellerine lime lime çürümüş et parçaları gelmişti. Büyükbabası evlerinde öldüğünde on iki yaşındaydı. Gözlerini bir türlü kapatamamışlardı. Adam açık kalan aralıktan etrafı gözetliyordu. Muhakkak HERMES A.Ş.'nin iyi yürekli şişman oğlunun ellerinde iflasa sürükleneceği korkusunu yaşıyordu. Olga, bunları hatırlayınca ağlamaya başlamıştı; o serçenin cansız ve sönük gözleri de aralık duruyordu çünkü. Büyükbabasının tatlı torunuydu o, her zaman ondan hediyeler alırdı. Ağlayışı histerikleşti. Ağlamamasını söylüyordum ama kendine hâkim olamıyordu. Başını kaldırıp ona vurmamı söyledi. İyi gelirmiş. Bunun çocukluğundan kalma bir şey olduğunu söylemişti. Ben anlayamazmışım. Tereddütsüz, ıslak yanaklarına sertçe vurdum. Ağlaması durmuyordu. Onu yatağa fırlattım, eteğini yukarı kaldırıp külotunu indirdim, ellerimin içiyle kalçalarına sertçe vurmaya başladım. Eti kızarmış, şişmiş, harika bir hale gelmişti. Çıplak kıcıyla ısırgan otlarının üzerine oturmuş gibiydi. Kor gibi yanan kalçalarını avuçlayıp ona bu halde sahip oldum. Kızıl saç tutamlarının yapıştığı nemli yüzü yanağıma yapı-

şıktı. Kesik kesik iç çeken nefesi kulaklarımdaydı. Öyle şiddetli boşaldı ki sesini dışarıda anma törenine katılanların duyduğunu sanıp korktum. Ayağa kalktık, tohumlarımız cinsel organlarımıza bulaşmış halde pencereye gidip törenin bitiminden sonra kalarak çene çalan, kümelenmiş insanlara baktık. Sürekli ölümünden kısa süre önce doğum gününde büyükbabasının hediye ettiği kahverengi patenleri düşündüğünü, toprağa verildiği gün bile o patenlerle kaymaya gittiğini söyledi. Saçlarının zarif lüleleriyle o soğuk kış gününde yaşlı adamın gömüldüğü yere doğru yelkenliyle süzülüyormuş gibi hissetmiş kendini. Böyle yapmak ceneze havasını aklından çıkarmasına yardımcı olmuş. O serçeyi toprağın altına gömmem gerektiğini, yoksa sürekli onu düşünüp duracağını söyledi. Oysa ben serçeyi daha gömmeden, kedi onu kapıdan içeri sürüklemişti bile. Kuşun ölü bedenini mutfakta buldum. Bir parça gazeteyle yerden aldım, gazetenin içine sarıp çöp tenekesine attım. Olga'ya bundan bahsetmedim, o da kuşun akıbetini sormadı. İki gün sonra isteğim üzerine duvardan aldığı çiçekleri çöp tenekesine koyarken muhtemelen her şeyi unutmuştu bile. Serçe, ayaklarına dar gelmeye başladıktan sonra odasında duvara asıp etrafını hep çok sevdiği Sonia Henie'nin gazetelerden kestiği eski resimleriyle süslediği patenleriyle birlikte anıları arasındaki yerini almıştı bile. Temelli yanıma taşındıktan sonra annesi Kurtuluş Ordusu'nu¹ aramış, tüm oyuncakları ve çocuk kitaplarıyla beraber patenlerini de bağışlamıştı. Bebeklerini Olga kendisi elden çıkarmıştı. Hem de daha bebeklerle oynayacak çağdayken. Hüngür hüngür ağlayarak, kendisi için çok şey ifade eden bu eşyalara veda etmişti. Etmek zorundaydı. Onları görmeye dayanamıyordu artık. Bir keresinde hediye olarak kocaman bir oyuncak bebek almıştı. Neredeyse gerçek bebek boyutlarındaydı. 'Anne' diye seslenebiliyor, upuzun kirpikleriyle gözlerini açıp kapayabiliyordu. Olga her gün bebeğin giysilerini çıkartıyor, banyoya sokuyordu. Sabahlarıysa okula gitmeden önce bebeğin açık ağzından içeri küçük ekmek parçaları ittiri-

1- 1878 yılında Londra'da kurulan ve yoksullar için yardım toplayan bir kuruluş.

yordu. Bir süre sonra Olga bebeğin hasta olduğunu düşünmeye başlamıştı, sağa sola sallamasına rağmen bebek artık ‘Anne’ demiyordu. Bir kez beşğin üzerinden eğilmiş, bebeğin yüzünün, ağzından yukarıya doğru ilerleyen ve titreyen canlı bir hortum oluşturmuş kurtçuklarla kaplandığını görmüştü. Avazı çıktığı kadar bağırarak istemiş, bağıraramamıştı. Parmaklarının ucunu dehşetten açık kalmış ağzından içeri sokup, ısırılmıştı. Annesi içeri gelip okula geç kaldığını söyleyene dek böylece kalakalmıştı. Olga’yı ağlaya ağlaya sürükleyerek ayırmıştı beşikten annesi. Akşam eve döndüğünde babasının bebeğin içine çamaşır suyu dökmüş olduğunu görmüştü. Bebeğin ağzı çamaşır suyundan ötürü renk değiştirmiş, yanaklarında rengi solmuş dalgalar oluşmuştu. Eğdiği bir tel tokayla püremsi iğrenç kalıntıları karıştırmış, fakat daha yarısına ulaşabilmişken pes etmişti. İçeride kalan kalıntılardan ötürü bebeği hareket ettirdiğinde yapışkan bir ses duyuluyordu. Olga artık ne bu bebeği, ne de diğer bebekleri istiyordu. Bebekleri arkadaşlarına vermek istememişti. Hepsi gitmeliydi, hem de toprağın altına. Annesi hepsini çöpe atmak istemiş, bu yüzden iş sevecen babasına kalmıştı. Şişman vücudu ve yukarıya sıvadığı gömleğinin kollarıyla bahçeye bir çukur kazmış, bebekleri oraya gömmüştü. Bütün bunları Olga bana çok sonraları anlatmıştı. Bu yüzden, ‘Bu çocukluğumdan kalma bir şey. Sen anlayamazsın,’ dediğinde bu bebek meselesini mi kastettiğini kendi kendime soruyordum. İşte böylesi olaylarla sırları yavaş yavaş kendiliğinden ortaya çıkmaya başlamıştı. Üst ön dişlerinin gerçek olmadığını öğrendiğimde neredeyse iki yıldır beraber yaşıyorduk. Çok sağlam dişleri vardı. Beyaz ve güçlü. Onlara anormal bir titizlikle bakıyordu. Yemekten hemen sonra ucu bıçakla inceltilmiş kaz tüyünden yapılma bir kürdanla dişlerinin arasındaki yemek artıklarını karıştırıp, temizliyordu. Daha sonra ağzından köpükler taşana dek dişlerini fırçalıyordu. Bir keresinde aynanın karşısında durmuş uzun uzun dişlerinin arasındaki yemek artıklarını karıştırırken çılglığı basıverdi. Yüzünde şaşalamış bir ifadeyle ağzı açık, çantasına koşup bir cep aynası çıkarmış ve bunu büyük aynanın önünde ağzının içine yatay olarak sokarak

dikkatlice incelemeye koyulmuştı. Korkudan kocaman açtığı gözleriyle dişlerinin en arka kısmına bakıyordu. Ne olduğunu sordüğümde tiksintiyle yere düşmüş kürdanı işaret etti. Kürdanı yerden aldım, üzerinde bir kurtçuk vardı. Tüyün gövdesi üzerinde muhtemelen yemek artıkları kaldığını, bir sineğin de gelip yumurtalarını oraya bıraktığını söyledim. Ama söylediklerim onu rahatlatmaya yetmedi. Hâlâ, kurtçuğu, karıştırırken, dişlerinin arasından çıkarttığına inanıyordu. Ardından takma diş hikâyesini anlattı. Hep birden düşüvereceklerinden korkuyordu. Kökler çürüse bile, sinirler öldüğü için çürüdüklerini hissedemezmiş. On üç yaşında küçük bir kızken parkın demir parmaklıklarından düşmüş. Tam ağzının üstüne. Üst iki dişi kırılmış, birkaç yıl boyunca yerleri boş kalmış. Sınıftan bir çocuk ağzının prize benzediğini söylemiş, saçları da o zamanlar çok daha parlak kırmızı renkte olduğu için çocuklar okulda ona ‘Gece Lambası’ adını takmışlar. Komiğime gitmiş, ona şefkatle sarılmışım. O ise beni iterek yüzünde ciddi bir ifadeyle telefona gidip, dişçiden randevu almıştı.

Sürprizmatik



Ne zaman yabani ördek görsem, aklıma, uçan şarap şişelerine benzediklerini söylediği geliyordu. İhtiyar adamların ayak parmaklarına benzettiği için yer fıstıklarının kabuklarını soymak istemezdi. Bir keresinde Ijmuiden'a gittiğimizde, ona buraya daha önce gelip gelmediğini sormuştum. 'Evet, bir kez. Çocukken, bir öksürük şurubuyla,' diye cevap vermişti Olga. Iskelenin üzerinde kol kola yürümüş, bir römorkörün dev gibi bir yolcu gemisini içeriye çekmesini hayretle izlemiştik. Olga bir balıkçının yanında durup, ağın içindeki kanlı bir yılan balığının kıvrık kıvrım debelenmesini uzun uzun izlerken, ben penisime ağrılar girdiğinden dayanamamış, ilerlemiştim. Bir kahvenin açık havaya attığı masalardan birinde, güneşin altında uzun süre oturmuş, çiftleşen sinekleri seyretmiştik. Ayrıntılarını tam göremiyorduk. Olga, kendilerini nasıl temizlediklerini dikkatlice izlesem bir daha hiçbir sineği öldüremeyeceğimi söylemişti. Sahile doğru dizilmiş küçük ahşap dükkânlar, barakalar ve yiyecek satan tenteler boyunca, bir kovboy filminin çekimlerinden geriye kalan bir kasaba caddesi dekoruna yakışır biçimde, patates kızartması, meyve ve balık kokuları arasında yürümüştük. Önlerinden yü-

rüyüp geçtiğimiz gençler, arkamızdan işaret ederek ‘Üff, fıstığa bakın!’ diyor, gülüşmeler arasında açgözlü yorumlar yapıyorlardı. Olga’ya karşımıza çıkan sürprizmatige bozuk para attırdım. Makine, bir çeşit sürünge yumurtasına benzeyen, elips biçiminde, kirli beyaz bir cisim verdi. Onun içinden et renginde, kocaman kafası ve kederli bakan siyah iri gözleriyle yumuşak vücutlu bir kertenkele yavrusu çıktı. Olga tiksinimişti, bense fark ettirmeden bunu bir balıkçının oltasına takabileceğimizi söyledim. Olga cisimden hemen kurtulmak istemiş, ayakkabısının ökçesiyle kumda bir çukur açıp, yumurtayla beraber kertenkeleyi içine atmıştı ve kumla üzerini örtüp, ayağıyla düzleştirmişti. Bir keresinde, gövdelerinden sütümsü reçine çıkan ve gölgede üzerine uzandığımız yer sarmaşıkları kadar mavi görünen çam ağaçları arasında, Amsterdam Korusundaydık. Üzerinde bize doğru gülümseyen binicisiyle kızıl kahve bir at çıkagelmişti. ‘Kısrağınızı benimkiyle değiştirmek ister misiniz?’ Olga bir defasında bir kız arkadaşıyla, Egmond aan Zee bölgesindeki girilmesi yasak bir kumulda, bir polis memuru tarafından durdurulduklarını anlatmıştı. Polis isimlerini almak için bir not defteri çıkarmış, bu arada polisin atı birdenbire anormal uzunluktaki soluk, sarkık cinsel organıyla ibrikli kova misali işlemeye başlamıştı. Polis not defterini hızla cebine sokmuş, kızlara hemen ortadan kaybolmalarını söylemişti. İki küçük kızın gözü önünde organını göstere göstere işeyen kendisiymiş gibi utanmıştı herhalde. Beraberliğimizin ilk aylarında, Ameland’dan Limburg’a —Pietersberg’e ve balina etini şapır şupur midelerine indiren turistlere uğramadan tabii— Westkapelle’deki fener kulesinden Denekamp’a, bütün Hollanda’yı dolaşmıştık. Diğer yandan mezunluğuma birkaç ay kalmıştı ama ayaklarım akademiden geri geri gidiyordu. Olga’yı sanata tercih ediyordum. Ne de olsa okulda bıraktığım yerden başlayabilirdim ama önce aşkı deliler gibi yaşamam gerekiyordu. Ailesi tatilden dönünce Olga’nın bıraktığı, sözünü sakınmayan mektubunu buldu. Mektup ailesiyle bağı, o görünmez göbek kordonunu kesmemiş, deyim yerindeyse patlatmıştı. Plasenta dâhil her şey ortaya saçılmıştı. (Doğ-

ruyu söylemek gerekirse mektupta yazarları ben söylemiştim, o kaleme almıştı.) Ama bu yaptığımız daha sonra bize sinsi dedikodular ve ikiyüzlü entrikalarla fazlasıyla ödetilmişti. Babasının ciddiye aldığı yoktu. Balayımız için Olga'nın arabayı kısa bir süreliğine ödünç almasına izin bile vermişti. Tutumluluk adına dükkânın üst katında yaşamaya başladıkları için, arabaya hemen hiç ihtiyaç duymuyor, sırf şirketi temsil etsin diye tutuyordu. Güzel kızının kapısında altın renginde ince harflerle HERMES A.Ş. – EV GEREÇLERİ TOPTANCISI yazan bu arabayla etrafta dolaşmasıysa ona sadece yarar getirirdi. Kazadan hemen sonra, Olga yeniden araba kullanmaktan korkuyorken babası yeni Fiat'ı kullanması için ısrar etmiş, başka türlü asla alışamazsın, demişti. Arabayı karısı için tutmasına da gerek yoktu. Ona verdiği ilk derste, kadın, başı kopmuş tavuk gibi çitlere dalıp bir bahçenin içine girmişti. Arabaya verdiği zararın dışında, ön tamponuyla bahçe masasının üzerinde duran üç bardak limonata ve iki bardak nar suyunu devirip ancak durabilmişti. İşte bu arabayla yola çıkıp, adı Olga'nın coğrafya derslerinde aklında kalan ve çok gitmek istediği Coevorden'a gitmiştik. Gezecek hiç bir yeri yoktu. Bir köy caddesinin etrafına sıralanmış evler, o kadar. Derste adlarını sırayla ezbere okuduğu diğer şehir adlarının arasında yer almayı bile hak etmiyordu. Yine Alman sınırına yakın çıplak, kahverengi turba¹ yığınının ortasında bulmuştuk kendimizi. Şöyle nefes nefese kalmadan ve kendimizi kaptırıp, turbalı çamur göletine saplanmadan ağız tadıyla sevişebileceğimiz bir yer değildi. Doğu Flevoland'da ise adeta grimsi bir hortum oluşturmuş sivrisinek sürüsünün eziyetine uğrama, sazlıkların üzerinden uçan bir tuygunun aşk organımı su yılanı sanarak sıyrıp geçmesi ya da ilahiden önce kiliseyi terk edip menimi yuvasına, renkleri sayesinde yuvada gizlenmiş yumurtaların arasına fışkırttığım için bir çamur çulluğunun gözlerimi oyup çıkarma teh-

1- Turba: Bitkilerin, kısmen de hayvan atıklarının yeraltı su düzeyinin üzerinde, genellikle 'sphagnum' adı verilen yosunlar ve bataklık sazlarının su dibinde çökerek havayla ilişkisi kesilmiş ortamda yıllarca çürüyüp birikmesinden ortaya çıkan maddeye verilen ad.

likesi de vardı. Doğada sevişme fikri planladığımız gibi yürümüyordu; açık alandaki tüm hayvanlar çiftleşmemizi engellemek için adeta bize komplo hazırlamışlardı. Tam pantolonumu dizlerime kadar indirmiş, Olga'nın dolgun dudaklarından dökülen şehvetli iniltileri eşliğinde bir ileri bir geri ritmi yakalamışken, bir kurtçuk veyahut bir su kelebeği kıcımdan içeri girmeye çalışıyor ya da Olga bir su böceği içine kaymak istediğinden, ben son bir hamle yapamadan yerinden sıçırıyordu. Bir çekirge gidip burnunun ucuna konuyor, Olga üfleyip uzaklaştırmak isterken ritmim şaşıyordu. Hiçbir yerde, evde, karyolamızda ya da kendimizi izlemek için büyük aynanın önüne sürüklediğimiz yatağımızdaki gibi rahat sevişmemiştik. Neyi mi izliyorduk? Her hamlede taşaklarımın kalçalarına çarpışı, pürüzsüz muhteşem sırtındaki çilleri arasına yerleşmiş mor damarlar, aynaya baktığında yumuşak tenine yapışmış kıllı vücudumu izleyen gözleri... Olga'nın o donuk bakışı ve titreyen şehvetli dudakları, şakaklarımın arkasına şiddetle çarpan, asla söylemeyeceği hislere tercüman oluyordu: 'Boşalt ağzıma, haydi, hepsini boşalt!' Yine de o uçsuz bucaksız polderlerde, sarı kolza tarlaları arasında, sıcaktan su gibi ısıldayan asfalt yol üzerinde, anlamsız bir yeşil ufuktan diğerine yürümüş, Kamper'deki bir balıkçının botundan aldığımız tütsülenmiş yılan balığını yemiştik. Elini yıkayacak yer olmadığı için yumuşak balık etini lokma lokma onun ağzına koymuştum, tıpkı küçük bir kuşu besler gibi. Katranın eriyip yapış yapış olduğu o yolda LELYSTAD'A VE KILISEMİZE HOŞGELDİNİZ tabelasını geçtikten sonra bile tek bir canlı varlıkla karşılaşmamıştık. Sanki tüm o küçük evler ve barakalarda yaşayanlar haşarat imha ilaçlarıyla ortadan yok olmuşlardı. Etrafta toz içinde yeknesak bir DDT sükûneti hüküm sürmekteydi. Buruşturulup toprak edilmiş, hep küçük bir havyan sandığım koyu kahverengi gofret kağıdını bile algılayamıyordum. *Not a breath of wild air*. Turuncu akşam güneşi eşliğinde geri dönerken, Knardijk üzerinden Harderwijk'e yöneldiğimizde güneşten yanmış ve pembeleşmiş teniyle Olga, yanımda, sıcaktan vücuduna yapışmış bir demet papatya ve gelincikle oturuyordu. Eve vardığımız-

da beraber duşa girdik, apış arası tüylerinin arasına karışan çimenleri temizledim. Atölyede ıplak dolaşmaya devam ettik, çok geçmeden dudaklarım kalçalarını öpmeye başladı; dilim sabun kokan ansn yalıyordu. Kalçalarının arasına bir gelincik yerleştirdim, gıdıklanan poposunu sallaya sallaya atölyenin içinde koşuşturmaya başladı. Yine de hoşuna gitmiş, gelinciği ıkartmamıştı, aynanın önünden gelip geçerken sürekli oraya bakıyordu. Elimde cetvelle arkasından yanaştım. Pes edip de, poposu yukarıda yatağa atlayınca, çiçeğin kırmızı suyu gelene dek kalçalarına hafifçe vurmaya başladım, derken kaçmasın diye parmaklarım ile apış arasını kavrayarak uykuya daldım. Gece yarısı üşüyerek uyandım, Olga'nın sırtı hâlâ bana dönük, aletim ise onun içindeydi. Bana sıkıca yaslanmış, apış arasındaki elimi eliyle kavramış, içeride mutluluğun doruk noktasını aramaya koyulmuş, çılgıncasına boşalmak üzereydi. İşte hayatımız başlangıçta böyleydi. En azından hava sıcak ve evde gelincikler varsa. Fakat o zamanlar sonradan çok utandığım bir olay yaşamıştık. Penisimin ucunda kızarıklıklar belirmişti. Deliye dönmüştüm, bana belsoğukluğu bulaştırdığını düşünüyordum. Gözyaşları içinde, benimle tanışmadan çok uzun süre önce dahi kimseyle yatmadığına dair yeminler etmişti. Ona inanmamış, bir cilt doktoruna srklemiştim. Doktor organımın iltihaplanmasına aşırı cinsel ilişkinin yol açtığını söylemişti. Eve dönünce tepesi atmıştı. fkele adımlarla yanımda yürümesinden anlamıştım ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bu yüzden onun en sevdiği plaklarından birini alıp koydum: Jon Eardley'li *Phil Woods Quintet. Pot Pie, Mad About The Boy*. Ne var ki o anda bu bile yanlış seçimdi. Gramofonun kolunu yana itip plağı aldı, açık camdan frizbi atarmış gibi fırlattı. Birden sert ve coşkulu kahkahlr atmaya başladı; öfkesi dinmişti. Çok geçmeden evlendik. Neredeyse bedava. Yalnız evlilik cüzdanı için elli sent demiştik. Evlendirme dairesine tıpkı onu panayır alanından alıp ilk kez atölyeme götürdüğüm zaman gibi gittik. Bisikletle. Olga zerine yönlü bir kumaş parçası serdiğim bagaj kısmına oturmuştu. Ne de olsa hayatının en güzel gününde poposunu incitmesine hiç mi hiç

gerek yoktu. Mor bir elbise giymiş, bir Meksika şapkasının geniş kenarını keserek kendi yaptığı hasırdan bir melon şapka takmıştı. Mor elbiseyi ilk işimin avansıyla almıştım. Kazandığım ilk para. Aldığım para için daha bir de Meryem Ana'yı canlandıran bir heykel yapmam gerekiyordu. Botanik parklardan birine konacaktı, henüz bunun için zamanım vardı. Belediye binasında altı çift birden nikâh memurunun önüne dizilmiş, bürokratik işlemlerin tamamlanmasını bekliyorduk. Gelinlerin çoğunun karnı burnundaydı. Birinin sancıları başlamış, bunun üzerine evliliklerden biri ertelenmek durumunda kalmıştı. Yine de nikâh memuru bize özel küçük bir konuşma yapacak zamanı ayırmış, bu zahmete girişmişti. Gelişen gençlik aşklarından bahsetmiş, kadife dokulu mor elbisesinin içinde yılan balığını andıran belirgin vücuduyla süzülen, o an dünyanın en mutlu kadını olan güzel gelinime dudaklarını yalayarak bakmıştı. (Daha sonra Olga beni terk edip birkaç evliliği de arkasında bıraktıktan sonra, nikâh memurları önceki eşlerin isimlerini okurken sıklıkla öksürmüş, hatta bir tanesi listeyi “vesaire, vesaire” diye bitirmiş.) O günü yatakta bir şişe şampanya eşliğinde birbirimizin kollarında geçirmek, karanlık bastırınca da şehir merkezine gidip yemek yemek istemiştik. Fakat her beş dakikada bir onun ve ailesinin yakınlarının telefonlarına cevap vermek zorunda kalmıştık. Sonradan annesinin kart bastırıp, Kuzey Hollanda'nın tepesinden aşağı boşalttığı ortaya çıkmıştı. Saten kartların üzerine kabartmalı güller bastırılmış, isimlerimiz altın renkte yazılmıştı. Çiçeği burnunda kaynanama ilk ve son defa bizim işlerimize burnunu sokmamasını söylemeyi aklıma koymuştum çünkü birkaç gün sonra evliliğimizi onlarda kutlayacaktık. Babası bizi almaya geldiğinde, Olga'nın yerine ön koltuğa ben oturmuştum. Infaz odasındaki elektrikli sandalye. Böyle demişti çünkü yolda savsakça 140'la savrulurken geniş etli burnundan konuşarak söylediğine göre, doktoru direksiyon başına geçmemesini tembihlemişti. İşte orada bana ilk fıkrasını anlatmıştı. Henüz Paris'e giden iki adamdan bahsetmemişti. Diğer iki adamı anlatmıştı. Bir kızla tanışırlar ve onu yemeğe davet ederler. Adamlardan biri

diğerine, masada üç müstehcen şaka yapmaya cesaret ederse, yemeği terk edeceğine söz verdirtmiştir. Çorba servis edilince, kaşığı kremalı köfte çorbasında şöyle bir gezdiren adam kıza, “Toplarımı sizinkinin içine koyabilir miyim?” der. Sıra av etine gelince adam, etten ayırdığı kemikleri özenle kemik tabağına koyan kıza, “Bacaklarımı sizinkilerin yanına koyabilir miyim?” der. Meyve salatası gelince ne söyleyebileceğini tahmin edebiliyordum: “Benimkini yer misiniz?”. Ama lafını bitirmesine izin verdim ve kahkahâlarla güldüm. Ardından hemen ben de bir tane anlatıverdim, yeni evli bir damat olarak kayın pederinize anlatabileceğiniz türden bir şey değildi belki ama o adamın öyle sempatik ve içten olduğunu düşünüyordum ki sanki bir arkadaşına anlatıyormuş gibi başladım. Uyuyacak tek bir ranzaları olan kaptanla kızı ve miçoju anlatıyordum. Kaptan ortada yatacaktır. Tam uykuya dalıp kükrecesine horlamaya başlayınca miço uyanır ve kızı dürtür: “Haydi yapalım!” Kız miçoja babasının önünden bir kıl çekmesini söyler. Miço bunu garip olduğunu düşünse de itaatkâr biri olduğu ve zahmetinin karşılığını da göreceği için kabul eder. Böylece birkaç gece geçirirler. Bir sabah kızla miço kamarada uyanırlar, kız şarkı söylemeye başlar: “Dün gece rüya gibi, rüzgâr gibi, hey!” Miço devam eder: “Yarın gece yıldızlar dans edecek, hey!” Birden kaptanın gür, derin sesi dümen kabininden yankılanır: “Eğer bu şarkıyı duyuyorsan, bil ki maymun tüysüz kalacak, hey! Hey! Hey! Hey!” Babası öyle bir aksırık nöbetine tutulmuştu ki tıpkı kızının çok değil, birkaç ay önce yaptığı gibi sol şeride kaymıştı. Karşıdan gelen arabanın göz yakan farları ve acı bir fren sayesinde felaket engellenmişti. Karşı yondan gelen arabaların küfredercesine çaldıkları klakson sesleri uzaklaşırken, gayet soğukkanlılıkla: “Trafikte araba sürmek böyledir işte. Her şey birbirine bağlıdır. Zincirlerden biri eksilirse facia kapıda demektir.” Ucuz kurtulmuştuk, az sonra bahçede ağır adamlarla, büyük işadamlarının oluşturduğu çemberin ortasında bulacaktık kendimizi. Annesi bir restoranda soğuk büfe servisli bir davet vermek istemiş ama babası saydığı tüm restoran adlarını, “Yemeklerinin 17 Nisan 1992 günü nasıl olacağını tah-

min edebiliyorum,” diyerek reddetmişti. Kadın öyle züppeydi ki Amerika’dan yeni ithal, son moda bir parti yapmaya kararlıydı: Barbekü partisi. Birbirinden güzel renkte bin bir çeşit kapta bin bir lezzet... Bahçedeki herkes duman ve kokudan yaşarmış gözleriyle etrafta dolaşıyordu. Kadın mangalın kömürünü nasıl harlayacağını bilmiyordu, kömürün üzerine haddinden fazla gaz yağı dökerek alevlendirmişti. İnsanlar ellerinde, yarı sindirilmiş kauçuk ayakkabı pençesi benzeri, üzerlerindeki onay damgasının mor mürekkebiyle karışmış kanlı et parçalarıyla dolaşıyorlardı. Olga’nın babası ise tüm bu olan biteni bir kez olsun burnunu karıştırıp yuvarlama yapmadan, mülayim bir nüktecilikle merdiven sahanlığındaki şezlongundan izleyip, “Bırak kadını biraz oynasın, barbekünün bu kadar eğlendirdiğini bilmiyordum,” diyordu. Ancak insanın ağız kenarlarını handiyse bir baca temizleyicisi gibi kapkara yapan o sert etler, kaşla göz arasında birer birer petunya ve lavanta süslemelerinin arasını boyluyordu. Konuklardan birinin beraberinde getirdiği Alman çoban köpeği homurdanarak bunlara hak ettikleri muameleyi vermişti. Kaçınıcı kez kadeh tokuşturulduğunu artık saymayı bırakmışken, çok gerekliymiş gibi, Haarlem’de oturan büyük teyzelerden biri, sırtında güveli sandığında kırk yıldır sakladığı, rüzgâr estikçe kâfur kokan pardösüsü ve ağzından fırlayacakmış gibi gevşekçe duran takma dişleriyle bize mutluluklar dilediği sırada, tıka basa doldurduğu midesiyle o yel beyinli köpek, utancından görev gereği dinleyen kalabalığın bacaklarının arasından dolaşıp, çimenlerin üzerine kafasını dayayarak sarsıla sarsıla kusmaya başlamıştı. Birden çimlerin üzerine çıkartılmış gri bir bağırsak püresinin içinde yedi-sekiz kadar kara et parçası herkesin gözleri önüne serilmişti. Olga’nın babası öyle iyi niyetliydi ki, oturduğu yerden kalktı, karısının o yanmış şeyi eline tutuşturduktan sonra, boynunun etrafına otoriterce düğümlediği göğsünün üstündeki peçeteyi çekip, beceriksizce tükürülmüş balgamımsı yapışkan yığınının üzerine örttü. Kalabalıktan, adamı utandırıp yerine yollayan tereddütle karışık bir alkış geldi. Az sonra birinin gelip, düşürüldüğünü sanarak yerdeki peçeteyi kaldıracağı

korkum neyse ki yersizdi. İşte samimi bir partiye dönüşmesi mümkün olmayan davet, Haarlem’de oturan büyük teyzenin arkasında bir yaban arısıyla çalıların arasında koşuşturması ve hantal dayılardan birinin, davetlilerden birinin çimin üzerine bıraktığı bir kadeh şerinin üzerinden kırk sekiz numara ayakkabısıyla geçip, bardağı sonsuza dek çime gömmesiyle sona ermişti. Tüm davetliler ayrılıp barbekü sönmeye yüz tutmuşken, Olga beni bahçeden almaya geldi. Babasının bizimle para konusunu konuşmak istediğini söyledi. Tabi ki bunun arkasında annesi vardı. O pis karı. Onu ve gri plili bir eteğe sarıp sarmaladığı kıcını barbeküye oturtabilirdim. Olga elimi tuttu, sakince odaya gidip birazdan ağızlarından dökülecekleri beklemeye koyulduk. Kapı birden çarpılarak açıldı, annesi önündeki babasını itip, ‘Hadi başla,’ diyerek koltuğuna yöneltti. Adam üşengeççe koltuğuna kurulup oturdu, tavana ve dışarıya baktı, bir süre koltuğunun kenarına vurarak tempo tuttu. Radetzky marşıydı sanırım. Kadın ise ısrarla kocasının bakışlarını yakalamaya çalışıyordu. Kadınsı bir biçimde hafifçe öksürdü, kışkırtırcasına ve sabırsızlıkla, “Haydi, babası,” dedi. Adamsa susuyor ve giderek kızaran kafasını biz ve karısı hariç her bir yöne döndürüyordu. Kadın birden ayağını sertçe yere vurdu ve yüzünde öfkeli bir ifadeyle son kez kocasına bakarak baklayı ağzından çıkardı. Bu günü bizim için unutulmaz kılmak onlara bir dolu paraya patlamışmış. Onları mahkemeye gitmekle tehdit ederek evlilik izni almamız bir yana, bir sent bile alacağımızı sanıyorsak yanıliyormuşuz. Özellikle Olga, birkaç ay sonra kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırarak geri dönmeyi aklına bile getirmemeliymiş. Annesi sıfatıyla, Olga gibi özellikle hali vakti yerinde bir aileden gelen kızını, sefalet dolu bohem hayatına karşı yeterince uyarmışmış. Buna benzer bir sürü beylik lakırdı daha sıralamıştı kadın. Zehrini daha güçlü boşaltmak üzere derin bir nefes alıp da bir anlığına durduğundaysa, babası, hiçbir şeyden anlamamış, her şeyin yolunda olduğunu ve anlaşıldığını düşünen aptal ve şişman bir çocuk gibi, “Her şey anlaşıldı sanırım,” demişti. Kadın sanki gerçekten barbekünün üstünde oturuyormuş gibi aya-

ğa fırlamıştı, nihayet artık öfkesini ayaklarımın arasında halının üzerine düşmüş külün üzerinde dindirebilirdi. Mutfağa koştu, elinde bir faraşla döndü, öfkeyle ayakkabılarıma çarpa çarpa yeri süpürdü. Babası ellerini birbirine sürterek büfeye yönelmişti, hiç istifini bozmadan kendisine, baharatlı bir cin türü olan bir kadeh Beerenburg doldurdu; en sevdiği içkiydi bu. Ardından fazla doldurulmuş bardağıyla, tek bir damla bile dökmeden koltuğuna geri döndü. Bardağının üstünden ilk yudumunu alırken, sesindeki, az önceki saflığını sallantıya sokan neredeyse belli belirsiz alayla, bahçede çimlerin üzerinde tek başına duran peçeteye muzipçe bakarak, 'Her şeye rağmen eğlenceli bir gün oldu,' dedi.



Markisist Bahçe Cüceleri

Annesinden evlilik hediyesi olarak bir bebek arabası almıştı. İngiliz tipi yüksek bir arabaydı bu, yıllarca tavan arasında bir örtünün altında beklemişti. Annesi, henüz kendisi için iş işten geçmediği zamanlarda, hamile kaldığını zannettiği bir seferinde almıştı bu arabayı. Dış gebelik miydi, yoksa ölü bir tavşan mı doğuracaktı —o zamanlar beyaz saçlı aylak bir sihirbazın peşinden ayrılmıyormuş— hiç hatırlamıyorum açıkçası. Tek bildiğim, arabanın hiç kullanılmadığıydı. Annesi arabayı ister mi diye Olga'ya hiç sormamıştı; o da, postacı getirdiğinde arabayı kaptığı gibi tavan arasına götürmüştü. Zamanla kullanmadığımız eşyayı üstüne, gözden yitip gidene dek yığmaya başladık. Arabayı oraya koyarken öfkeyle, annesinin onu da bir an önce kendisi gibi göğüssüz ve karnı pörsümüş görmek istediğini söylemişti. Ancak böyle zamanlarda içimden gelenleri söyleyebiliyordum. Ona, annesi olacak o mercimek beyinli haspamın çocukken kanserli göğsünün olduğu yerdeki boşluğu gören kızına, bebekken yediği için göğsünün o hale geldiğini söylemesinin, onda hamile kalma korkusuna yol açtığını söylüyordum. Veyahut kadının sürekli ihanet etmesi nedeniyle, babasıyla beraber tek başlarına

kaldıklarını. Fakat söylediğim hiçbir şeyin faydası yoktu. Korkusu yok olacak gibi değildi. Gençliklerinde çok güzel olan ancak bebek doğurduktan sonra bebek arabalarının arkasından buldog köpekleri gibi yürüyen arkadaşlarından söz ediyordu. Emzirmekten meme uçları iltihap toplayan ve anneliğin bedelini göğüslerinde kesikler ve yara izleriyle ödeyen arkadaşlarından. Bu yüzden prezervatif ve diyafram almak için beni peşinden Sağlık Bakanlığı'nın danışma merkezine sürüklemişti. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, bir de öyle aşırı miktarda sperm öldürücü jel kullanıyordu ki aletim sanki zamka bulanıyordu. Ayda yalnızca birkaç kez ilişki kurmamıza izin veriyordu. O günlerde özgürce fışkırtmaya iznim vardı. (Aslında durum böyle bile değildi. Jele rağmen hamile kalma tehlikesi bulunduğu aklına geldikçe korkudan kasılıyordu. İlişki imkânsız hale geliyor, bacakları birbirine kenetlenip kalıyordu.) Adet gününden üç gün önce ve birkaç gün sonra. Adet gördüğü sırada yapmaktan hoşlanmıyordu. Yaptığımıza 'Kanlı düğün' diyor, pıhtılaşmış kanı testislerimden ve o bölgedeki kıllarımdan güçlkle temizlemeye çalışırken sürekli benimle uğraşıyordu. Bunun dışındaki zamanlarda, gelecek nesillere kurbağa yavrularıyla katkıda bulunmamak için kauçuktan yapay kızlık zarını içeriye itiveriyordu. Aletime üst üste on prezervatif ve evde ne kadar plastik torba ve bere varsa geçirsem de, termometreyle tam saatine kadar tespit ettiği yumurtlama dönemlerinde ona dokunamazdım bile. Ama itiraf etmeliyim, amının yerine bana en az onun kadar tatlı bir başka şey vermişti. Muhteşem dolgun kalçalarını (Geçmişte çok kısa süreliğine bir İtalyan erkek arkadaşı olmuştu). Oynaşp seviştikten sonra göbeğinin üstüne yatıyor, elleriyle kalçalarını birbirinden ayırıp, bana o pembe kahverengi muhteşem deliğini gösterirken, "Buradan yap sevgilim," diyordu. Bense hızla mutfağa koşuyor, içine kaymamı kolaylaştırsın aletimi diye zeytinyağına daldırıyordum. Sonra geri dönüp üzerine eğiliyor, çilli sırtı ve o güzel yuvarlak kalçalarından aşağıya baktığımda kamışımın o iki büyük dolgun beyaz bombeli tepenin (kalçalarında yalnızca birkaç çil vardı) arasında kaybolduğunu görüyordum. Bu pozisyonun onu diğer-

lerinden daha az doyuma ulaştırdığı söyleyemem. Müzik onu havaya sokuyordu. “İçimde hissediyorum. Neredeyse aynı,” di-yordu. Bittikten sonra hemen kamışımın ucundaki deriyi yıka-yarak dışkıdan arındırmam gerekiyordu yoksa ertesi sabah uyandığımda aletimin ucu, bisikletin arka lambası gibi şişmiş oluyordu. İyice havamızdaysak ben bakire kurban eden İnka ra-hibi oluyordum. Kafasını geriye atıyordum, böylece boynu geri-liyor, ben tam içine boşalırken o bir rahibe usturayla gergin gırtl-ağını bir hamlede kesiyormuş gibi yapıyordu. Oyunlarımız onu çok heyecanlandırdıysa başını yana çeviriyor, ağzını açıyor ve içine tükürmemi söylüyordu. Tam ben boşalırken. Çünkü tükü-rüğüm asit gibi zehirliydi ve onu hemen öldürürdü. Her iki sı-vım da aynı anda onun içine girdiğinde heyecandan patlayacak hale geliyordu. İşte, yaşantımız böyleydi. Hâmile kalma korku-suna rağmen, çok mutluyduk, hayatımız heyecan vericiydi. Aslı-na bakılırsa evde bağıra çağıra zırlayan meme emicilere benim de bayıldığım yoktu. İşim o zaman için elimi kolumu bağlamıştı, bir önceki neslin, kentin bahçelerini Marksist bahçe cücesi hey-kelleriyle donattığı bir şehirde, iş hayatına heykeltıraş olarak başlamak hiç de kolay değildi. Onları her yerde görebiliyordun-uz. Köprülerin üzerinde. Binaların önünde. Pisuarların yanın-da. Kumtaşından, kireçtaşından veya granitten. O küçük adam-cıklar. Kel kafalı cüceler, çoğunlukla belden yukarıları çıplak... Çalışmanın insanı yücelttiğini dile getiren işçileri temsil ediyor-lardı. Heykeltıraş arkadaşlarımdan birisi şöyle fısıldamıştı: “Bu sosyalizm insanlar için filan değil. Maymun sosyalizmi bu!” Neyse ki şimdilik benim o proleter Neandertallerle işim yoktu. Bir parka dikilmek üzere anne mutluluğunu canlandıran bronz-dan bir heykel yapma işini almıştım. Bu tabii ki bir anneyle ço-cuğu olacaktı, Şehir Süsleme Komitesi üstü kapalı bunu ima et-mişti. “Son zamanlarda pompalanmış uçan balona benzeyen ve ‘İlk Anne’ midir, onun gibi bir şey denen soyut canlandırmalar yapıyorlar. Biz buna kesinlikle karşıyız,” demişti komite üyele-rinden biri umursamazca. Benim de kafamda hamile bir kadını canlandırmak vardı fakat bunun fazla erken bir anne mutluluğu

olduğunu düşünmüşlerdi. Aslına bakılırsa Olga'yı elbisesinin altından göbeğinin üstüne bir yastık koymaya ikna etmem de güç olacaktı. Kendi deyimiyle mutsuzluktan öldü. Mahalledeki oyuncakçıdan biraz defosu olduğu için çok ucuza satın aldığım büyük oyuncak bebeği koluna almak bile yeterince güçtü onun için. Bu şekilde bana aylarca poz verdi. Çalışmamız bazen günde altı saati buluyordu. Fırsat bulduğu anda, örneğin, heykelin arkasına çalışıyorsam, bebeği hemen ayaklarının dibine bırakırdı. Eğilip büzülmüş suratı yere gelecek şekilde. Heykel bitip de komite bakmaya geldiğinde hepsi hayran kalmışlardı; boz saçlı bir memur haricinde. Kehanette bulunurcasına, 'Bu anne sanki bebekten korkuyor,' yorumunu yapmıştı. Gerçekten de öyleydi. Heykel bronzdan dökülmek üzere götürülmek için kapıdan dışarı çıktığı anda Olga çok mutlu oldu. Heykelin konulduğu yere, bebek arabalı annelerle çocukların vakit geçirdiği kanal kenarındaki o parka benimle gidip bakmayı hiç istemedi. Halis anne mutluluğu. Kil ve alçı parçalarıyla yarım kalmış ön çalışmaları da evden göndermek istemişti. Bense onları çöp kutusuna atmak istememiştim. Sonradan pencerelerinden baktığımda mahalle sakinlerinin şömineleri üzerinde görmek istemiyordum onları. Bebek arabası tam zamanında imdadıma yetişmişti. Etrafa dağılmış bütün malzemeyi toplayıp minyatür anne ve çocukları, yayları iflas edene kadar bebek arabasına doldurmuştuk. Bir gece arabayı Amstel'da köprü'nün üzerine sürdük. Hatta şakayla karışık şarkılar bile söylemiştik yanlış hatırlamıyorsam: 'Aldım arabamı, doldurdum kızları.' Köprü'nün ortasına geldiğimizde trafik azalana kadar beklemek istedim. Köprü'den aşağıya çocuk fırlattığımızı düşünmelerini istemiyordum. Olga ise suya atmaya başlamıştı bile. Birbiri ardına ve olabildiğince uzağa fırlatıyordu. Bir tanesine bile elimi sürememiştim. Sonunda oyuncak bebeğin de yalpalayarak dibe indiğini gördüm. Onu sona saklamıştı. Sonra rahatlamış bir şekilde arabayı eve sürdü, köprü'den aşağıya salıp peşinden koştu. Çok mutluydu. Sevincinden havalara uçan genç bir anne. Eve varınca arabayı hemen tavan arasına götürüp yerde yatan ıvır zıvırın altına gizlemişti. Bunu da halletmiştik, artık

bütün dikkatimi ona verebilirdim. İşten aldığım paradan arttıra-
bildiklerimle, tutumlu davranırsak, bir yıl geçinebilirdik. O yıl
neredeyse aralıksız, atölyede çırılçıplak gezinip durdu. Onu
oturtuyor, ayağa dikeyiyor, yatırıyor, dans pozisyonuna sokuyor-
dum. Kolları yanlara açılmış, bir bacağı yukarıda. Bu duruşun
balede güzel bir sözcükle ifade edildiğini söylemişti bana: Ara-
besk. Hareket apış arasını ortaya çıkarıyordu. Elmalarla canlan-
dırmıştım onu; Pomona gibi (poz verirken elmaları yiyip dur-
muştu. *Scrapple from the Apple*¹). Kollarında kendi topladığı kır
çiçekleriyle Persephone'du sanki. Demetlerden yürüyen tırtıllar
ve sümüklü böcekler tanrısal vücudunun üzerinde dolaşıyorlar-
dı. Uçkuruna düşkün zengin bir herifin bahçesinde kaybolan
gövdesini granitten yontmuştum. Kadına sahip olamıyorsan taş-
tan suretiyle yetinmen gerekiyordu. Onun yüzlerce tasvirini yap-
mıştım. Zamanla vücudunun her noktasını öğrenmiştim, gö-
zümde ezbere canlandırabiliyordum. Her bir tümseği, oyugu,
kıvrımı gözlerimle not etmiştim. Kilin üzerinden kendiliğinden
kayıveriyordu ellerim. Çiçek buketinden vücuduna tırmanan,
göğüslerini ancak saatler boyu ilerleyince aşabilen ve kürek ke-
miklerinin arasındaki alçak düzlüğün gölgesine saklanabilecek
kadar küçük böcekler gibiydim. Ara verip tuvalete gittiğinde,
törlü hallerde sevişirken canlandırdığım sahneleri çiziyordum.
Altına da şöyle yazıyordum: 'HEMEN GEL! BUNU SENİNLE
YAPACAĞIM.' Veya: 'SENİ KURBAN EDECEĞİM.' Karşı konul-
maz çekicilik sergilediği zamanlarda ise —özellikle doğurgan
zamanlarında bunu çok açık fark edebiliyordum; tıpkı bir to-
murcuğun çiçek açtığı zamanlardaki gibi— şöyle yazıyordum:
'SENİ ÖYLE ÇOK SEVIYORUM Kİ, KİÇİNİ YIKAMA, ONU BEN
YALAYIP TEMİZLEYECEĞİM.' Bunu asla yapmadı. Hep lafın ge-
lişi konuştuğumu sandı. Şiirsel abartmalar. Bu arada evi mükem-
mel çekip çeviriyordu. Gıdaya verecek çok paramız yoktu fakat
bir buğulama uskumrunun kılçıklarını ayıklayıp sosuyla ve gar-
nitürüyle öyle bir sofraya getirirdi ki sanki ortaya bir garson çı-
kıp bu yemekle hangi şarabın iyi gittiğini söyleyecekmiş sanırdı-

1- Charlie Parker'ın (The Bird) ünlü parçalarından biri.

nız. Atölyenin her yerini tabaklar içinde meyvelerle donatırdı. Kilin küflü kokusuyla karışır, sanki bir meyve bahçesinde yaşadığımızı sanırdınız. Pırasa almışsa yıkayıp kurular, yemeden bir gün önce hepsini taş parçalarının yanına dizerdi. Bütün sebzele-re böyle yapardı. Güzel bir karnabaharı alıp hemen parçalara ayırarak öylece mideye indirmenin yazık olduğunu düşünürdü. Bazen de bir büyük torba arpacık soğanı getirir, bütün bir gün balkonda rüzgâra karşı oturur, gözleri kızarıp yaşlar içinde kalana dek soyardı. Bütün sokakta gümüş soğan kabukları uçuşur, evde de kurutulmuş defne yapraklarından çıkan baş sersemletici bir şarap kokusu asılı kalırdı. Birkaç gün sonra atölyedeki sandık kavanozlarca sirkeye yatırılmış defne yaprağı, kırmızı biber ve kuru karanfille kokulandırılmış soğanla dolardı. Kendi portreleri ve heykelleri arasında. Alnında harcadığı enerjiden boncuk boncuk terlerle, son derece memnun, “İşte kışlık erzakımız,” derdi. Ardından atölyeye güven verici, masalsı bir hava hâkim olurdu. Sanki kumulların kıyısında deniz rüzgârının belini bük-tüğü sinek mantarlarıyla yer yıldızı dolu ormanlar içinde bir kulübede (hâlâ öyle mutlu uyanıyorduk ki) yaşıyorduk sanki. Kendimizi kollamazsak bu mutluluğa bir son gelecek gibiydi. Olga’nın her şeyi güzel ve düzenli yapmaya çabalaması, komşu-ların ve herkesin dikkatini çekiyordu. Bir partide komşunun birinin arkamdan konuştuğunu duymuştum: ‘Bu güzel kadın böyle kendini paraladığına, adamı böyle sevdiğine göre, adamın başka ne özelliği var bilemem ama aleti altından olmalı.’ Bir yıl boyunca böyle çalışıp kendimi ona ve vücuduna esir ettikten sonra yeni bir iş aldım. Kızılhaç’ın bir binası içindi. Ama herhal-de işin içine şeytan karışmıştı; yine bir anneyle çocuğunu canlandırmam gerekiyordu. Hemen, hayatta olmaz, demişti. Ne poz vermek ne de heykelle bir ilgisi olsun istiyordu. Yataklara düşer-miş, ölürmüş, bunalıma girermiş, beni terk edermiş... Onu, ko-luna öyle iğrenç bir bebek verip bana poz vermesini isteyerek delirtecek değildim. Kafamda canlandırmalıyım. Öyle de yap-tım. Ev ortamının sanatın ilerlemesinde ne büyük rol oynadığı ortaya çıkmıştı (*Lard pour l’art.*) Gerçek insan boyutlarından da

büyük, eğilmiş bir figür yaptım. Tamamen çıplaktı. Daha çok bir yaratığa benziyor, gelişimini tamamlamamış bir bebeği yerden alıyordu. Heykel, bir kadınla çocuktan çok bir anneyle çocuğunu yansıtıyordu. Kadının göğüsleri yoktu, vücudunda heykeli koyacakları yerdeki çimenleri görebileceğiniz bir delik ve insan ifadesinden uzak bir yüzü vardı. Yere doğru sıkılmış bir yumruk. Olga bayıldı. Çok heyecanlandı. Fazla heyecanlandı. Çünkü kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Belki de heykelin anne ve çocukla hiç alâkası bulunmadığını düşündüğü içindi. Alçıya dökülürken bu yüzden çok uğraşmıştı. Başına bir eşarp bağlamış, yüzü ve kolları sıçrayan sulardan beyaz alçı lekeleriyle kaplı, bir kot pantolon ve gömlekle ortalıkta geziniyor, Rus bir duvarcı ustası, sıvacı ve inşaat işçisi karışımı gibi görünüyordu. Şekil vermemde, kili kalıplardan almamda, alçılı kovalar hazırlamamda yardım etti. Ah, sevgilim! Vücudunun her bir eklemi ve kıvrımı beyaz olmuştu. Kızıl saçlarıysa tozdan grileşmişti. Heykel bronzdan dökülüp yerleştirileceği sırada binanın açılışına katılmam için kraliçeden bir davetiye aldım. ‘*Sanatçı, performansının sergileneceği yerde Majestelerine takdim edilecektir,*’ diye yazıyordu kartta. Olga’yla bu cümleye çok gülmüştük çünkü atölyede heykelin gölgesinin altında epeyi sevişmiş, dolayısıyla bir performansı bitirip ötekinin ardından koşmuştuk. Hemen yeni bir elbise yapmaya başladı. Yakasını öyle derin oymuştu ki sürekli yanıma gelip öne eğilerek bir şey görünüp görünmediğini soruyordu. Bense ‘Yalnızca uçları,’ diyordum. Gerçekten de öyleydi. Açılış günü sıcak güz güneşinin altında heykelimin yanı başında durmuş gözetmenlik yapıyorduk. Öyle güzeldi ki heykeli gözüm görmüyordu. Binanın çeşitli bölümlerinin pencerelerinin ardından takım elbiselere bürünmüş ve yer açmak için birkaç adım gerisinden yürüyen bir alay marabu leyleğinin etrafını çevirdiği kraliçenin narin yürüyüşünü görebiliyorduk. Yere yapışacak olursa hemen yakalamak istiyorlardı herhalde. Az sonra yeşil alana çıktığını, göletin yanında poz verip el salladığını gördük. Buz adasının üzerindeki pelikanlara selam veriyordu adeta. Onlar da gagalarının altından sarkan, elektrik süpürgesi torbasına

benzeyen keseciklerini sallayarak selamına karşılık verdiler. Belki de majesteleri başına vahşi tüylü bir şeyler geçirdiği için böyle yapmışlardı. Onlara kendi türdeşlerini hatırlatmıştı. Derken bizim durduğumuz tarafa yöneldiler. Olga yanımda heykel başı misaliydi; göğüslerinin üçte ikisi meydanda, gövdesi sanki tepside sunulur gibiydi. Siyah karınca ordusu kraliçeleriyle beraber bize yaklaşmışken, büyük bir kavis çizerek başka tarafa yöneldiler. Kraliyet konuğu gıcır siyah saray arabasına götürüldükten sonra, bahçedeki herkes hırsla şerilerini midelerine boşaltmaya başlamış, Olga bir ara tuvalete gidince ben de bir köşede yalnız başıma kalmıştım, ufak tefek bir engizisyoncu tören organizatörü bana doğru geldi. Ayıplar bir bakışla bana, 'O koşullarda sizi majestelerine takdim edemezdik, anlayış göstereceğinizi umuyorum,' dedi. Ben şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıncaya, fısıldayarak ekledi: 'Eşliğinizdeki bayanın giyim şekli ölçüyü kaçırmıştı.' Olga beni terk ettikten birkaç yıl sonra tesadüfen o heykelin önünden geçerken durdum ve karşısına geçip kanal tarafına oturdum. Binanın girişindeki parmaklıklar kilitliydi. O Eylül günü geldi aklıma. Dar elbisesinin içinde göğüsleri bir meyve tabağının içindeki yıldız çiçeklerini andırıyordu. Yanında nasıl da sönük kalmıştım. Suretinde ondan hiçbir iz kalmamış cansız bir soyutlama. Birden bu heykelle Olga'nın korkusunu biçimlendirdiğimi anladım. Annelik korkusunu. Bu, bir çocuğu havaya kaldıran bir kadın değildi; çocuğu yere doğru, kendinden uzağa itiyordu. Çocuk boyutlarıyla o kadının vücudundaki deliği tam olarak doldurabilirdi. Heykel onunla ilgiliydi; kısa süre önce gördüğüm haliyle. Yılların onu değiştirdiği haliyle. Örselenmiş, pis bir kürtajcı kadının yaptığı iki kürtajdan sonra bir yumurtalığı eksilmiştmiş, kendinden kaçmaktan bitap... Yaptığım bu heykelden korkmuştum. Öyle kaygısızca ve mutlu bana yardım edişi... Anlaşılan geleceği ürkütücü derecede aydınlık görmüştüm. Ellerimin bildiği şeyi kendim çok geç anlamışım. Ona yardım edebilmek için artık çok geçti.

Peel Me a Grape



Elbette çalımlıydı. Ne bekliyordunuz? Yoldan geçenler size bakmaktan neredeyse tramvayın altında kalıyor, alışveriş yaparken araba klaksonları konser veriyor, kocalar elleri ceplerinde pencere arkalarında dikilmiş kasaptan dönene kadar sizi bekliyor ve mahallenin kadınları sizi bir cadı gibi yakmak istiyorsa... Ne zaman Kalverstraat'daki Bata International'a ayakkabı almaya gitse hep ayağına küçük geleni alırdı. Sonra da alışveriş yapmaktan ayaklarının şiştiğini söylerdi. Ayağının ön kısmındaki şişmiş etlere (alt memeler gibi) baktığımda görebiliyordum. Daha sonra acıyla yürüdüğünde haklı olduğumu söylüyordu. Külkedisinin üvey kardeşlerinden biri gibiyim, derdi. Bense mengeneyi açar, topuğundan bir parçayı veyahut ayak başparmağını demir testeresiyle kesmek istediğimi söylerdim. Ya da arkasından ustura gibi bir tel kerpeteniyle koştururdum. Bir keresinde bir Pazar sabahı saat dörtte gece konserinden —Jay Jay Johnson ve Lee Konitz— eve yürüyerek dönerken ayakkabıları kan dolmuştu. Güvercinler Van Baerlestraat'ın ağaçlarında delicesine kuğuruyor ama ne hikmetse prensin aradığı prensesin bu mu olduğunu söylemiyorlardı. Bir süre acıdan çıplak ayaklarıyla iki büküm

yürümüş ama buna fazla dayanamamıştı. Aslında ayağındaki patlamış kabarcıklarla bir ihtiyarın sarı yeşil balgamına basmak-tan korkuyordu. Onu eve kadar taşıyacağımı söyledim. Önce kollarımla tombul vücudunu taşımamı istedi. Tabii, bu mümkün değildi. Ne ben Johnny Weissmüller'dım ne de o Jane'di. Dar eteğini yukarı kaldırdı ve sırtıma atladı. Yanımızdan geçen ara-baların içindeki yarı sarhoş gece kuşları durup bize yol veriyor-lardı. Olga'nın içine giydiği o ipek küçük kumaş parçası kâsesinin arasında öyle kaybolmuştu ki sanki çıplak poposunun üzerine bir şey geçirmemiş gibiydi. Bu görüntü uykulu ve midesi bula-nan biri için sabahın ilk ışımasında dayanılmaz bir manzaraydı. Gören gözlerine inanamıyordu herhalde. O zamanlar, hafta boyu et yiyememe pahasına bütün caz konserlerine gidiyorduk. Trom-pette Lee Morgan'la *Art Blakey and the Jazz Messengers*. *Miles Davis Quintet*. *Jazz from Carnegie Hall: Dizzie Gillespie, Roy Eld-ridge, Stan Getz*. *Sonny Rollins Trio*. *Max Roach and his All-Stars*. Yalnızca sebze ve patatesten mürekkep onlarca öğün. Etrafta ba-lığa giden adamlardan başka kimseciklerin bulunmadığı ve Olga'nın ayağına küçük ayakkabılarını giymeyip kendi kendine yürüyebildiği zamanlarda, altımızda bitmek bilmeyen o çekil-mez kaldırım taşlarını unutmak için 'Zengin Olsam Sana Hangi Arabayı Alırım' oyununu oynardık. Bakımsız bir Volkswagen karşısına çıktı mı, Olga, 'Ünlü ve zengin olursan bana bundan sonraki onuncu arabayı al,' derdi. (Birkaç yıl içinde buna kavu-şacağımdan emindi.) Bir Citroën DS ya da Jaguar geçerse çocuk gibi neşeleniyordu. Sanki arabayı alıp ona getirmişim gibi her iki yanağıma birer öpücük konduruyordu. Karşımıza iskeleti pas-lanmış veya neredeyse hurdaya çıkacak bir araba geldiğinde, yanlış saydığımızı söylerdi. Yeniden başlamamız gerekirmiş. Yüz yirmi beş gulden değerindeki Fransız el yapımı Charles Jourdan marka ayakkabılarıyla iskeleti bile elli gulden etmeyecek bir hur-danın içine adımını atacak değildi. Çok fazla partiye gittiğimiz-den bu oyunu Amsterdam'ın çeşitli mahallelerinde oynadık. Si-nema topluluğunun Kriterion'daki gece gösterimlerini de kaçırmıyorduk. Alkmaar'daki o taşra sinemasında Romy

Schneider'in *Küçük İmparatoriçe* Sissi'si ile Louis Armstrong'un *High Society*'sinden başka bir şey izlememişti. (Hâlâ hindiba yıkayıp, patates soyarken bir yandan da şarkı söylüyordu: Ah bir zengin olsam, neler, neler, neler alırdım / yaşırdım gönlümce / bir zengin olsaydım, çalışmazdım asla.) Film dünyasının büyü-süne kapılmıştı. Böyle bir şeyin varlığından daha önce haberdar değildi. Bense bu bilinmeyen dünyayı gözlerinin önüne seren sihirbazdın. Griffith'in *Hoşgörüsüzlük*'ündeki uçsuz bucaksız dekorlar... Öyle gerçek yuvarlandıkları için bir süre sonra koltukların arasında aramaya başladığımız Asurluların kelleleri... Conrad Veidt veya Boris Karloff'u izlerken ikimizin de tüyleri ürperiyor, bana iyice sokuluyordu. Usturanın o dışarı fırlamış göze neredeyse dokunacağı sahnesiyle, kameranın, önünden bir dizi ince bulutun geçtiği aya çevrildiği *Endülüs Köpeği*'nde buz gibi çılgılığı boşanmıştı. Kel Moğol'un, *Cengiz Han'ın Vârisi* filminde değerli tilki kürküne üflemesi, ona, ilk tanıştığımızda verdiğim kürk mantoyu hatırlatmıştı. Sonra otostop yaparken beni alışı. Ona tıpkı şimdiki gibi çok açgözlü bakmışım, öyle diyordu. *Potemkin Zırhlısı*'nı izledikten sonra, aylarca, belirli durumlarda, tıpkı filmdeki gibi 'Bir Kaşık Çorba İçin' demeye başladık. Ama içlerinde en çok Orson Welles'in *Yurttaş Kane*'ini sevmişti. Özellikle de ölüm döşeğindeki o yaşlı adamın, içinde karlar uçuşan cam küreyi son nefesini vermeden önce yere bırakıp *ROSEBUD* demesini. Evde ne zaman tenis topuyla kanepeye uzanıp filmdeki gibi topu elimden bırakırsam, göz pınarları gözyaşlarıyla dolardı. (Ölüm döşeğindeki babası geliyordu aklına muhakkak. Babasının ağzından çıkan son sözlerin Paris'e giden iki adamın fıkrası olduğunu ona hiç söylemedim. Gül goncası gibi güzel bir şeyler söyleseydi —örneğin düğün çiçeği— işte onu söylerdim. Ama hayat bir film değildi ve adamlar Paris'e gitmemişlerdi.) En çok güldüğü, Mae West'in, evinin kapısına kocasını rahat bırakmasını söylemeye gelen zengin bir kadının kibirli tavırlarına muhatap kalan, sonra da tepki olarak, odasına dönünce hizmetçiye emreder bir tonda '*Peel me a grape!*'¹ diye seslendiği filmiydi.

1- 'Bir üzüm soy bana'

Gelgelelim ben ünlü ve zengin olmak yerine beş parasız ve perişandım; devletin sanatçılara ayırdığı ödeneğe muhtaç kalmıştım. Bu da yetmiyormuş gibi, Den Haag'daki ciğeri beş para etmez birkaç adam paranoyaya kapılıp büyük bölümünü silah alımına ayırdıkları bütçedeki açığı, bizim ödenekleri kısarak kapatmaya çalışmıştı. Bu ödenekten mutfak masrafları için ona on-on beş gulden verebildiğim zamanlar zarif bir el hareketiyle, *'Peel me a grape'* derdi. Kendiliğinden biraz para kazanmak istedi. Yakınlarıdaki küçük bir şirkette plastik oyuncak bebeklerin donlarını yapıştırarak saatte 1 gulden kazanacaktı. Saat sekizden on ikiye kadar çalışmışsa, eve saçlarına plastik tozları yapışmış ve yaptığı mekanik iş yüzünden parmaklarına kramp girmiş halde ama cebinde kendi kazandığı dört guldenle gelir, o gün yiyeceğimiz yemeği kendi kazandığıyla ödediği için gururlanırdı. Birkaç günlük parasını biriktirdiyse ve Cumartesi sabahları da çalıştıysa, eve çeyrek şişe cin, bir büyük şişe kola ve yarım kilo tuzlu yer fıstığıyla gelirdi. Böyle zamanlarda, öğle vakti atölyenin kapılarını açıp kapının önünde içer, atıştırır, üç ayda bir aldığım malzeme parasıyla satın aldığım *Parker, Miles Davis ve Sonny Rollins*'in plaklarını dinlerdik. *Slow boat to China, How are things in Glocca Morra, Sipping at Bells, Chasing the Bird*. Sosyal Sigortalar Kurumu'nda çalışmaya başlayıp da eline daha fazla para geçince, haftanın son günü eve mutlaka birkaç plakla döner olmuştum. En önemlisi de kaktüsler. Pencerenin eşğine onlar için raf yapmıştı. Bir çeşit küçük tribün. O kalın sulu bitkilerin sokakta neler olup bittiğini iyi görmeleri sanki çok gereклиymiş gibi. Sıra sıra dizili, dikine duran dikenli salatalıklar; gümüş grisi tüylerle kaplı, yatay, sulu salatalık turşuları. Özellikle küçük yaşayan taş. Küçük köklere sahip bir şeyin (pis bir şeyin) bir parçası. Onlara deli oluyordu; sanki onun için bale gösterisi sergiliyorlarmış gibi saatlerce oturup onları seyredebilirdi. Benim içinse çürümüş bir meme ucu veya bir kocakarının anını andırıyorlardı. (Olga beni terk ettiğinde, haftalarca yüzlerine bakmadıktan sonra, o bir dolu kaktüse yeniden su vermek istediğimden artık çok geçti. Kurumuşlar ve birbirlerine doğru eğilip bükülmüşlerdi, Sahra çö-

lünde bir ay bırakılmış kroketlere benziyorlardı.) İlk başlarda ofiste onu çok sevmişler ama zaman geçtikçe orada tutmak istememişlerdi. Görünüşünün etrafta yol açtığı iş gücü kaybını ofisteki gayretli çalışmasıyla telafi edemiyordu. Bölüm şefi onu sürekli dosyalarla beraber bütün binayı dolaştırarak güya iş için diğer bölümlerin şeflerine gönderiyordu. Bir keresinde koridor-da bu dosyalardan birini açınca içinde bir yaprak dosya kâğıdının üzerine tükenmez kalemle yazılmış bir yazı görmüştü: *'Sevgili Arie, Sana bir fıstık gönderdim. Ona iyi bak. O ne ağız, sence de öyle değil mi? Özellikle yürürken bir bak. Hop o yana, hop bu yana. Ne demeye çalıştığımı anlamışsındır. Willem.'* Ardından tualete kaybolup on beş dakika ortada görünmüyorlardı. Böylece oradan ayrılmak zorunda kaldı, yoksa yasaların tanımladığı şekliyle 'ruh hastaları ve diğer özörlüler' denilen insanlardan oluşan ödenek mekanizmasını tarumar etmiş olacaktı. Bir süreliğine cine ve caza ara vermemiz gerekti. Ama onun yine bütün gün etrafımda bulunması hoşuma gitmişti. Yokluğa da iyi dayanıyordu üstelik. Böyle zamanlarda sakin ve huzurlu olduğunu söylemişti bir kez. Böylece füme uskumru, birkaç domates, maydanoz ve bir rafa-dan yumurtayla ne harikalar yaratabileceğini gösterebiliyordu. Bazen canı güzel bir şeyler çekip artık kendini tutamadığında, küçük bir kız çocuğu gibi, 'Pasta yapabilir miyim?' diye sorardı. Sonra taze ekmekle yarım paket tereyağı alırdı. Canı tatlı çekmiş bir surat ifadesiyle masaya oturur, kalın bir tabaka tereyağını ek-mek diliminin üzerine sürer, üzerine bir santimetre kalınlığında rendelenmiş çikolata parçaları, onun da üzerine pudra şekeri dö-kerdi. Pasta dediği bundan ibaretti. 'Şekeristan'da kış mevsimi' adını vermişti pastasına. Bazen de yarım kavanoz çilek reçelini iki ekmek diliminin arasına sürer, üzerine çikolata rendesi dö-ker, bunun üzerini de pembe hindistancevizi tabakasıyla adeta kaplardı. Büyük ağzı reçel ve çikolata parçaları dolu, yüzünde muzipçe ve entrikacı bir ifadeyle yediklerinin tadını çıkarırdı. Eskiden öğle arasında okuldan eve geldiğinde, annesi yine arka-daşlarıyla beraber dışarıdaysa babası daima pasta yapmasına izin verir, ardından, Olga'nın onun için hazırlayıp mutfak tezgâhına

biraktığı iki ince ekmek dilimi üzerine konmuş iki dilim peynir-
den oluşan kendi porsiyonunu yemeye başlarmış. Ama Olga'nın
afiyetle yemesine bakınca kendini daha fazla tutamaz ve sanki
kapının arkasında kızgın bir koruyucu melek varmış gibi fısılda-
yarak, 'Benim için de bir pasta yapar mısın?' dermiş kızına. Mi-
desine oburca üç-dört tane indirdikten sonra tabağındaki kırıntı-
ları Olga'nınkine süpürür, 'Annene söyleme sakın,' dermiş.
Bana kalsa Olga istemediği kadar pasta yiyebilirdi; o zaman caz
konserleri ve sinema yerine giriş için para istemeyen doğaya bı-
rakıyorduk kendimizi. Sonraları neredeyse onunla aynı zamanda
kaybolacak yerlere. Her yer kumla yükseltilmiş, kat kat binalarla
doldurulmuştu. Zuidelijke Wandelweg... Turuncu tenis sahası-
nın önünde yükselen yüksek mürver ağaçlarının yanında harabe
haline dönmüş ardiyeler ve belli belirsiz depolar... Okul bahçe-
sindeki bostanlar ile sebze yataklarının arasındaki çamurlu kara
toprağı kazıyan çocuklar... Rengini sanki ağaçların tepesine
üşüşen balıkçıl kolonisinin gelişigüzel bıraktığı pisliklerden al-
mışçasına üstünkörü bir şekilde beyaza boyanmış seralar... Elli
sent verip toplayabileceğiniz çiçekler... Taşıyabildiğiniz kadar
toplamanıza izin veriyorlardı (Olga'dan bir Persephone yapma
fikri işte burada aklıma girmişti). Sonbaharda küçük çocukların
ayakları çamurlandığı zaman, annelerine koca koca ve demetler-
ce götürdükleri, sazlıkların arasındaki altınbaşakotların oldu-
ğu topraklar... Kol kola önlerinden geçiyorsak, birkaç genç ço-
cuk kendi yaptıkları kulübelerden 'Hah, işte şimdi öpüşecekler!'
diye bağırırlardı. Bir keresinde de gülerek, 'Bayım, hanımefendi:
Burada bir bey kamışımızın üstüne oturmak istiyor. Söyleyin
şimdi, bu pis bir hareket değil mi?' diye bağırırmışlardı. Önce şaka
yaptıklarını zannetmiştik ama çelimsiz bir herifin sazlıkların
arasında bisikletine doğru sıvışıp tavşan gibi kaçtığını görmüş-
tük. Yer yer bataklıklarıyla içi berrak su dolu hendekler boyun-
ca, yazın ortasında bile ayaklarında patenlerle iki büklüm karan-
lık figürlerin polderler üzerinden kayarak insana şehri terk
ettiklerini düşündürten Buitenvelderstse Wandelweg... Bankla-
rın bulunduğu, Olga'nın sıkça ayakkabılarını çıkarıp güneşin

altında kucağıma kafasını koyarak boylu boyunca uzanıp kiralık bahçelerden gelen çalı seslerinin bastırdığı sesleri dinlediği söğüt ağacının gövdesiyle genişletilmiş koy... Tabii bisikletle yoldan geçen yalnız hemşirelere aletini göstermek için bekleyen ufak tefek adamlar yoksa. Ve neredeyse her gittiğimizde sevişenlerden çok onları gözetleyen röntgencilerle kaynayan Dijk... Öyle ki bazen insana, sevişme sahneleri çeken bir kamera ekibinin orada bulunduğunu düşündürtüyordu. Yukarıdan bakıldığında görülen nehirdeki kıvrım, kırmızı kasalar ya da turuncu petrol fiçileriyle dolu güverteleriyle yan yan gitmekten yan yatmış yük vapurları, çok daha aşağıda suyla aynı renkte dalgalar arasında süzülen balıkçılar, yaklaştıkça sesleri yankılanan kürekçiler... Yan tarafınıza baktığınızda uzakta Amstelveen'in ağaçlarını görürdünüz. Bazen bir karga sürüsü gıklayarak, ağaçların tepesi ani bir rüzgârla kabarmış gibi havaya yükselirdi. Bir keresinde, nehrin o noktasında, yüzme havuzunun yanındaki paslı bisiklet garajının önündeki dondurmacıdan onun için arka arkaya sekiz tane buz dondurması almıştım. Sonrasında elbette karnı ağrımış, elleri karnında iki buklüm eve dönmek zorunda kalmıştı. Tüm bu küçük şeyleri, yıllar sonra aramızda yaşanmış her şey geride kaldıktan ve hiç ümit kalmadıktan sonra bile hatırlıyordu. Bir keresinde, öylesine geçerken uğrayıvermişti. Onu, akşam karanlığında benimle Dijk'e yürümeye zorlamıştım. Ben de oraya yıllardır gitmemiştim. Alan, toprakla yükseltilerek dümdüz edilmişti. Yüksek kurtbağrı bitkilerinin oluşturduğu çitler ortadan kaybolmuştu; toprakta buldozerlerin derin izleri görünüyordu. Eski bavullar ve koltuklarla beraber, zamanla buraya tesadüfen gelmiş bir dolu eşya yakılıyordu. Ateşe çok fazla yaklaşmış, cildi sıcaktan gerilmişti. 'Burada geriye kalan tek güzel şey ateş,' demişti. Aydınlanmış pencerelerdeki uzun parmaklıklara baktığımızda, eskiye ait hatırladıklarımı ona göstermeye çalışmış ama ben bile hatırlayamamıştım. Geri dönerken, altı yıl önce, 1 Aralık'ta kuzu eti ve yeşil fasulye yediğimizi söyledi. Kayısı da. O gittiğinde bir arkadaşımın mektuptan bir cümle hatırıma geldi: "Sizinki öyle delicesine bir mutluluktan ki mutlaka sonu gelecekti."

Tırmalı Fare



Fare ve örümceklerden bildi bileli korkmazdı. Kedimiz bir yaz akşamı ağzında bir fareyle içeri girince –ağzından zarif bir kıvrımla dışarı doğru sarkan farenin kuyruğuyla Salvador Dali'ye benziyordu– Olga hayvanı hemen kedinin ağzından kapmıştı. Belli ki kedi onunla yalnız oynamak istemişti, zira hayvancığın bütün organları yerindeydi. Sadece kedinin salyasından sıırılsıklam olmuştu ve bir kulağı buruşup kafasına yapışmıştı. Fareyi dibine gazete kırıntıları koyduğumuz bir kovanın içine yerleştirip kendine gelmesini beklemeye koyulduk. Bir kaç saat sonra baktığımızda, muhteşem yumuşak kürküyle —öyle güzeldi ki *Cengiz Han'ın Vârisi* filminde, Moğol'un yaptığı gibi, insanın içinden üflemek geliyordu— arka ayaklarının üzerine oturmuş yüzünü temizliyordu. Kulağının kırışıklığı bile tamamen düzleşmişti. Elimdeki ekmek kırıntılarını hemen yemeye koyuldu. Yaşadığı korkudan kurtulup biraz daha kendine gelsin istiyorduk, ertesi gün bırakacaktık. Ertesi gün Olga'nın taktığı isimle Jonathan'ı serbest bırakmadan son bir kez bakmaya gittiğimizde, kedimiz de merakla ikimizin arasına girip patilerini kovanın kenarına dayayıp, aşağıya sinsi sinsi bakmaya başladı. Ayağı kesik

tavuğun tendonunun çekilmesi gibi, kulağı hemen yine kırışıp kafasına yapıştı. Kediye geriye itince, kırışik kulak anında eski haline geldi. Olga onu bırakmak istemiyordu, travmalı bir fareyi ev hayvanı olarak beslemek ona özellikle ilginç gelmişti. Onu ancak birkaç gün sonra, kovanın içinde sürekli yukarıya sıçrayıp pat diye geri düşen fareyi mutfak tezgâhının altındaki fare deliğinin içine itmeye ikna edebildim. Sonradan, korkunç bir şekilde ölmüş olabileceğini öğrendim. Fareler, kendi alanlarına giren kendi türlerindeki her yabancı fareyi öldürürlermiş. Ve bunu boğazından filan ısırarak değil, bir yerinden yemeye başlayarak yaparlarmış ki yabancı bir an önce ortadan kalksın. (Açlıktan çocuklarınızın etini yiyeceksiniz.) Çocuğu olmayan veya bir nedenden ötürü yapmak istemeyen insanların, bu eksiği hayvanlarla telafi etmeye çalıştıkları söylenir. Olga yanıma taşınalı daha bir ay geçmeden bir kedi almak istemişti. Albert Cuypmarkt'a sebze almaya gitmiştim, evcil hayvan satan bir dükkânın camında küçük bir kedi gördüm. Bisikletimi kenara koyup tüylü hayvancığa dikkatle bakmaya başladım. Kızıl siyah benekleri vardı, Olga'nın saçları gibi. Kuyruğunda açık renk bir beneği, alnından burnuna doğru yine açık renk bir çizgi vardı. Bu haliyle küçük bir şıfırtıya benziyordu. Ama yandan bakıldığında bir kaplan kadar asildi. Travmalı farelerden söz açılmışken rahatlıkla söyleyebilirim ki görünüşünden bile belli karakterindeki o bölünmüşlük, hayvancığı almaya karar vermemi sağlamıştı. Onu Olga'ya benzetmiştim. Camı tıklattığımda acıklı bir biçimde miyavlaması ve yanında vahşice boğuşarak oynayıp onu korkutan üç küçük hantal köpekten yalnızca ince bir tel örgüyle ayrılmasının etkisi de yadsınamaz tabii. İki buçuk gulden karşılığında benim olmuştu. Yağmur yağdığı için onu ceketimin altında, göğsümün üstüne koymuştum. Yolda giderken omzumdan koluma doğru tırmanmıştı. Eve varınca Olga'ya oturmasını, onu bir sürprizin beklediğini söyledim ve kolumu onun kucağına doğru silkeledim. Kedi aramızda olduğu halde beni kucaklayıp, hemen onun için bir fırça ve et, balık ve kedi maması için ayrı taslar almaya gitti. Bir süre sonra kedi ona öylesine bağlanmıştı ki dışa-

rıdan eve gelirken yüksek topuklarının tıklamasını ve aceleci adımlarını benden önce duyar olmuştı. Olga kapıyı arkasından açık bırakıp alışverişe gidiyorsa onunla beraber yürüyor ve sokağın köşesinde o geri gelene kadar bekliyordu. (Olga beni terk edeli bir yıl olmuştı ama ne zaman sert adımlarla yürüyen yüksek topuk sesi duysa kapıya yürüyordu. Bu başlangıçta sık sık kafamı karıştırıyordu. Olga'nın geri döndüğünü düşünüyor ve heyecandan titremeye başlıyordum. Ama ayak sesleri hep geçip gidiyordu. Kedi bir gün bunu yapmaktan vazgeçti. Artık kapıya gitmemeye başladı. Olga'nın aniden gitmesinin onda benden daha çok üzüntü yarattığını düşünmüştüm.) Kızıl Olga'm. Hayvanların Kraliçesi. Hayvanların hükümdarı Potnia Theiron. Tıpkı sanat tarihi profesörümüzün Artemis'in her bir elinde boy-nundan tutup yukarıya kaldırdığı kediye benzer birer yaratık tutan bir canlandırmasında bize anlattığı gibi. Aslında benimle hayatı uzaktan şöyle bir incelense, her döneminde bir hayvanın varlığı görülebilirdi. Kedilerle başlayabilirdik. Sayısı birden çoğalmıştı. Kedi yetişkinliğe erişince yılda iki kez hamile kalmaya başladı. Sepetler dolusu kedi yavrusu... Küçük kızıl erkek kediler, siyah kızlar ve bunların yanında her renkten bir dolu yavru kedi... Kedi kırmızı meme uçlarıyla, uyuşukça yan dönüyor, bütün yavrular ayyaş gibi memeye dayanıyor, körkütük süt emiyorlardı. Ama bir keresinde, sıcak havanın üzerinize çöktüğü bunalıcı bir ağustos gününde, kedi yine hamileydi ve içinde sıkışan son yavruyu Olga çekip çıkarmıştı. Kedi nefes nefese yatmaya devam ediyor, nefesi giderek hızlanıyordu ve yavrusuyla zerre kadar ilgilenmiyordu. Gecenin yarısında taksiyle veterinerine gitmek zorunda kalmıştık. Veteriner, içeride ölü bir yavrunun daha kaldığını, sıcaktan ötürü çürümeye başladığını söylemişti. Ameliyatla alınması gerekiyordu. Kollarımı Olga'nın yapış yapış bedenine dolamış, bunalıcı bekleme odasında vakit geçirmeye çalışırken koridordan içeri eter kokusu yayılmıştı. Olga kokuyu alır almaz büzüşmüştü, ameliyatın başladığını anlamıştık. Birden müthiş bir gök gürlemesi duyuldu, bahçenin arkasındaki karanlıktaki kavak ağaçları, rüzgâr olduğunu anlamadan sallan-

maya başlamışlardı. Şakır şakır yağmur başladı. Olga ameliyatın kötü gittiğinden emindi, doktorun onu kurtaramadığını düşünüyordu. Ona bunu düşündüren, korkunç gök gürlemesiyle bahçeyi gündüz gibi aydınlatıp ağaçları bir anlığına daha önce hiç görmediğimiz gibi görmemize yol açan şimşegin çakmasıydı. İkinci sınıf dramatik bir filmde sürekli pusuya düşürülen kahramanlar gibiydik. Birden, çizgili pijamasının üzerine geçirdiği önlüğü kanlanmış veteriner gülererek kapıda belirdi. Kedimizi görebilirdik. Ameliyat masasının üzerine konmuş bir kafesin içerisinde yatıyordu. Tüyleri ıslak ve birbirine karışmış, henüz kendine gelmemişti. Karnında soluk pembe bir bölge tıraş edilip dikiş atılmıştı; kör bir ispinoz kuşuna benziyordu. Veteriner onu bir hafta içinde alabileceğimizi söyledi; gitmeden önce Olga adamı kucakladı ve gece vakti keyfini bozduğumuz için her iki yanağına da sesli birer öpücük kondurdu. Bu durumda adamın keyfi bozulmakla kalmamış, bütün gecesi allak bullak olmuştu bence. Kedi maceramız böyleydi. Ardından güvercinler çıktı başımıza. Bir gün Amstelveld'deki kümes hayvanları pazarından elinde boyunları siyah bantlı, kum rengi iki üveyikle çıkageldi. Hemen onlar için mavi tünekli bir kafes yapmaya koyuldum. Kafesin zeminine kuş kumu serptik. Başlarda o kuğurma sesleri hoşuma gitmişti; ateşli bir çift kuştı bunlar, çoğu kez bizden daha sık sevişiyorlardı. Ardından gülüp, öyle kıkırdıyorlardı ki bizde de sevişme isteği yaratıyorlardı. Şiirsel bir yönü de vardı. Birbirlerine âşık genç bir çift yatakta... Çarşaf çıplaklıklarının bir kısmını örtüyor. Ardından gelen güvercin kuğurmaları... Ama bu gürültücü çiftin aşk mevsusunun da normal bir gelişimi vardı çünkü dişisi birkaç ay içinde iki yumurta yumurtlayıp kuluçkaya yattı. Olga yumurtalardan ayrılamıyordu. Kulağını sürekli buraya kabartmıştı, nihayet bir gün çok ince tıkırtılar geldiğini söyledi. Yumurtalardan tombik çalı kuşları veya minik civcivlere benzer dünya güzeli, yumuşacık tüylü minicik kuşlar çıkacağını zannediyordu. Ama bir sabah yuvada çirkin mi çirkin, tüysüz, tarih öncesinden kalma kafalarıyla barsak torbasına benzer iki yavru bulduk. Müthiş hayal kırıklığına uğramıştı Olga. Yavrula-

rın annesiyle babası öpüşüp koklaşma sesleri çıkararak yarı öğütülmüş besinleri ağızlarının içine bıraktıkça midesi bulanıyordu. Büyüdükçe görünüşleri giderek daha da iğrençleşiyordu. Günler geçtikçe renkleri mavileşiyor ve buruşuyorlar, bağırsakları ve damarları bir hastalık gibi büyüyordu. Bir gün artık onları görmek istemedi. Nedenini biliyordum. Ona asla sormadım ama muhakkak annesinin kanserli memesi yüzündendi. Buruşuk bir zarla birbirlerine tutturulmuş bu iç organ yığınına gördükçe benim de aklıma sürekli aynı şey geliyordu. Bir gün eve bir kız arkadaşı gelmiş ve bu yavrulara bayılmıştı. Olga fırsatı kaçırmayıp onları elinden çıkarıvermişti. Bir daha o ateşli kıkırdaklardan hiç bahsetmedi. Güvercinlerden sonra sıra ağaç kurbağalarına geldi. Yosun kadar yeşildiler ve en azından çenelerine mukayyet olabiliyorlardı. Ara sıra içlerinden birinin boğazının altında kirli beyaz bir kese şişiyordu, ama bunun vıraklamaya dönüştüğünü hiç duymadım. Onları cam bir kaba yerleştirmişti; kabın içine haftada birkaç kez yapraklarıyla beraber taze dallar bırakıyor, onları bir kavanozun içine koyup musluktan akan suyun altında olabildiğince uzun beklettiği un kurdu larvaları ve tubifeks kurtlarıyla besliyordu. Bazen gözünü ayırmadan uzun süre hareket eden o pembe öbeğin titreyen uçlarına durup bakabilirdi. Bir keresinde, ruh denen bir şey varsa herhalde böyle göründüğünü söylemişti. Suyun, yağmurun çatı oluğundan akmasına benzer çıkardığı şakırtı beni sıkıp da musluğu kapatınca, denizşakayığına benzeyen öbek bir gecede et rengi bir çamura dönüştü. Böylece ruhla karşılaşmamız belki de biraz erken olmuştu. Bazen ağaç kurbağalarından birini avucuna alır ve bir bitkiye sıçramasına izin verirdi. Bazen de hayvancıklar sanki oyuncakmış gibi uzağa atlama yarışması yapardık. Ama çoğunlukla tavan arasındaki camın önünde unutulmuş birer varlık olarak yaşıyorlardı, yanlarına ulaşabilmek için çocuk arabasının etrafından güçlkle dolanmak gerekiyordu. Beni terk ettiğinde, günlerimi üzüntüden uyuşmuş olarak haftalarca yatakta geçirince, kedi cam kabın tel kapağını itirmiş. Kurbağalar kaçmış, bir süre sonra da onları orada burada, ıvır zıvırın arasında kurumuş buldum. Kurbağa oldukları

hâlâ fark ediliyordu fakat selûloit gibi sertleşmişlerdi. Ardından mayıs sineği geldi. Ve bayağı gelincik. Dışarıya bakarken kafamı birden atölyedeki kapının köşesine çevirdiğimde görmüştüm onu. Hemen arkasından koşmuştum. Hızla hareket eden kahverengi bir çizgi halinde, aralık duran bir kapıdan içeri girip kaybolmuştu. Kapıyı dikkatlice aralayıp içeri baktığımda minicik bir kafa ve iki kara gözün faraş ve süpürgenin arkasından yan yan bana baktığını görmüştüm. Olga'ya seslendim, kaldırımın kenarından boş bir çöp kutusu aldım ve ben kapıdan içeri girince kapının aralığında durmasını söyledim. Ben bağırınca hemen kapağı kaldırıp kapatması gerekiyordu. İçeri girdim. O minik kurnaz kafa yine bir an bana baktı ve anında kayboldu. Köşeye yaklaşp, faraş ve süpürgeye hafifçe vurdum. Kahverengi bir şey ok gibi kapıya doğru fırladı. Olga'ya bağırdım ve hemen ardından çöp kovanının kapağının kapandığını duydum. Her şey öyle hızlı olup bitmişti ki Olga hiçbir şey görmemişti. Gelincığın içerde olup olup olmadığını bilmiyorduk. Çöp kovanını atölyeye getirip kapağını açınca hayvancık yarım metre yukarıya sıçradı. Neyse ki yukarıya doğru sıçramıştı, pat diye kovaya geri düştü. Kapağı hızla geri kapatıp bir tutam pamuğa eter damlattık, az sonra kalın bir kravatı andıran beyaz karnıyla hayvancığı ense derisinden tutup yukarı kaldırdım. Onu eski güvercin kafesimize koyduk. Resim fırçasının sapıyla ezip küçük parçalara ayırarak parmaklıklardan içeri uzattığım kıyma parçalarını çabucak yemişti. Açlıktan ölmek üzere olmalıydı çünkü verdiğim bütün parçaları birbiri ardına yiyordu. Olga onu evde tutmak istiyordu, hatta okşamak için neredeyse kafesin kapağını açık bırakmıştı. Bense onu bırakması gerektiğini, plastik bebek donu yapıştırma-ya devam etmek istiyorsa on parmağını da gereksindığını söyledim. Böyle yırtıcı bir hayvanı kafese kapatmamalıydı; hayvan için işkence demekti bu. Hemen, komşudan, hayvanı içine koyarak bisikletle kolayca taşıyıp dışarıda bir yerde serbest bırakabileceğim bir cam kap almaya gittim. Bu arada Olga ona göz kulak olacaktı. Geri döndüğümde çaresizdi. Posta kutusundan mektupları almaya gitmişti, döndüğünde hayvan kaçmıştı. Kulakla-

rıma inanamıyordum. Parmaklıkların arasında bir santimetrelik boşluk vardı, bir tanesi bile eğilip bükülmemiş, kürkünden bir tane tüy bile dökülmemişti. Hemen bütün atölyeyi aramaya koyulmuştuk ama ondan geriye hiç bir iz bulamadık. Yerdeki küçük bir delikten filan kaçmış olabileceğini düşünmüştüm, belki de bir fare deliğinden. Daha sonra ne zaman atölyemdeki bir tuğlayı yerinden çıkarsam, onu tamamen kurumuş ve arada ezilmiş bulacağımı ve bir karton gibi yere düşeceğini bekledim. İki yıl sonra merkezi ısıtmaya bağlı büyük radyatör boyanacağı için yerinden çıkarılması gerekmiş, Olga yıllar boyu radyatörün arkasına toplanmış döküntüyü —Nuh nebiden kalma kireç taşı parçaları, paslı tel, alçı kırıntıları, küçük bir parça keten üzerine beceriksizce yapılmış yağlıboya birkaç kuş— nihayet temizleme şansı bulmuştu ki birden ciddiyetle ve ağlamaklı, elinin içinde pembe kahverengi renkte bir şeyle bana doğru geldi. Saçlarının döküldüğünü sanmış, yüreğim yerinden oynamıştı. Ama elindeki minik gelincikten geriye kalanlardı. Dokununca kürkü dökülüyordu, derisi parşömene dönmüştü. Gömmek için uğraşmaya bile değmeyecekti. Takıldığı paslı tel ve diğer döküntülerle beraber merasimsiz çöp kutusuna atıldı. Bunun ardından başka bir küçük sevimli ev arkadaşı gelmişti, başına gelen korkunç kazada öldükten sonra onu gerçek bir merasimle gömmüştük. Çiçekler ve gözyaşlarıyla uğurlamıştık. Bisikletin arkasında puro kutusunun içinde Amsterdam Ormanı'ndaki büyük bir adi dişbudağın altına götürüp, ellerimle bir çukur kazmış, kutuyu içine koymuştum. Olga hıçkırıklarla ağlayarak kendi parasıyla satın aldığı orkideyi üzerine koydu (Orkide beş guldenden tutmuştu. Yani bunun için beş saat plastik bebek donu yapıştırmak zorunda kalmıştı) bense üzerine kum serptim. Bunu yapmak, o güzel siyah beyaz suna ördeğinin puro kutusunun içinde ezilmiş yatması değil, canlı orkideyi diri diri gömmemiz içimi acıtmıştı. Olga'yı tutmak zorunda kalmıştım yoksa yere, ısırgan otlarının arasına düşecekti. Tatil için hep Ameland'a gidiyorduk (Leeuwarden'a giden trenin lokantasında küçük şeri şişelerini dikmiş, Holwerd'de bota yarı sarhoş binmiştik). Burada kumulların he-

men arkasında bir kamp yerinde çadır ev kiralamıştık. Omuzlarımıza kadar beyaz badanalı tahtalar yükseliyordu, oradan yukarısı ise gün ışığı bütün görkemiyle içeri girsin diye çadır bezindendi. Çadır ev, güneş parlayınca çay rengine bürünüyor ve sıcacık oluyor, hava bulutluysa nane şekeri gibi görünüyordu. İkimizden başka kimsecikler yoktu, gün boyu çırlıçıplak dolaşıyorduk, Olga güzel kıcıyla üzerime oturuyordu. Sığ su birikintisinin keyfini çıkardığımız sahil, kilometrelerce uzanıyordu. Güneşin altında bir kum havuzu içinde, deniz yosunu ve kombinezonu andıran mor fırfırlı mavi denizaneları arasında ona sahip olmama izin vermişti. Saçlarına taktığım yabani güllerle yumuşak kumların üzerinde sırt üstü yatarak verdiği pozun resmini işte orada çekmiştim. Göğüsleri dimdik yukarı bakıyordu, hatta biri sormuştu: “Bunlar gerçek mi?” (O zaman buna yanıt vermemiştim, beni çoktan terk etmişti, o sert ama aynı zamanda hassas göğüsleri, budala ve hırpanice yaşantısı, sünger gibi içki içmesi ve gece yaşantısı nedeniyle tamamen pörsümüşlerdi.) İşte o küçük suna ördeğini o kumulların ortasında bulmuştu. Ördek hemen onun arkasından yürümeye başlamıştı, annelerini kaybettiklerinde hep böyle yaptıklarını bir yerde okumuştum. Karşılaştıkları ilk canlı varlığı, ister Olga gibi güzel bir kadın, isterse kılıklı ve eğri bacaklı, deniz yosunlarından kirlenmiş tırnaklarıyla bir istiridye kabuğu toplayıcısı, anne bellerlermiş. O sevimli, güzel tüylü, siyah beyaz renkli yaratığın karşısına Olga çıkmıştı. Nes’teki postaneden hemen bir biyologu aramıştım. Biyolog onu taze balık ve karidesle beslememizi önermişti. Ama geceleri anne sıcaklığına ihtiyaç duyacaktı. Zor tarafı da işte buydu zaten, Olga geceleri onu göğsünde uyutabilirdi ama sabahları uyandığımızda yatağa pislediğini görecektik. Normalde yavrular popoları dışarıda kalacak şekilde annelerinin altında uyurlarmış. İçlerinden çiş gelen olursa vaklar, kaka dışarı çıkmadan önce anne yukarı doğru hafifçe doğrulur, böylece tüyleri tuvalet kâğıdı vazifesi görmezmiş. Tüm bunları kolları genişçe iki yana açılmış, arasında bir o yana bir bu yana yürüyen ördekçikle masada oturan Olga’ya anlatmıştım. Olga onun buna değ-

diğini söylemişti. Böylece her gece, ördek göğüslerinin arasında sırt üstü uyumaya başladı. (Bazen sabah erken uyanıp ona böylece yatarken baktığımda üç göğsü varmış gibi görünüyordu. İki tane pembe insan etinden normal meme, onların arasında bir tane de kış için tüylü bir kürkle kaplı meme.) Uyumadan önce kuyruk kısmına bir bez bağlıyordu, çoğu zaman iş görüyordu bu yaptığı fakat bazen eşinip kendini bezden kurtarıyor, bu sefer de Olga, göğüsleri çamurun içinde yatmış bir keçinin memelerine benzemiş halde uyanıyordu. Kirlenmiş çıplak göğüsleriyle sabahın köründe aksi bir suratla halen uyumakta olan çadır kampından denize gidip kendini tuzlu suda yıkıyordu, bense çoktan oraya gitmiş, karides ağı ile ördekçik için küçük dil balığı, pisi balığı ve karides yakalamakla meşgul oluyordum. Birkaç suna ördeğinin görkemli ve kuvvetli kanatlarıyla üstümüzden uçarak geldiklerini görmüş, Olga'ya bizimkinin de böyle olacağını söylemiştim. O ise mahzunlaşmış, günü gelince onu serbest bırakması gerekeceği aklına gelmişti. Ördekçik beni haklı çıkarmıştı, hızla büyüyordu, tatilimiz bitiyordu ve onu Amsterdam'a götürmek için bir sandık bulmamız gerekiyordu. Minik vücudunu gerip genişleterek kendinden emin çırpıtığı küçük kanatlar geliştirmişti, sanki şimdiden özgürlük kanatlarını dener gibiydi. Olga'yı neredeyse her yere takip ediyordu. Hatta ekmekçiye giderken bile sokakta beraberinde yürüyor, trafiğin tıkanmasına neden oluyordu. Atölyede kucağında kediyle Olga'nın heykelini yapmaya uğraşıyordum, heykelin kilini ıslattıkça yerde oluşan su birikintisine basıp yürüyor, zeminde sanki betondan deniz solucanları canlanacakmış gibi lekeler bırakıyordu. İşte kaçınılmaz şey orada oldu. Heykele ve Olga'ya uzaktan bakmak için geriye doğru birkaç adım attığımda üzerine bastım. İçinde sanki ahşap bir çerçeve varmış gibi bir çatırtı sesi çıktı. Ayaklarımın dibinde titreyerek can çekişiyordu. Olga çığlık atarak iki büküm oldu. Bütün gün ölü hayvancığı vücudunun boşluğuna koyup bacaklarını karnına çekerek duvara karşı ağlayıp durdu. Bazen yanına oturup kollarımı ona dolayarak onunla beraber ağladım. Ama onu teselli etmeme imkân yoktu. İşte bu yüzden o kedili kadın

heykelinin bu kadar içten olduğuna inanıyorum. Öyle kederli poz vermişti ki bu keder onu aylarca bırakmadı. Daha önce yaptığım, Olga'nın poz verdiği ve komite üyelerinin kadının çocuktan korkuyormuş gibi görüldüğünü söyledikleri çocukla kadın heykelinin tersine, Groningen şehrine sattığım bu kedili kadın heykeli için satın alma komitesindekilerden biri, 'Kediyle duran bu kadın sanki kollarında çocuğunu tutuyormuş gibi,' demişti. Olga beni terk ettiği sırada, o heykelin alçı modeli bütün ülkedeki açık hava sergilerinde sergilenmeye başlamıştı. İkinci ya da üçüncü başarısız evliliğinden sonra bana uğradığıyla, sesinde hissedilir bir gururla, 'Yine heykelimi gördüm. O kediyle olanı. Rotterdam'da Lijnbaan'da,' demişti. Bronza döküldükten sonra heykeli sattığımda, bir gece eve geç vakit gelmiştim, birden orada atölyemin kapısının önünde beyaz bir hayalet gibi durduğunu görmüştüm. Korkudan ödüm kopmuş olmalı, heykeli alçıya döken ustanın alçı modeli geri getirdiğini, evde kimseyi bulamayınca da heykeli kapının önüne bıraktığını anlamam epeyi zamanımı almıştı. Tüm duygularımı yatıştırıp, onu içeri taşımış, ait olduğu yere koyma gücünü toplayana kadar da bir süre heykele dayalı kalmıştım. Onu her zaman durduğu yere koymuştum. Bugün durduğu yere.



Bayan Karnea Bel

Ne olmuştu böyle bilmiyorum. Ondan, Olga'dan bahsediyorum. Yıllar içinde değişen neydi? Yoksa her zaman var olan bir sorun karşısında kör mü kalmıştım ben? O güzel kızıl şeyin başta reddütle ve neredeyse hiç hissedilmeyecek bir şekilde, sonrasındaysa giderek artan bir şiddetle kollarımdan kurtulmak istemesini fark edememiş miydim? Bunu, beni terk ettiği ilk günlerde hissettiğim derin özlem ve ümitsizliğimle, tekrar tekrar kendi kendime soruyordum. Sonradan ona söylediğim, eve telefon almasaydım beni asla terk etmeyeceği düşüncesi doğru değildi elbette. Eve geldiğim zamanlarda, giderek daha sık annesiyle telefonda konuşurken buluyordum. Özellikle babası öldükten sonra bu pek tuhaf bir durum değildi fakat ben gelir gelmez birden bire konuşacak konularının kalmaması ve telefonu hemen kapatması zamanla beni kuşkulandırmıştı. Sonrasında onda hissettiğim hal de buna dâhildi. Bir çeşit mutsuz bir ruh hali. Kitabını alıp dizine koyuyor ama okumuyordu. Ona ne düşündüğünü sorduğumdaysa, 'Hiç, şuradan buradan,' diye yanıtlıyor ve hemen okumaya devam ediyordu. Fakat bir süre sonra işimin arasında baktığımda yine o hale bürünmüş buluyordum. Bir gün yemekte

dilinin altındaki baklayı çıkardı. Bir kız arkadaşı, kocasının yaşı gününde hediye ettiği arabasıyla annesine uğramış, heyecanla tüm Avrupa'yı nasıl dolaştıklarını anlatmıştı. Öğlenleri arkadaşlarıyla şehre inerken giysilerini seçtiği tika basa dolu dolaplarından bahsetmişti. Annesinin bunu nasıl anlattığını tam olarak hayal edebiliyordum. Pislik şeytan. O sevecen sesiyle görünüşte hiçbir amacı yokmuş gibiydi. Ne de olsa akıttığı zehrin amacına ulaşacağını bal gibi biliyordu. İlk başta bununla ilgili şakalar yapıyordum. Mesela, Nancy'nin evleneli daha bir sene geçmeden, sarkmış üçüncü sınıf memeleri ve sölpümüş varisli baldırlarıyla nasıl da soluk ve doyumsuz görüldüğünü, kocasının genel müdür hastalığından iktidarsız kaldığını düşününce buna şaşırmaması gerektiğini... O beti benzi atmış kontesin, benim onun için aldığım kumaştan yaptığı o elbise kadar güzel elbisesi olmadığını. Bir margarin fabrikasının ikinci müdürlüğünü yapıp kalitesiz ürünlerle insanların cildinde kızarıklıklara sebep olsaydım, bunun Olga'nın da hoşuna gitmeyeceğini... İnsanların kaşınmaları uğruna Avrupa'yı dolaşıp gardırobunu patlayana kadar bolerolar ve renkli tavşan kürkü şallarla doldurduğunu... En azından elbisesinin kumaşını kendi emeğimle kazandığımı ve bunun için iki yüz personele az maaş ödemediğimi... Gerçek de buydu. Olga isteyken, beyaz saçlı, zayıf, zarif bir sanat erbabı benden kara kalem bir resim satın almıştı. (Alışkanlık olduğu üzere fiyatta elli gulden için pazarlık yapmadan.) Hemen bisikletime atlayıp, Bijenkorf'a gitmiş, vitrinde uzun süredir gördüğüm o kumaşı satın almıştım. Pembe, kırmızı, kahverengi ve koyu sarı çizgileri vardı kumaşın. Atölyemde kalın mukavvadan Olga'nın silüetinin bir şablonunu yapmış, ayakta durabilsin diye ahşapla kuvvetlendirmiştim. Ardından kumaşı sıkıca şablonun etrafına dolamış ve boynuna üzerine BAYAN KARINCA BEL yazdığım bir kâğıt parçası ilıştirmiştim. Dizimin tüm gücüyle sürekli karnına bastırıp kemeri bir delik geriye almam gerekiyordu. Eve gelince mutluluktan yanakları kızarmıştı. Kumaşı toparlayıp aynanın karşısına geçmiş ve önünde tutmuştu. Vücudunu tamamen örtüyordu, kendi arkasına gizlenmişti. Sanki elbiseyi dikmiş ve sırtı-

na geçirmişti. Yüzünde hayret dolu bir ifadeyle, 'Vücudumu ne kadar iyi biliyorsun,' demişti. Dilini dişlerinin arasına kıştırıp, vücudunu iğneyle delik deşik ederek elbiseyi dikip sırtına ilk kez geçirdiğinde, kollarını iki yanına açarak önüne geçip durmuştu. 'Olga, sen bu diyarın en güzelsin. Parlak bir elma gibi güzelsin,' demiştim. Sonraları o lanet ağaç kurbağalarını ararken, ıvır zıvırın arasında mukavvadan siluetiyle karşılaşmış, aynanın önüne götürüp yanıma koymuştum. Ellerimi kalçalarına koyup, aynada ikimize bakmıştım. O kumaşı hissetmişim, tekrar gözümün önüne gelmişti. Onu hayalimde o zamanki haliyle canlandırmaya çalışmıştım. Ama sürekli şu anki hali gözümün önüne geliyor, o hayali kafamdan uzaklaştırmaya çalıştıkça siluetiyle baş başa kalıyordum. Bir şablon, onun gölgesi. Görenin doğrudan anlayabileceği mutluluğumuzun birebir kopyası, bundan gayri sadece kahverengi bir karton parçası. Onu benden yavaş yavaş uzaklaştıran sadece annesinin o zehirli telefonları değildi. Yaşantısının tamamına yayılıp onu tümüyle kaplayacak yaban otu tohumları çok daha önceden atılmıştı. Olga için en yıkıcısı, babasını gördüğünde adamın içinde bulunduğu haldi sanırım. Annesi ondan geriye, dişleri şekerden çürümüş, şişman, çuval gibi bir oğlan çocuğundan başka bir şey bırakmamıştı. Karısı porselen çorba tenceresiyle koridordan gelirken, aceleyle tencerenin içine bakıp kapatır, ardından güçlkle ve muzipçe kadının önüne geçip sıçrayarak yüksek ve kısık sesiyle tempo tutardı: 'Sulu-sulu-sulu-köfte-köfte-köfte-heyo-heyo-heyo!' Sadakatsizlik ve aşağılanmayı yaşarken palyaçoğu oynamaktan başka çaresi var mıydı? Olga bir keresinde babasını kanepeye gömülmüş, hüzünle amcasına, annesiyle ilgili konuşurken duymuştu. 'Her seferinde, onu hayatımda hiç görmemiş gibi yapıyorum. Ya da hayatımda hiç görmediğim güzel bir kadın ziyarete gelmiş gibi. Böylece ona nerede kaldığını sormak zorunda kalmıyorum. Böylece ne yaşadığı da artık beni ilgilendirmiyor.' Olga'nın onuncu yaş günü şerefine verilen partide, pişkince sırttan, amca dediği bir adam, koridorda bir başkasına annesiyle ilgili, 'Evet bayım, yalnız, hepimiz biliyoruz ki bu kadının yumu-

şacık elleri var,' demişti. Benimle beraber yaşarken, dizleri göğüslerine kadar çekerek, başparmağının tamamı ağzında uyurdu. Uyurken o güzel kıcıyla beni, yatak örtüsü yatağın yanından altına iyi sıkıştırılmışsa düşmeden uyuyabileceğim o küçük dar alana iterdi. Başta, seviştikten sonra bacaklarının arasında kalıp yatmaya devam ederek bunu değiştirmeye çalışmıştım. Birbirimize dolanmış halde uykuya dalıyorduk. Ama bu kez de gece yarısı çaktırmadan, pes etmeden ve inatla büküttüğü dirseğiyle beni itişine uyanıyordum. Bununla da kalmayıp kolları ve bacaklarıyla beni kendinden itiyor, istediğini alamayınca mız mızlanan bir çocuk gibi ağlama sesleri çıkarıyordu. Onu iterseniz de, vursanız da, bağırsanız da, hiçbir fayda etmiyordu. Kütük gibi uyumaya devam ediyordu. Yatağın dörtte üçünü yeniden kaplayıp, poposunu göbeğime yaslayınca sakinleşiyor, huzur içinde başparmağı ağzında horlamaya başlıyordu. Tüm o garip, delice, baş ağrıtan, sevimli ve vahşi özellikleriyle Olga buydu işte. Onu delice sevmeye devam ettim. Yapış yapış, bunaltıcı derecede sıcak, mutsuzluğun kanatlarının derimize yapışıp kaldığı bir ağustos gününde, ikimizi kapının girişinde yağmuru beklerken görüyordum. Ve başladı. Sokağı birkaç saniyede sırlıslık eden büyük yağmur damlaları. Yalnızca ağaçlar, sanki toz dökmüşler gibi, boz bir dairenin içinde kalmışlardı. Gökten tehditkâr bir edayla birdenbire mavi-gri bulutlar sürüklenmiş, sonra sanki çitalarla vuruluyormuş gibi bir gök gürlemesiyle birlikte şiddetli bir sağanak boşalmıştı. Olga ayakkabılarını çıkarıp kollarını iki yanına açarak Nuh tufanında yürümeye başlamıştı. Sırlıslıkladı, teni elbisesinin içinden görülebiliyordu. İçeri girdi, üzerindeki kileri çıkarıp bikinisini giydi. Park etmiş arabaların arasındaki su oluğuna, hava kabarcıklarıyla dolu otuz santimetre derinliğindeki gri yağmur suyunun içine uzanıp, hızla yağan yağmurun kendini kamçılmasına izin verdi. (Ama düşün musluğunu soğuğa çevirip göğüslerine tuttuğunda yaptığı gibi: 'Kahretsin... Kahretsin... Kahretsin!' demiyordu.) İki kadeh şarap doldurdum —kesin o zamanlar bir iş filan almış olmalıyım— kadehleri tepsiye koydum, tepsiyle dışarı çıkarak oluğun yanındaki kaldırı-

mın üzerine gidip oturdum. Şarap sulanmadan hemen içip bitirdik ve tepsinin boş kadehlerle beraber suda sürüklenmesine izin verdik. Gökten adeta kovalarla yağmaya devam eden yağmurdan dibe çökene dek. Sürücülerin ona su sıçratmamak için yavaş yavaş geçtiklerini sanıyordu. Tatlı sevgilim. Yağmur dinip atölyeye döndüğümüzde üzerimdeki ağırlaşmış ıslak giysileri güçlkle çıkarırken Olga birden, 'Şimdi beni çok sıkı becermeni istiyorum,' demişti. Dışarıdaki şiddetli akıntı çukurlardan cumbuldayarak ilerlerken, bir kaplan gibi onun ıslak vücuduna davranıp ortalığı gürültüye boğmaya başlamıştım. İşte o yaz günü öğleden sonrasında terden ve yağmur suyundan sıırıslıklam birbirimizin kollarında uykuya dalmıştık. Bunu benden bir kez daha istemişti. KÖPRÜDEN BAKIŞ'ı izlemeye gitmiştik. En beğendiği sahne, aradan hemen önce Marco'nun sandalyeyi tek bacağından tutup muzafferane ve tehditkâr bir edayla Edie'nin önünde yukarı kaldırdığı sahneydi. Eve geldiğimizde, bana bunu yapabılıp yapamayacağımı sordu. Denemiş ancak, tıpkı Edie gibi, yarı yolda kalmıştım. Çaktırmadan birkaç hafta boyunca sabah jimnastiğim sırasında alıştırma yaptım. Sonunda başardım. Kahvaltıda Olga'ya 'Bak!' deyip, sandalyenin ayağını yerden tutup kaldırdım ve masada tabağının üzerine koydum. Bana hayran gözlerle, bayağı bir yaratık, iri adaleli bir maymun ya da öyle bir şeymişim gibi bakıp alkışladı. Sandalyesini geriye çekti, ayağa kalktı, çiçekli güzel geceliğini göğüslerinin yukarisına kadar çekip yatağa yattı. Dolgun şehvetli dudaklarıyla 'Şimdi beni çok sıkı becermeni istiyorum,' dedi. Ben de yaptım. Bir keresinde ormanda yürüyüş yaparken, bir karga ya da saksığan tarafından gaganarak tamamen didik didik edilmiş ölü bir tavşan bulmuştuk. Olga tavşana doğru eğilip, çığlık atmış, sopayla eşelememi istememişti. Yürüyüşümüze devam ettiğimizde, tavşanın kafasından kırmızı bir damar sallandığını, çok korktuğunu, bunun tıpkı tuvalette kakasını yaptığında dışkısında gördüğü şeyi hatırlattığını söyledi. Korkudan ödü patlamış, kansere yakalandığını sanmıştı. İçerden etinin koptuğunu düşünmüştü. Eline doladığı tuvalet kâğıdı parçasıyla dışkıyı karıştırmış, damara benzeyen şeyin biftek par-

çası olduğunu görmüştü. Ama korkusu yatışmamıştı. Beni terk ettikten sonra eve ilk kez geldiğinde 'Anormal komplekslerim var sanıyorum. Sadece nerede olduklarını bilmiyorum. Bu yüzden onları bastırıyorum. Karşılaşmamak için,' itirafında bulunmuştu. Beraberce kutladığımız son Noel bayramından birkaç gün önce, yeni yıl için bir kutu havai fişek satın almıştım. Döner fişekler, yıldızlı maytaplar, roketler, kız kaçırانlar... Başını kutunun üzerine eğip birden ağlamaya başlamıştı. Yıl yine bittiği için, bir yıl daha yaşlandığı için ağlıyordu. Katılmak istememişti, o gürültü onu hasta ediyordu. Bu yüzden Noel bayramıyla yeni yıl arasında bir gün kutuyu bisikletimin arkasına atıp, kar yağarken ormana gittik. Orada güpegündüz bütün malzemeyi patlattık. Uzaktan, soğukkanlılıkla, kız kaçırانların arkalarında duman bulutu bırakarak ve kıvılcımlar saçarak karın içinde ısıklık olarak boğulmalarını izledi. Bir ağacın gövdesine bağladığım döner fişegi ateşlemeye bir türlü ikna edememiştim onu. Yeni yıl gecesi saat on birde yatağa girdik, dışarıdaki büyücü kazanı kaynar, maytaplar patlarken, yanımda huzursuzca sağa sola dönerek yatmış, uykusunda konuşmuştu. İşte yeni yıl bizim için böyle başladı. Onu sonsuza dek kaybedeceğim yıl. Olga, Bayan Karınca Bel.

Anatomik Duruş



Bütün olanlardan sonra elimde kalan tek şey, avukatımın Olga'ya gönderdiği mektubun ikinci nüshasıydı. Mektupta, işlediği zina sebebiyle, eşi tarafından Amsterdam Bölge Mahkemesi'nde açılacak boşanma davası işlemlerinin başlaması için gerekli iznin alınmasıyla ilgili talebe ilişkin bir dilekçe aldığı yazıyordu. Olga resmen bildirilen bu dilekçenin içeriğini kabul ettiğini, boşanma talebine ilişkin çıkacak mahkeme kararına itiraz etmeyeceğini, ayrıca her türlü uzlaşmaya açık olduğunu beyan ediyordu. Her şey RAI'deki ev eşyaları fuarıyla başlamıştı. Stantları için gerçek boyutlarda bir Hermes figürü yapmamı istemişlerdi. Ücret almadan. Zaten bu yüzden de işler yolunda gitmedi. Annesi bunu konuşmak için, eğri bacaklı, koyu renk saçlı, kaba saba görünüşlü, babuna benzer, *Üç Ahbap Çavuşlar*'dan birini (en avanağını) andıran yeni şirket müdürüyle —Olga'nın babasının ölümünden bu yana değişen üçüncü kişiydi— atölyeme gelmişti. Adam koca çenesini açıp sürekli lafa karışıyor, bense söylediklerinden bir şey anlamıyordum. Ağzından çıkanlar anlamsız homurtulardan farklı değildi; birazdan göğüslerini yumruklamaya başlasa şaşır-mayacaktım. Olga'nın annesi adamın söylediklerini tekrarlamak

zorunda kalıyordu. Heykeli yapmak benim için iş bile değilmiş... Alçıyı, yaldızları ve diğer masrafları karşılamak istiyorlarmış... Ardından sözü yine o maymun alıp, zırvalamaya devam etmişti. Annesi yüzünde yine o sabırlı sahte gülüşüyle adamın söylediklerini tekrar ediyordu. Özellikle asa ile bilekteki kanatları unutmamalıyım. En önemlisi de, heykel gerçek boyutlarında olmalıymış. Böylece sırtları yere gelmezmiş. O yaldızlı parlak şey sayesinde stantları tüm sergi alanını etkisi altına almış. Antik Yunan'da Hermes'in yalnız ticaretin değil, hırsızların da tanrısı olduğunu söyleyince adam birden o devasa ağzıyla dudaklarını kocaman dişleri üzerinde gererek kakhahâlârla gülmeye başlamıştı. Kollarını sallaya sallaya sandalyesinde zıplayıp duruyordu. Sonraları onun incelikten yoksun bir hayal gücüne sahip, çocuksu bir adam olduğunu anlamıştım. Tehlikesiz de değildi hani; değişik işlere girip çıkmış, işlerin hepsi iflas etmiş, en sonunda Kuzey Hollanda'nın üst ucunda bir inek ahırını, doğu mutfakları yemekleri sunan, papağanlar ve sömürge savaşından geriye kalan askerlerin oyuncağı olmuş sütlü çikolata rengi egzotik çekici garson kızlarla doldurup bahçeli bir lokantaya çevirmeyi başarmıştı. Bölge çiftçileri bezelye ve biftekten başka bir şey yemedikleri için, bu iş de fiyaskoyla sonlanmıştı. Onları insan boyundaki o yaldızlı Hermes bile kurtaramamıştı. Galiba işi yapmak istemeyişimin asıl nedeni, para almamaktan çok, annesinin bir ilişki yaşadığından şüphelendiğim (ki şüphelerim haklı çıkmıştı) o iğrenç herifle bir alâkam olmasını istemeyişimdi. Olga'nın babası için standın her köşesine bir Hermes kondurabilirdim. O herifse iş yapılan insanlara hâlâ hediye olarak dağıtılan Alman bıçaklarıyla ilgili alaycı bir ifadeyle, 'Bari tıraş bıçağı dağıtmaya da başlayalım,' deme cesaretini gösterebiliyordu. Geldikleri gibi sessizce çekip gitmişlerdi. Annesi önde, şebeği arkasında. Adamın kolları neredeyse dizlerine değiyor, başparmakları dışarıya doğru bakıyordu; okulda buna Anatomik Duruş denildiğini öğrenmiştik, onun öyle görünmesinin nedeni ise her an birini ele geçirip pataklamaya hazır olmasıydı. Fuarın açılış günü annesi, kibarcık ses tonuyla bizim evi aramıştı. Kızıy-

la görüſebilir miymiſ? Olga telefonu kapadığında heyecandan yüzünün rengi deđiſmiſti. (Daha sonra annesi olacak o pis karının belki de ta o zaman, telefonda, muhteſem iſ iliſkileri sayesinde ayarladığı buluſmayı söylediğini düşünmüſtüm.) Annesi açılıſ nedeniyle, iſ bağlantısı yaptığı insanlarla standa, bir ſeyler içmeye çağırmiſti onu. Hemen sırtına çizgili güzel elbisesini geçirmiſti, bense o sıra üzerinde çalıſtıđım heykelin arkasında, ellerim kil içinde kalakalmıſ, giderken sarılamamıſtım bile. Akſam altıya doğru beni aramıſtı. Sesi bir önceki telefon konuſmasındaki gibi heyecan doluydu. O zaman içtiği içkinin etkisi sanmıſtım. Bir yerlere yemek yemeye gideceklerdi. Ben de gelmek ister miymiſim? ‘Biz’ diye konuſtuđu kiſilerin kim olduğunu az sonra öğrenecektim. İſte böylece, hiç tanımadığım ama Olga’nın kendini aralarında evinde hissettiği her halinden belli, uzun bir masa dolusu insanın yemek yediği bir Endonezya lokantasına gittim. En azından tüm o budalaca ve yüzeysel konuſmalara zevkle katılıyordu. Bazen ona doğru bakıp yanımda oturan kiſinin gerçekten Olga olup olmadığını kontrol ediyordum. O denli bir yabancılaſma duygusu gelmiſti. Arada nazik Endonezyalı garsonlar baſlarına sardıkları batık desenli ſallarla aramızdan masaya eğilip sessizce tabaklarımızın üstüne çorba kâselerini yerleſtiriyorlardı. Ŗebek kadehini kaldırıp, ağzında birkaç cümle çevirdi. Vakitsiz alkıſ sesleri duyuldu, bunun üzerine kızgınca kadehini bir dikiſte boſaltıp geri yerine koydu. Ardından aynı anda çatal bıçak sesleri senfonisi baſladı. Kimse tek laf etmiyordu. Herkes ağzını tıka basa doldurmakla meſguldü. Masaya ſöyle bir baktığımda, karſıma bir çöp ſiſi ağz denilen yerdeki o koca mağaradan içeri sokup tiksindirici biçimde midesine indiren ſebeđin suratı çıktı. Nefes alabilmek için, midesine fazla büyük gelen avının yarısını ağzından sallandıran bir sürüngene benziyordu. Tabadıındaki pilavlı yemek çeſitlerini öyle bir karıſtırmıſtı ki hangi hazmedilemeyen yiyeceklerden olduğu belirsiz maymun kusmuğuna benziyordu. Masaya baktım ve birden, birlikte en çok iſ yaptıkları iſadamı olduğu için annesinin yanında oturan o çelimsiz sırığın, yarısını midesine boſalttıđı ta-

baklardan, kâselerden ve bardaklardan beri o müthiş sırtışıyla oturmuş, Olga'ya kur yaptığını fark ettim. Olga da karşılık veriyordu. Kahretsin! Hissediyordum. Yüzünden anlamıştım. Masanın altından beri bacaklarını birbirlerine değdirdikleri hissine kapılmıştım. Ellerim titremeye başladı, boğazımdan tek lokma geçmiyordu artık. Bir solukta masa örtülerini aşağı indirip ziyafeti viraneye çevirme istediği içimde dalga dalga yükseliyordu. Olga içimde ne kıyametler koptuğunun farkında gibiydi. Hiçbir şey söylemeden ve benden yana bakmaya cesaret edemeden ayağa kalktı ve tuvalete gitti. Biraz sonra adam peşinden gitti. Vestiyerin yanındaki o karanlık geçitte Olga'yı bekleyeceğini biliyordum. Onu orada becerecekti. O pis terli ellerinin elbisesinin kumaşında gezindiğini görüyordum. Tuvalete gittiği için ensesine yapışmam olanaksızdı. Masada bana karşı hissettiğim düşmanca hava, fısıltı ve gülüşmelere dönüşmüştü. Bir anda orada bulunan herkesin suça iştirak ettiğini düşündüm. En yüksek sesimle Radetzky marşını söylemek istiyordum. Tıpkı babasının yaptığı gibi: Meme kış, meme kış, memeler kış-kış-kış. O karadulun, ölüp tabuta konunca çektiirdiğı zavallı kocasının fotoğrafını elden ele dolaştırıp şöyle demek istiyordum: 'Güzel bir resim, değil mi? Öyle huzur içinde yatıyor ki. Bir de mezarında ters dönmeseydi.' Ama ellerim tabağımın iki yanında yumruk, katılaşmış, kalakalmıştım. İkisinin masaların arasından geçerek geri döndüğünü gördüm, adam Olga'ya yol verip palmiyenin yanından geçerken suratındaki ödlele gülümseyişini hiç bozmadan sanki kendisininmiş gibi Olga'nın arkasına dokunuyordu. Onunla beraber sandalyesine kadar yürüdü, sandalyesini arkaya çekti, kibar bir el hareketi yapıp Olga otururken sandalyesini yerine itti. Kalçalarının sandalyeye nasıl yerleştiğini aç gözlü bakışlarla takip ettiğine emindim. Masadakiler birbirlerine göz kırpmıyor, kıs kıs gülüyor, ceketinin içinde insan kıyafetleri giymiş bir hamamböceğine benzeyen ve annesine hep, böyle bir iş çevresine sahipken Olga'nın sefil sanatçı yaşamı sürdürmeye layık olmadığını söyleyen kısa boylu kel muhasebeci, ayaklı hesap makinesi beyinciğıyle her şeyin farkında olduğunu üstüne basa basa belli

etmek için öksürüyordu. Sanki bütün kan vücudumdan çekilmişti. Beynim buz gibiydi, kasılmalardan ötürü mideme yumruklarımı bastırıyordum. Birden, daha kendim fark edmeden, o şebeğin bana yönelttiği gözlerinde neler olup bittiğini görmüştüm. Sert kıllı kaşları ürkekçe yukarı doğru kalkmış, alnının pörsümüş ve kırışmış derisi yağlı saçlarına doğru çekilmişti. Kendimi daha fazla tutamıyordum artık. Tabaklardan ve bardaklardan karşımda oturan insanların elbiselerine doğru sıçrayan koca damlaları görüyordum. O gorilin bile suratına bozuk para büyüklüğünde bir leke sıçramıştı. Kadınlardan birkaçı feryadı basmış, herkes çatal bıçağını bırakıp çiğnemeyi kesmişti. Ağzlarının içindeki yemek, dişlerinin arkasında kustumuk gibi hissediliyor olmalıydı. Başlarına batık örtü sarılı garsonlar ne yapacaklarını bilemiyorlardı. O sırada, ortasında dışkı gibi topaklaşmış et parçaları, bezelye filizi ve mide özsularımla öğleyn yediğim yarı sindirilmiş kızarmış fûme uskumrudan geriye kalanların açıkça seçilebildiği dev bir krep büyüklüğünde, domates çorbası renginde bir lapa, dalga dalga ağzımdan çıkıvermiş, bir afiş gibi masa örtüsüne şak diye yapışmıştı. Lokantaya iğrenç ekşi bir koku yayıldı. Masalardakiler yemeyi kesmiş, tiksintiyle masaya saçılan şeye bakıyordu. Burnuma gelen iğrenç kokudan gözlerime yaşlar dolmuştu. Biri sandalyemi sertçe çekti, müdür bakışlarını benden kaçırarak tuvalete gitmemi istedi. Yüzümü peçeteye silmeden ayağa kalktım, masaların arasından tuvalete gittim. Arkamda bütün kafaların bana çevrildiğini biliyordum. Fısıldadıklarını duyuyordum. Ama hiçbir şey görmüyordum. Gözden kaybolunca, tuvalete giden geçitte sendelemeye başladım. Dizlerimin bükülmesini önlemek için duvara yaslanmak zorunda kalmıştım. Tuvalette lavabolardan birine gidip kollarımı yaslayarak aynaya baktım. Kendimden korkmuştum. Yüzüm cam gibi beyazdı, göz çukurlarımı ise Busten Keaton'inkilere benziyordu. Ağzımın kenarlarından çeneme doğru çizgi halinde bir leke ilerliyordu. Kendime baktım. Bunlar başıma gelirken sarhoş olmayı diledim. O anda yeni bir dalganın içimde yükseldiğini hissettim. Başımı eğmeyip aynaya püskürttüm. Aşağıya süzülen tortular

arasından yüzümün yeniden görünmesini beklemedim. Bir yudum su alıp ağzımı çalkalayarak ekşi kırıntıları tükürdüm. Köşeye yürüyüp bir parça kâğıt havlu kopardım, yüzümü ve giysilerimi sildim. O anda içeri şebek girdi. Beni görmemişti. Hemen az önce önünde durduğum lavaboya yöneldi. İlk kez ne söylediğini anlayabilmiştim. Yüksek sesle 'Kahretsin!' deyip diğer lavaboya geçti. Biraz sonra ufak tefek kel muhasebeci lekeli ceketiyle içeri yürüdü. Arkamdan şebeğe, 'Burada da var. İğrenç!' dediğini duydum. Dışarı çıktım, geçitte annesinin önünde yürüyen Olga'yla karşılaştım. Bana bakmadı ve önümden geçip kadınlar tuvaletine yürümek istedi. Birden yumruğum ileri atıldı. Tam Olga'nın gözüne. Duvara doğru geri çekildi ve adeta öfke göstererek her şeyin suçlusu olduğunu ortaya çıkarmak istemiyormuşçasına kafasını eğdi. Annesiye çantasını sallayarak beni engellemeye çalışıyordu. Kolumla onu yana itince, elim sert kumaşın altındaki boşluğa, göğsünün alındığı yere gömüldü. Artık sinirim tepeye çıkmıştı. Lokantadan hızla çıkışa doğru yöneldim. Kadının sesinin arkamdan yükseldiğini duyuyordum. 'Pezevenk!' Bir an geriye bakınca batık kafalıların uysalca masaları süpürürken diğer konukların hepsinin sandalyelerinin arkasında durduğunu gördüm. Holden dışarıya koştum, durdum, Endonezyalı bir çifti lokantaya bırakan taksinin içine soğukkanlıca atladım. Evde üzüntüyle yatağa gömüldüm. Gecenin yarısı beni aradığında uyuyor muydum yoksa yarı baygın mıydım hatırlamıyorum. Eve dönmeyeceğini herhalde tahmin edeceğimi söylemişti. Mor gözüyle korkunç görüldüğünü, son bir kaç ay içinde bunun ikinci kez başına geldiğini söylüyordu. Gerçekten de öyleydi. Bir keresinde bir parti dönüşü Kırmızı Fener Sokağı'ndan yürürken, sarhoş haliyle, ondaki cevheri hemen fark eden bir kadın satıcısına sürtünmüştü. Onu adamdan güçlülkle uzaklaştırabilmiştim. Adam kavgaya etmeyecek kadar ödlekle olduğu için, tokadım Olga'nın gözünde patlamıştı. Bu darbe ikincisinden daha yumuşaktı gerçi. Anında buz kesmiştim. O piç kurusuyla şu anda telefonunu kullandığı otelde gönül rahatlığıyla kalabileceğini söyledim. Ardı ardına sıralıyordum. O gözünü izin teskeresi olarak

kullanmasına gerek yoktu. O evli herifle ona mutluluklar diliyordum; herifin yüzük parmağındaki yüzük izini görmüştüm. Yarın sabah ceketinin cebine bakarsa bulabilirdi yüzüğü. Onu can evinden vurmuştum. Hemen telefonu kapatmıştı. Öfkemi ve derin üzüntümü boşaltınca saldırganlığım kendime dönmüştü. Portrelerini ve onunla ilgili yaptığım çalışmaları birer birer alıp duvara fırlatarak parçalara ayırdım. Alçı parçaları camlara ve tavana sıçrayıp çarpıyordu. Çizdiğim resimlerini duvardan söküp yırtıyor, üzerlerinde tepiniyordum. Onu hatırlatan bir alçı parçası görsem yeniden elime alıp ayaklarımın dibine atıp toz haline getiriyordum. Her şeyi yerle bir ettikten sonra yorgunluktan bitap ve nefes nefese yerdeki harabeye baktım. Bir anda kendimi rahatlamış hissettim. İçim tamamen boşalmıştı. O anda kedinin sandalyenin altına büzüşmüş, kocaman korkulu gözlerle bana doğru baktığını gördüm. Onu oradan alıp yatağın üstüne oturdum, göğsüme bastırdım. Böylece uykuya daldım.

Cadı Merkezi



O gittikten sonra yatakta geçirdiğim ilk haftalar, hayal dünyamda intikam duygularımı tamamen özgür bırakmıştım. Demir çubukla kafalarına vuruyordum; beyinleri sümük gibi etrafa sıçırıyordu. Veya uyurlarken, pompalı tüfekte yanaşıyordum. Arabalarını sabote ediyordum, Amsterdam'daki Rijnkanaal'ın dibini boyluyorlardı; yumruklarıyla umutsuzca camlara vuruyorlardı, gemiler suçun izlerini siliyordu. Ölü bedenlerini kim-seler bulamasın diye saklamak üzere kumsala sürüklüyordum. Bedenlerini, gözden irak bir demiryoluna koyuyordum, tren eze-rek püre haline getiriyordu. Linç ediyor, işkence çarkına bağlıyor, ikisine birden bodrum katlarında işkence yapıyordum. Ayakkabımın tabanıyla çiğneyip, bu hayatta derin izlerden başka bir şey ifade etmeye dek toprağa gömüyordum. Şeytani gündüz düşlerimin anlamamı sağladığı tek şeyse onu sonsuza dek yitirdiğimdi. Kaybetmiştim onu. Öç, nefret ve kin duygularım yerini yavaş yavaş beni hasta eden bir özleme bıraktığında tek yapabildiğim fotoğraflarına bakıp mastürbasyon yapmaktı. Nefes nefese verilen son bir çılgılla o iskambilden ev bozulduğunda bana kalan kendim ve kirli çarşaflarımdı. Artık daha fazla da-

yanamayınca, kedi boklarını, alçı kırıntılarını, devrilip içindeki çiçeklerin masanın üzerine dağıldığı kokmuş vazoyu, mutfak tezgâhının üzerine yayılmış ve neredeyse yarım metre filizlenmiş soğanları ve kurumuş bitkileri çöp kutusuna tıka basa doldurup o pis kokulu delikten kaçtım ve Rotterdam'a gittim. Adamın adresini öğrenmiştim ama kafamda kavga etmek veya konuşmak yoktu. Sadece yaşadığı evi görmek istemiştım. Ve içeri bakmak. Bütün bunların ne uğruna olduğunu öğrenmek istiyordum. Olga'yı adama neyin sürüklediğini anlamak istiyordum. Belki de mutluluklarından ve aşklarından bir parça yakalamayı umuyordum. Mahalledeki bir *caféde* karanlık bastırana kadar bekledim. Sonra sokağa inip kapı numarasını arayarak, isminin kapının üzerinde yazıp yazmadığına baktım. Işığı yanan pencerenin önünden geçerken kafamı döndürdüm, karşıya geçtim, geri yürüdüm ve yolun karşısından içeri baktım. Masada oturan bir kadınla çocuğu görünce önce evi şaşırdığımı sandım. Karşıya geçtim ve pencerenin önünde durdum. Otuzlu yaşlarda bir kadındı. Derbeder görünüyordu. Bir anda ürperdim. Yanında oturan oğlan çocuğu özörlüydü. Mongol gibi bir şeydi, vücut hareketleri rehabilitasyon merkezlerindeki çocuklarınkine benziyordu. Kendimi berbat hissettim. Durakta tramvay bekleyecek halim kalmamıştı. Bir taksi durdurup istasyona gittim ve hemen trene attım kendimi. Bütün o hüüzünlü durum soluk almamı güçleştiriyordu sanki. Bir süre sonra, erotik taşkınlıklarına başladım. (O üzüntüyle sanki ne yaptığımı biliyor muydum?) Bella bilmem ne diye bir kız, kendini bana vermeden önce zevk iniltileriyle yalanmak istiyor, Irene denen kızsda ateşinin alınmasından önce testislerimi ısırarak istiyordu. Bunların arasında Olga'yı aradım, yüreğim deli gibi atıyordu. Telefona annesi çıktı, kızına bütün o yaptıklarından sonra hangi yüzsüzlükle evi arayabildiğini anlamadığını söyledi. Ona kızının hâlâ benim karım olduğunu, bu evlilik bitecekse olası bir boşanma için hâlâ bir takım konularda konuşmamız gerektiğini söyledim. Bunu söyleyince Olga'yı verdi. Sesi donuktu Olga'nın. Sakınarak hatırını sordum. Gözünün hâlâ kapalı olduğunu söyledi. Bunu hak ettiğini söyledim. Bir

süre konuşmadı, telefonu kapattığından endişelendim. Sonra aramızda her şeyin bittiğini söyledi. Onu ne diye arıyormuşum... Bunca yıl sonra bunun delilik olduğunu söyledim ona. Bu doğru olamazdı. Her halükârda onunla konuşmak istiyordum. Buna hakkım vardı, beni geri çevirmemesi gerekiyordu. Bir sürü anlamsız konuşmadan ve karşılıklı suçlamalardan sonra razı geldi. İşte o yağmurlu, lanet Mayıs günü trenle ıslak çimenlerin arasından giderek Alkmaar'a ulaştım. En iyisinin ya onu benimle beraber geri götürmek ya da boğazını sıkıp öldürmek olduğunu düşünüyordum. Sokaklarına geldiğimde gerçekten bir katil gibi görünüyordum. Yağmurdan sıırıslıktım, saçlarım tutam tutam alnıma yapışmış, kaşlarıma ulaşmıştı. Köşeyi dönmeyen, sel gibi akan yağmura rağmen bir saçak altında sigara yakıp saçımı başımı düzelterek düzgün bir eşkıyaya benzetebilirdim kendimi. Ne de olsa merhamet aşkın en kötü düşmanıdır. Pencerenin önünde duruyorlardı. Olga ile annesi. Kızını iyice tembihlemişti muhakkak. Cadı. Gözlerinde görüyordum. Birden onların da bana aynı şekilde baktıklarını gördüm. Bir avmışım gibi. Mor gözünde başka bir şey görülmüyordu. Böyle yukarıya doğru bakar ve yağmurdan ıslanmış sigaramın kenarından dudaklarını bükererek gülümserken 'Cadı kazanı' diye düşündüm. (Bu laf babasındı. Olga'ya ilk kez Amsterdam'ı gösterirken, üzerlerinde bacasından çıkan kalın kara dumanların asılı bulunduğu gökdelenlere geldiklerinde burasının cadı merkezi olduğunu söylemişti. Tıpkı puro dükkânının kötürüm sahibinin, karısı tarafından karton bir kutu içerisinde tezgâhın altında tutulduğunu söylediği gibi.) Odada karşısına geçip oturduğumda ikimiz de ne söylememiz gerektiğini bilmiyorduk. Annesi ortalıklarda gözüküyordu fakat bir yerlerde gizlendiğini ve o yılankavi kullaklarını en küçük bir gürültüde içeriye koşmak için diktiğini hissediyordum. Üzerinde iğreti duran giysileri mağazadan öylesine alınmış gibiydiler. Elbise askısının izleri vardı üzerinde. Çizgili elbisesinin nerede olduğunu merak etmiştim. Belki de utançtan çöpe atmıştı. İçinde parlak bir elma gibi hissetmiyordu kendini artık. Muhtemelen artık vücuduna da olmuyordu. Zayıf-

lamıştı; bunu ona söyledim. Neredeyse bir kadına yapılabilecek ilk iltifat gibi beceriksizceydi. Bana yuvarlanan taşın yosun tutmayacağını söyledi. Yine bir suskunluk oldu. Ayağa kalktım, pencereye yürüdüm, pencere eşiğindeki tomurcuklanmaya başlamış, babasının hep 'Tabakta çük' diye tanımladığı flamingo çiçeklerine baktım. Caddenin karşı tarafındaki, yıllar önce onun bir bakışını yakalayabilmek için beklediğim saçığın altına baktım. Ve şimdi, yıllar sonra, hâlâ onun için delirdiğimi ve hep böyle hissedeceğimi düşünüyordum. Bu duygu beni hiç terk etmeyecekti. Ellerimi sıkıp yumruk yapmıştım, her şey geriye dönülmez biçimde mahvolmuştu. Sırtım ona dönükken, titreyen sesiyle suçlamalar yapmaya başladı. Bazen bağırıyordu. Sesi daha önce ondan hiç duymadığım biçimde sert ve azarlayıcıydı. Birden kavga öyle bir hale geldi ki artık dayanamadım, aramızı düzeltmek için son şansımız da elimizden kayıp gidiyordu, döndüm ve ona doğru yürüdüm. Ürkekçe geriye doğru adım attı, yüzünde 'Anne', 'Anneciğim' diye seslenmek ister bir ifade vardı. Birkaç büyük adımda yanına vardım, kollarının üstünden sıkıca yakaladım. Seslenmeye cesaret edemiyor ama korku dolu gözlerle kapıya bakıyordu. Kendimi çok kötü hissettim, gözlerime yaşlar dolmuştu çünkü tek gözünün çukuru hâlâ sarıydı ve çok korkmuş görünüyordu. Kaçamayacağını fark etmiş ürkek bir hayvan gibiydi. Ellerimi gevşettim ve yüzümü ona doğru eğdim. Başını arkaya öyle bir çekti ki dolap kapağına sertçe vurdu. Onu öpmek istedim, o ise isterik bir biçimde 'Bu dudaklar başkasını öptü. Bu dudakları başkası öptü,' diye fısıldıyordu. Ağzını ağzıma yapıştırdığımda, dudakları gevşek ve yumuşaktı, vücudu güçsüz duruyordu. Onu bıraksam yere yığılacak gibiydi. Ama dişleri sımsıkı birbirlerine kenetlenmişlerdi. Diline ulaşamıyordum. O anda annesi kapının arkasından birkaç kez öksürdü. O yapmacık sesiyle 'Çay ister misiniz?' diye seslendi. Çay istiyorduk. Öylece oturup saatlerce konuştuk. Normalde konuşulmayan her şey üzerine. Konuşulursa telafi edilemeyecek sonuçlar doğuran şeyler... Artık çok geç kalınmış, konuşmanın fayda etmeyeceği şeyler. Saatler sonunda konuşmaktan dilim hissizleş-

mişti artık. Dilimi ağzımın içinde uyuşmuş ve kurumuş hisse-
derken, annesi kendisi içeri girmeden üzerinde sandviçlerle
servis arabasını içeri sürdü. Rahatsız bir şekilde çiğnemeye baş-
ladım, o gardiyan kılıklı karının yaptığı sandviçleri yedikçe pis-
lendiğimi düşünüyordum. Konuşmaya devam ettik. Daha doğ-
rusu ben konuşuyordum hep. Sözü her şeyin sorumlusu
annesine, o adamla Olga'nın yapacağı evliliğin işlerine yarayaca-
ğını düşünüp onu kandırdığına getirdiğimde fısıldıyor ve bizi
tehdit eden tüm kötülük kapının arkasındaymış gibi orayı işaret
ederek el kol hareketleri yapıyordum. Benzi atmış ve inatçı bir
tavırla, arada karşılık veriyordu. Ama çoğunlukla dinliyor, katıl-
madığı bir şey söylersem yalnızca kafasını sallıyordu. Babasın-
dan bahsederek birkaç kez en hassas noktasından vurdum onu.
Beni ne kadar sevdiğinden, kızının mutluluğunu gördüğü için
bütün bu para meselesinin umurunda bile olmadığından bahset-
tim. Mezarında kemikleri sızlıyordur, dedim. Oysa küllerinin
kavanozdaydı, tamamen unutmuştum. Olga boşaldı. Bunu yap-
mak zorundaydım. Onun direncini kırmam gerekiyordu. Anne-
sinin entrikaları sayesinde oluşan o sert kabuğu kırıp içine ulaş-
mam gerekiyordu. Pencereye baktım, bir süre sustum ve
babasını pencerenin önünde durmuş, gökyüzüne bakıp 'Güne-
şin patlayıp ikiye ayrılmasını isterdim. Ama iki yarının beraber
kalması şartıyla,' derken gözümde canlandırıdığımı söyledim. Bir
keresinde Den Helder'dan dönerken sağanak yağmur altında
Noordhollands Kanaal'dan geçerken babasının, 'Yağmur öyle
şiddetli yağıyor ki balıklar ağa takıldıklarının farkında değiller,'
sözünü hatırlattım. Gözlerinden yaşlar boşandı. Üzerine çok git-
miştim, ağlamaktan kızarmış gözleriyle neredeyse pes edip be-
nimle geri dönmesi işten bile değildi. O cadaloz, kızını tehdit
eden tehlikeyi sezmiş olmalıydı ki kapıyı tıklatıp evime dönmem
gerektiğini söylemişti. Yeterince kalmışım, Olga'nın uyuması ge-
rekiyormuş. Saate baktığımda eve trenle dönmek için geç kaldı-
ğımı gördüm. Şirret kadın beni sokağa koymak istemiş ama
Olga'yla koridorda uzun süre fısır fısır konuştuktan sonra kal-
mama razı olmuştu. Kulağımı kapıya dayamama rağmen tek ke-

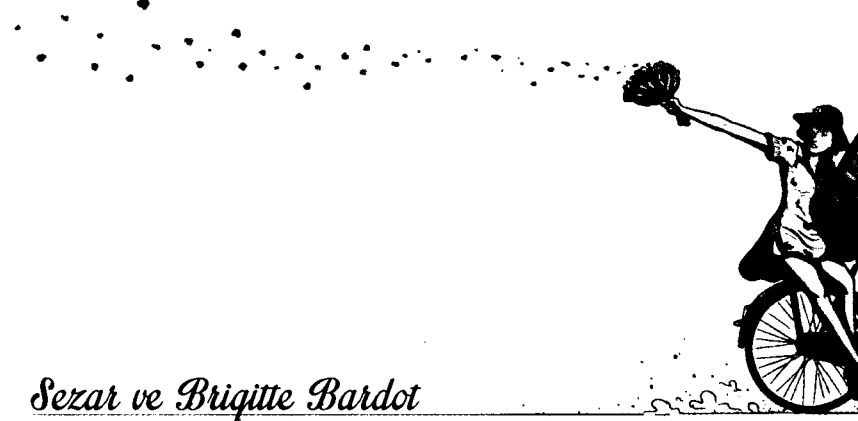
lime duyamamıştım. Yukarıdaki misafir odasında kalacaktım. Olga'nın eski odası. Olduğu gibi bırakmışlardı. Sanki kadın Olga'nın tekrar 'kanatları altına' döneceğini hesap etmiş gibiydi. Elbiselerimi Olga'nın çocukken *Ūrkek Geyik* adını taktığı ve üzerinde heyecandan yanakları al al olarak *Tintin ile Tonton*'un maceralarını (Hâlâ kütüphanenin rafında duruyordu) okuduğu komik ayaklı sandalyenin üzerine koydum. Perdeyi kestiği yeri aradım. Bir keresinde bir kız arkadaşıyla beraber komşunun şişman kızını yatağa yatırıp külotunu çıkarmışlardı. Tam o sırada annesi elinde bir tabak kedidiliyle içeri girivermişti. Şişman çocuğun yarı çıplak durumunun verdiği sıkıntıyla, utançtan makası kapıp, perdeyi kesivermişti. Öylece, annesinin gözü önünde. Bu yaptığı için fena dayak yemişti. Kesiği bulamıyordum. Ya perdeler yenilenmişti ya da olay kanal kenarındaki eski evde cereyan etmişti. Olga evde suların tavana yansıdığını ve huzur verici olduğunu anlatmıştı. O zamanlar yatakta yatıp saatlerce buna bakarmış. Gece yarısı Olga'nın yatak odasına gidip kapıyı açmaya yeltendim. Ama beklediğim gibi, kapı kilitliydi. Önce yavaşça tıklattım, biraz daha sert tıklatınca annesinin odasında ışığını yaktığını duydum. Hemen tuvalete girdim. Kapısında babasının üzerine büyük harfler ve el yazısıyla beceriksizce DO YOU WANT A COLD SURPRISE? PULL THE CHAIN BEFORE YOU RISE¹ yazıp yapıştırdığı kâğıt hâlâ duruyordu. Kadın kâğıdı çıkaramamıştı muhakkak yoksa hemen, o sümüklü sandalyeyle beraber bu da ortadan yok olurdu. Adamın bu muzip önerisini kimsenin yerine getirmediğinden emindim; sifonu çektiğimde yerimden kalkmadım ve yatağa buz kesmiş ıslak bir kışla geri döndüm. Uyuyamıyordum. Eskiden kalma eşyaları, kütüphanesinde ve açılır kapanır yatağın rafındaki kitaplarıyla Olga'nın çocukluğu üzerime karabulut gibi çökmüştü. Ortalıkta oyuncak ayılar, küçük vazolar, saksılar ve bir sürü ıvır zıvır eşya vardı. Ama bir tane bile bebek yoktu. Zavallı kızıl saçlı bebeğim. Fotoğraflardan bildiğim haliyle gözümün önüne gelmişti. Fotoğrafçıya gülmek zorunda kaldığı için kırık olduklarını saklayamadı-

1- Soğuk bir sürpriz ister misiniz? Sifonu klozetten kalkmadan çekin.

ğı ön dişleriyle. Sınıfındaki çocukların bağırışlarını duyuyordum: ‘Gece Lambası!’ Pietje Golhof’un Olga’nın sıkı sıkıya bitiştirdiğı bacak arasına ellerini sokmaya uğraşırken, kışkırtırcasına ‘Küçük Jan’ın on birinci parmağı, küçük Marie’nin ikinci ağız,’ demesi gözümün önüne geliyordu. Onu kız arkadaşlarıyla bu yatakta birbirleriyle itişip kakışırken ve Çük-Kırmaca oynarlarken görüyordum. Kızlardan biri için hamurla sürekli yeni bir tane yapmaları gerekiyordu. Şarkısı da vardı. ‘Bir iki üç dört beş altı, hoca verir fık fık dersi, jimnastik dersinin ortasında, tüm kızlara dayar döşer, bütün o bok böcükleri ise çikitalarıyla, hocam son bir kez daha, doyum olmaz bir aşağı bir yukarı.’ Paskalya tatilinde Amsterdam’da Walletje’de teyzesinde yatılı kalan Nancy’nin fısıltıyla Olga’ya, ‘İçeriden kıpkırmızı suratlarla geldiler. Kaldırırmda azıcık sendelediler. Ama içeride neler olduğunu öğreneceğim,’ demesini duyuyordum. Babası parktaki yürüyüşünden çocuk gibi coşkulu dönüp merdivenlerden nefes nefese çıkarak Olga’nın odasına dalarak, ‘Siyah kuğu elimden yem yedi,’ diyordu. O günü hiç unutmamıştı çünkü ilk kez adet görmüştü, korkuyla odasında oturuyordu. Annesi evde yoktu ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Arada bir gözüm açık uykuya dalıyor ama arzudan delirerek uyanıyordum. Amının kokusunu bir köpek gibi metreler ötesinden alabiliyordum sanırım. Ama kapısına gidip yeri eşeleme cesaretim kalmamıştı. Cehennem köpeğı kılıklı annesi sivrilttiğı kulaklarıyla muhakkak kulak kesilmişti. Bir ara uyku sersemliğimle kafamın içinde korkulu hayaller yarattım. Sifonun çekildiğini duyuyordum, aşağıya sıvışıyor, parmaklarımın ucuyla geceliğinin yumuşak kumaşını hissediyordum. Geceliğı küçük bir mücadele sonunda yırtarak parçalayıp içine girdikten sonra, altımdakinin cadı karı olduğunu anlıyordum. O sabah uykusuz bir gecenin ardından kendimi hasta hissederek uyanıp dışarı baktığımda gördüğüm ilk şey de buydu. Kafası bigudilerle dolu Medusa’ya benzemiş haliyle arkasında yağlı köpeğıyle çimenlerde yürüyor, mahlûkat kızışmış olduğu için onu bir süpürge sapıyla koruyordu. Hemen aşağıya indim. Az önce olduğu gibi uyuyordu, başparmağı ağızındaydı, poposu-

nu geriye doğru çıkarmıştı ve bu haliyle yatağın tamamını kaplamıştı. Çıldırmaşçasına külotumu çıkartıp yanına sokuldum. Vücudunu uygun pozisyona sokana kadar özenle ittim. Geceliği sağa sola dönmekten yukarı kadar çıkmış, vücudunun üst kısmına Panthenon'un tanrıçasının üzerine sardığı kumaş parçası gibi dolanmıştı. Üzerine doğruldum, dizlerimle kalçalarını ayırdım ve sıkıca kendime çektim. Önceleri ruhsuz ve takatsiz yatıyordu, yalnızca başparmağının dışarı kaydığı nemli dudakları şehvetle dışarı kıvrılmıştı. Daha gözlerini açmamıştı ki bir anda kaskatı kesildi. Hemen kollarımı etrafına dolayıp ağzımı dudaklarına yapıştırdım. Sadece onu öpmek için değil, özellikle çılgılık atmasını engellemek için. Hangi yöne kaçacağını bilemeyen ceylan benimle mücadele ederken ben çılgıncasına ve sertçe içinde kaldım. Ağzını benimkinden kaçırdığı sırada bağıracağını sanmıştım. O ise hemen ondan uzaklaşıp yok olmazsam annesini çağıracağını söyledi. Bu söylediği o kadar komiğime gitti ki gülerken neredeyse kayıp içinden çıkıyordum. Annesinin köpekle dışarı çıktığını, dolayısıyla bunun pek fayda etmeyeceğini söyleyince gevşedi ve devam etmeme izin verdi. Ama tıpkı önceki akşam gibi, ona başkasının sahip olduğunu isterikçe fısıldayıp duruyordu. Ben de neredeyse avazım çıktığı kadar bağırarak umurumda olmadığını tekrarlıyordum. Onu çılgıncasına, deli divane sevdiğimi, sevgililerinin tohumlarını bile amından yalayabileceğimi sayıklıyordum. Kendini bana öyle bırakmıştı ki bu söylediklerimle neredeyse boşalıyordu. Bense devam ediyor, ona kolay unutamayacağı bir şey yaşatmak istiyordum. Yeniden dikkat etmem gerektiğini söylemeye başladı. Özellikle şimdi. Kimden hamile kaldığını bile bilemezdi. Bense köklemeye devam ettim. Gevşedi, kendini tamamen bıraktı. Tam ikimiz de boşalacakken kapıya delicesine vurulmaya başlandı. Olga'nın tüm vücudu taş kesildi. Organı büzüştü, aletim içinde kaldı. Aynı anda annesi bağıra çağıra içeri daldı. Doğuluların başsağlığı dilerken gösterdikleri abartılı hareketler gibi acı bir feryatla battaniyeye vurmaya başladı. Bu arada benim rezil bir insan, bir tecavüzcü olduğumu, hemen ayağa kalkıp defolmazsam polis çağıracağını

söylüyordu. Ardından battaniyeyi üzerimizden çekti. Aynı anda içeride kalan sert parçam kanımın hızla akması sonucunda Olga'nın katılaşmış vücuduna fışkırttı. Tüm şaşkınlığına ve katılaşmışlığına rağmen Olga'nın kulağımın hemen dibinde 'Aaaah!' demesini duydum. Annesi sıkıttığım kalçalarımın kızının içini doldurduğumu anlamıştı herhalde; elleriyle ayak bileklerime asılıp kuvvetle çekmeye başladı. Aynı anda Olga da altımda yine mücadele etmeye başlamış, göğsümü yumrukluyordu. Kendimi kurtarıp külotumu yatağın altından kaparak aletimden hâlâ benim damlarken odayı terk ettim. Kapıyı arkamdan kapatmadan önce Olga'nın nasıl dizlerini kendine çekip kollarını kendini korumuşçasına başının üzerine tutmuş, dövüleceğinden korkar gibi yatakta oturduğunu görmüştüm. Banyoda, duşun altında bile şirret kadının keskin yaygarasını hâlâ duyuyordum. Bense kendimi zafer kazanmış gibi şahane hissediyordum. Annesinin gözleri önünde zevkten çılgık atmıştı. Köpüklerin içinde yıkanıp yeni doğmuş biri olarak giyinmiş halde ortaya çıktığımda annesi öfkeden solmuş yüzüyle holde beni bekliyordu. Olga'ya veda etmek istediğimi söyledim ve yatak odasının kapısına yürüdüm. Önce beni engellemek istedi. Soluk dudaklarını birbirlerine kenetlemişti. Onu kenara ittim ama bunun bir yararı yoktu çünkü kapı yine kilitliydi. Kapıyı tıklattım, sertçe vurdum, adını çağırdım, yanıt vermeyince bağırdım. Bu arada cadı karı sürekli kızına böyle rezil bir herife cevap vermemesi gerektiğini haykırıyordu. Odaya gitti ve elinde telefonun ahizesiyle kapının eşiğinde durup hemen defolmazsam polisi arayacağını söyleyerek tehdit etti. Bense hâlâ Olga'ya onu arayacağımı, bana geri dönmesi gerektiğini söylüyordum. O kancığın onu zehirlemesine izin vermemeliydi. Onu hep sevecek ve her zaman bekleyecektim. O hastalıklı solgun cadıya, kızını en fazla fiyat teklif edene satıp orospu yapmak istediğini söylemek, intikam dolu feryatlarda bulunmak istiyordum ama yapmadım ve bir daha asla dönmediğim o evi terk ettim.



Sezar ve Briqitte Bardot

İnsanoğluna akıl ermiyor. Bütün kozlarımı oynuyordum. Aşk artık iki taraflı olmadığında yapılan ümitsiz denemelerdi bunlar. Onu beklediğim *café*nin camından, geldiğini görünce, hemen müzik kutusuna yönelip para attım ve otomatik plakçaları babasının evde havlamaya benzer sesler çıkararak eşlik ettiği *Oh Suzanna*'yı çalmaya ayarladım. Evlilik koşulları belgesiyle beraber bir saat erken gelmiş ve şarkıyı zaten bir kez çalmıştım. Nikâh cüzdanıyla beraber gri bir zarf içinde altı yüz gulden getirmiştim. Telefonda avukat için her birimizin üç yüzer gulden getirmesini kararlaştırmıştık ama annesinin onu yanına tek kuruş almamaya ikna edeceğini biliyordum. Belgeyi yirmi defa okumuştum. Kadının 'evliliğe getirdiği' mal ve mülkleri sıralayan hüzünlü satırlar. Elektrikli dikiş makinesi (topu topu üç beş kuruşa bir kız arkadaşına satmıştı), örtülü kanepeler ve diğer donatılar (kendini kastediyordu herhalde) çatal, kaşık ve bıçaklar (*Adolf H.* veya *Gott mit uns* markalı)... 'Sabit olmayan ve taşınmaz malların idaresi ve bunlardan elde edilecek kârın kullanımı kadında olacaktır...' Döner kapının hışırtısıyla *café*den içeri süzülüğünü gördüğümde, iyi bir başlangıç yapmak istediğini dü-

şünmüştüm. Saçlarını açmıştı. Taranıp omuzlarının üzerine genişçe yayılmış kırmızı bir perdeyi andırıyordu. Beyaz kürkle süslenmiş kırmızı bir tayyör giymişti. Kış indiriminden alınmışa benziyordu. İçinde bunılıyor olmalıydı. Oturduğumu görünce etrafına bakmadan doğrudan benim tarafıma yöneldi. Avına odaklanmış, gözü başka bir şey görmeyen bir kedi gibiydi. Ortadaki uzun masada gazete okuyan adamlar gözlerini ona dikmişlerdi. Elbiselerinden anlamışlardı. Kandığı takdirde her yola çekilebilecek bir kadın gözüyle bakıyorlardı. Taşradan buraya sürüklenmiş bir kız. Masamın önünde durdu. Kahve istemiyordu. Hemen kalkmamız gerekiyormuş. Ha bir de, üç yüz gulden bulamamıştı. Ona biraz borç verebilir miymişim? Hemen ikimizi de döner kapının içine sürükledi, ayağımı kapının arasına sokup kapının dönmesini durdurup onu yalvartmak, onunla sevişmek ve o cam kafes içinden garsonlara ve gazete okuyan adamlara gelip onu kurtarmaları için bağırmasını istiyordum. O takımın içinde öyle budala ve yapmacık duruyordu ki... Sokakta yürürken, onu ilk defa kırmızı giyerken gördüğümü söyledim. Alkmaar'da herkesin ondan bahsettiğini söyledim. 'Olga'yı gördün mü?' Uzunca bir süre kahverengi giydiğini söyledi. Ona yalnızca birkaç aydır benden ayrı kaldığını söyleyince gülmeye başladı ve tıpkı Picasso gibi türlü dönemleri olduğunu söyledi. Çizgili elbiseyi sorduğumda hizmetçi kıza verdiğini söyledi. Elbiseyi alınca kız mutluluktan havalara uçmuş. Sadece biraz daraltmak zorunda kalmış. Yanımda öyle aceleci yürüyordu ki ancak avukatın bürosundaki merdivenlerde ona iyice bakma fırsatı bulmuş ve neden böyle kimliğini kaybetmiş gibi, kireç gibi bembeyaz ve tuhaf göründüğünü anlamıştım. Sorun sadece kıyafeti değildi. Özellikle yüzüydü. Çilleri yok olmuştu. O anda küçük kahverengi beneklerle dolu güzel pembe derisine kahverengimsi tonda kalın bir tabaka badana sürülmüş olduğunu gördüm. Beceriksizce sürülmüş sıvı boynunda bitiyor, o kısımdaki derisi mavimsi ve hastalıklı görünüyordu. Bir şeyler söylemek istiyordum, neredeyse ağlayabilirdim. Ama kendimi tuttum, beni artık ne ilgilendirirdi? Taşınır ve taşınmaz mallarının idaresi ondaydı

artık. Yüzünü badanalamak, annesinin gri pilili etekleri içinde sokaklarda dolaşmak istiyorsa kendi bileceği işti. Bana baktı ve gözlerimdeki yaşları gördü. Nedenin benim aciz hınç duygularım olduğunu bilmiyordu tabii. Yüzündeki badanaya, beyaz tavşan kürküne ve bütün o yapmacıklığa duyduğum hınç. Kapı açılmadan hemen önce, 'Başka çare yok canım. Başka çare yok,' dedi. Denizanası kılıkli avukat bizi karşılayıp odasına götürdü. Ruhsuz yağlı gulyabaninin bira fıçısı misali bir göbeği vardı, kemeri de adeta fıçının tahtalarını bir arada tutuyordu. Dikkat çekecek kadar pembe ve tükürükten ıslanmış ağzını çevreleyen kocaman sakalında kepekler vardı. Onu şehirden tanıyordum. Sanatçı kahvelerinin tanınmış müdavimiydi. Önce altı yüz guldeni vermem gerekti, ardından elime biri erkek biri kadın iki Sakson çobanı figürü verip, herhalde heykeltıraş olduğum için, satmak istediğini, ne kadar fiyat isteyebileceğini sordu. O küçük porselen figürlere dalgınca bakıp şöminenin üzerine geri koydum ve danışmanlık ücretimin onunkinden çok daha yüksek olduğunu söyledim. Gücendiğini göbeğini hoplata hoplata gülererek örtmeye çalıştı. Kocaman başparmağını dudaklarına bastırarak ıslatıp sayfaları çeviriyor, arada bir ağzından tükürükler saçarak bir şeyler geveliyordu. Söylediklerinin çoğunu dinlemiyor, hukuk kitapları, fi tarihinden kalma bir öğrenci yıllığı ve Decameron'un lüks bir baskısıyla doldurulmuş duvara bakıyordum. Yalnız tombul, kibirli herifin 'Kadın tarafından işlenmiş zina nedeniyle boşanma talebi,' diye homurdandığını duyunca bir an şöyle bir Olga'ya baktım. Bu söylenenler onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi tavana bakıyordu. Bir doktorun bekleme odasında hastaların sırlarını dinlemek mecburiyetinde kalmış gibiydi sanki. Kırmızı eteğinin kürkünden bir kaç tüy koparıyordu ki o anda tırnaklarının deniz kabuğu gibi uzun ve kırmızı boyalı olduğunu gördüm. Kendimi, 'Aletimin üzerinde böyle bir pençe hissetmek güzel olurdu herhalde,' diye düşünürken yakaladım. Aklıma pençenin sahibinin o olduğu gelmemişti bile. Patelerimizi bitirmiştik, göbeğini bacaklarının arasına yerleştirerek Japon rahipler gibi genişçe oturup, sırayla ikimize bakarak, 'Sezar ve

Brigitte Bardot. Ne yazık! Güvercinleri yeniden bir araya getirmenin yolu yok mu acaba?’ dedi. Bunun olamayacağını biliyordu. Cüzdanında şişkinlik yapan altı yüz guldenin öyle kolayca oradan çıkmayacağını biliyordu. Ama pastoral desenli porselenlerin intikamını almak için, çıkmadan önce Olga’nın eline bir kâğıt tutuşturuverdi. Kandırabilirse, boşanmadan önce bana imzalatması gerekiyordu. Kâğıtta onun aslında zina işlemediğini, bunun boşanmayı kolaylaştırmak için kullanıldığını beyan ettiğim gibi bir şeyler yazıyordu. Ayrıca adam Olga’ya boşanmış bir kadın sıfatıyla, bu kâğıt olmadan belirli ülkelere giremeyeceğini söyledi. Örneğin Güney Afrika’ya. Ona bir ülke ne kadar katil ve cinayet heveslisi ise cinsel konularda da o kadar ikiyüzlüdür, dedim. Halkının yüzde doksanına hayvanlar gibi muamele eden bir ülkeye gideceğimizi herhalde düşünmediğini ekledim. Adam ki-barca bundan sonra bayanın böyle şeylere kendisinin karar vereceğini söyledi. İş hallolmuştu, bürodan çıkmış sokakta duruyorduk. Önce hemen gitmek istedi ama imzalamam gereken kâğıt aklına gelince bir yerlere gidip bir şeyler içme teklifimi kabul etti. Bir taksi çağırdım, içine atlayıp Vondelpark’a gittik. Geniş yürüme yollarından göbeğe kadar pıtrak gibi çiçek açan bodur ağaçlar boyunca yürürken, köpeğini dolaştıran veya gezintiye çıkan adamlarla yol boyu açıkça flört etti. Bana meydan okumak ve tamamen özgür olduğunu ve istediği şeyi yapabileceğini göstermek istediği muhakkaktı. Umurumda değildi. Beni incitmeye çalışması bana acımasından daha iyiydi. Yüzündeki badana belli ki adamları çillerden daha çok azdırıyordu. Yürürken ki halimiz, bekleme odası ağzına kadar doluyken halde muayenehanenin kapısında durup ‘Doktor, gözüme bir şey kaçtı,’ diyen kızla ilgili karikatüre benziyordu. Önemi yoktu. Nihayet çalidan çitlerin arkasına saklanmış *cafénin* bahçesine oturduğumuzda flörtleşmeler de sona erdi. Bu kez de aceleyle kalkıp telefon etmesi gerektiğini söyledi. Geri geldiğinde daha fazla kalamayacağını, yarın saat içinde parkın ana kapısından alınacağını söyledi. Yüzüne sürdüğü o çamurun nedeni bu mu, diye sordum. Birden öfkeleenerek, suratı hazmedilip vücuttan atılmış bezelyeye benzediği

için bunu yaptığını söyledi. Hızlıca bir Campari içmek istiyordu, kendime her zaman ikimizin de içtiği cin ve kola söyledim. İki-sini yudumlarken kâğıdı çıkardı, masanın üzerine önüme koyup kayıtsızca imzalamamı istedi. Kâğıdın zerine eğildim ve sanki dikkatle okuyormuş gibi yaptım. Okumayı bitirip bitirmediğimi sorana dek öylece beş dakika kaldım. Ona imzalamam için bir neden görmediğimi çünkü kahrolası zinayı pekâlâ işlediğini söylediğimde, bunun o işle bir ilgisi olmadığını söyledi. Konunun bununla hiçbir ilgisi yokmuş. Boğazını sıkmak istiyordum. O pudralı kafasını bardağına sokmak ve kahrolası zinayla ilgili değilse ne ile ilgili olduğunu bağırarak sormak istiyordum. Ama sakın kaldım ve gözlerimi ayaklarımın arasındaki çakıllara diktim. Kâğıdı aldı ve ‘yle olsun!’ dedi. Birden acınacak durumda olduğumuzu ve artık hiçbir şeyi umursamadığımı hissettim. Kâğıdı elinden kaptım, dolmakalemini alıp söyle yazdım: NE EKTİRİRSEN EKTİR, NE YAPARSAN YAP, NEREYE GİDERSEN GİT, SENİ HEP SEVECEĞİM! Altına da imzamı attım. Kâğıdı alıp okudu. Buruşturup top haline getirdi ve çantasına koydu ve ‘Artık hiçbir değeri yok,’ dedi. Ayağa kalktı, bana veda etmeden masaların arasından çıkışa yöneldi.

Emniyet Kibritleri



Çektiğim tüm sıkıntı ve üzüntüden sonra işlerin yoluna girmesi biraz zaman almıştı. Anneyle çocuk ya da Persephone heykelleri yapmıyordum artık. Amstel boyunca, dibe çakılmış döküntüler arasında, paslanmış tel kafes ve kümesler, kırık oyuncaklar, gözden çıkarılmış ev gereçleri, tuğla ve mantar parçaları arayıp bunları atölyemdeki ahşap panellerin üzerinde düzenlemiştim. Eşyaları birbirine yapıştırıp, üzerine katran ve altın rengi cila döküyor, bunların üzerine de sentetik reçineyle karışık moloz serpiyordum. Ardından kalın siyah bir tabaka halinde kabaran ve köpüren malzeme sıcaktan yanmış toprak parçasına dönüşene kadar kesme hamlacıyla üzerinden geçiyordum. Bunun arkasından bir tabloyu bitiriyordum. Hatta günde bazen iki ya da üç tabloyu buluyordu. Atölyem tıka basa dolana ve yarasa inine benzeyene dek devam ettim. Sanatseverlerin yalnızca ağırlıklarından bile dehşete düştüğü tablolar yapıyordum. Hoşuma gitmezse ya da leş gibi kokudan rahatsız olmuşsam bütün bir seri tabloyu eski Riley'imın (bebek arabasının yayları Olga henüz benimle yaşarken, eserlerimin ağırlığı altında iflas etmişti) içine dolduruyor, eskiden olduğu gibi suya atıyordum. Şimdiki tek

fark bu işi tek başıma, gecenin yarısında ve Amstel'da yapmamdı. (Bir keresinde Olga dalıp çıkan ördeklere bakarak, 'Şimdi sergiye gidiyorlar,' demişti.) Hayatım bunlarla dolmuştu. İhmal edilmiş görüntüm, kavrulmuş cildim ve çöp tenekelerini karıştırmam yüzünden açıkça buralı olmayan bir dilenci gibi görünüyor olmalıydım, zira Damrak caddesinde kumbarasını şakırdatarak kanser vakfı yararına para toplayan pinti bit kokona beni görür görmez, 'Kanser.. Kanser... *the cancer... the cancer!*' diye bağırmaya başlamıştı. Yaşlı bir hanım sadece bir fincan kahve içtiğim bir *cafédén* çıkarken bana fısıldayarak, 'İçki zehirdir,' demişti. Eve kız götürmeyi bırakmıştım. Son ikisi evden kavga gü-rültüyle gitmişlerdi. O zaman buna kesin bir son vermeye karar vermiştim. Artık evde sıkıntı istemiyordum. Fahişeye gitsem daha iyiydi. Hem daha bile ucuza gelirdi. Onlara içki ikram etmek ve saatlerce her türlü saçmalık hakkında konuşmak zorunda değildim. Yarım saat içinde kendimi sokağa atıp kendi işime bakabilirdim. Yine de İsveçli Astrid'le her şey güzel başlamıştı. Sigara tablasında sertçe bastırılıp söndürülmüş izmaritler bıraktığı için başta ona güvenmemiştim. Ama öyle muhteşem görünüyordu ki sanki İsveç'ten buralara uçup gelmiş bir melekti. Poster kızlarına benziyordu, öyle ki işaretleri görmezden gelmiştim. Belki de ikinci bir Olga olabileceğini düşünmüştüm. Ona göbeğine İsveççe yazarak aşkımı ilan edeceğimi söyledim. Kiraz kırmızısı dudak boyasıyla, sanki o minik deliği başparmağımla kaldırabilecekmişim duyusu uyandıran muhteşem sarışın şildine 'SÄKERHETS TÄNDSTICKOR!' yazdım. Hiç komik bulmamıştı; iyi de ben İsveççe 'Seni seviyorum'un nasıl yazıldığını nereden bilecektim? Başlangıçta çok tatlıydı. Çok tatlı ve yumuşak. Ama yavaş yavaş eleştirmeye başlamıştı. İyice yuvalanmak niyetindeydi. Sabahları duş almam yetmiyordu, gece yatağa girmeden de duş almamı istiyordu. Bana ucunda kılları olan ve dişimi fırçalarken ağzımın içini gıdıklamaktan neredeyse kusacak hale geldiğim özel diş fırçalarından almıştı. Bir keresinde çarşafı sorun yapmıştı. Derhal temizleriyle değiştirilmeleri gerekiyormuş. Bunu yapmayacağımı söylediğimde, yataktan çıkarılıp yere

yığılmış çarşafların yanında buz gibi kaskatı kesilmiş, yüzüne ciddi bir ifade gelmişti. Birkaç gün sonra tuvalete gitmek üzere yataktan kalktığında bacaklarının dibinde öyle çok kedi piresi dolaşıyordu ki, dizlerine kadar koyu renkli çorap giymiş gibiydi. Ben yatakta gülmekten tepinirken, o, Uddevalla aksanlı İngilizcesiyle bana bağırmaya ve küfretmeye başladı. Elleriyle bacaklarını silkeleyip, pireleri toplayarak temizledi. Vücuduna cuk diye oturan zarif kıyafetlerini giydi ve hayatımdan kayboldu. Yatak çarşaflarımda yeşeren güllerden en sonuncusu olan Thea'yla işler daha hızlı gelişmişti. Bir sevişme merasimimiz sonrası, yatağımın kenarında, elinde her zaman ortadan kesip kayısı kıvamlı yumurta gibi kaşıkla yediği bir muzla, Marilyn Monroe'nun öldüğünü radyodan duyduğunda oturup bir saat ağladığını anlatmıştı. Hayretler içinde kalakalmış, yatağın ucuna gitmiştim. Aynı haberi ben duyduğumda sanki Olga ölmüş gibi hissetmiştim. Sanki bu haberle sonsuza dek yok olmuştu. Şaşkınlığımı gizlemek için, erekte olmadan Marilyn'in modelini yapabileceğimi sanmıyorum, dedim. (*But stiff back or stiff knees, you stand straight at Tiffany's.*¹) Sanki kıcının altında akrepler dolaşıyor-muş gibi birden ayağa fırlamış, güçsüz elleriyle erişebildiği her yerime vurmaya başlamıştı. Önce hıncını almasına izin vermiş-tim ama burun kemiğime tokadı yiyip yere serilecekmiş gibi ol-duğumda, öfkeden öyle delirdim ki onu yatağımdan sürükleyip, çıplak haliyle rüzgârlı gecede kapının önüne koyup elbiselerini de ardından attım. Böylece ilişkimiz sona ermişti. Artık eve ka-dınlar gelmeyecekti. Aynı gün zamanla yatağımın altında ve ke-narlarında bulduğum, evde birikmiş saç tokaları, küpeler ve broşlarla dolu kutuyu çöpe boşalttım. Yalnızca Ans mıydı, Wies miydi, Riekie miydi, hatırlamıyorum, bir tanesinin oynasırken aletime astığı denizati şeklindeki küpeyi saklamıştım. Kadın ih-tiyacı duyduğumda şehre iniyor, hem yeterince güzel hem de kendine ait bir odası veya evi olan birini buluyordum. Parıldayan, pahalılığı her halinden belli pembe rüküş objelerle dolu, tavan arasından kilere kadar kürk ve kadife kaplı döşemelerden

1- İster sırtın ağrısın, ister dizlerin, Tiffany's vitrini önünde dik durursun.

aşağıya kadar hiçbir yere çarpmadan çırılçıplak yuvarlanabileceğim ve kışından çok direğine dolgun bir yelkenliye benzeyen endamlı bir kadınla yatacağım Apollo Bulvarı'nda bir eve gitmiştim. İşimiz bittikten sonra 'Boşaldınız mı?' diye sormuştum. Zamanla, şehrin dört bir yanında, ulaşabilmek için bir dağ keçisi kıvraklığı ve azgınlığı gerektiren, kıvrımlı merdivenleriyle zar zor ulaşılabilen kızların odalarını tanıma fırsatı buldum. Çoğunlukla tavan arasının ön ya da arka tarafında, zifiri karanlıkta, aşağı komşunun astığı çamaşırların arasından geçip, birleşim yerlerinden sızan ışığa giderek yolumu bulduğum, özensizce kalaslarla ayrılmış bir bölmeden ibaret oluyorlardı. Neredeyse hepsinin duvarlarında bir yapıtın sepya renklerinde tıpkıbasımı, Delacroix'nın çizdiği Faslı bir dansçı, Toulouse-Lautrec'in bir tiyatro sahnesi veya Degas'ın resmettiği birkaç balerin bulunuyordu. Aklımda kaldığı kadarıyla seslerini duyuyordum: 'Döner misin?' 'Birbirimizin içine minik şeyler sokalım mı?' 'Bazen şeyleri olduklarından on yaş yaşlı görünüyor.' Tavan arasındaki odasının bir duvarına tavandan yere kadar deniz kabukları yapıştıran keçileri kaçırmış Gertie, kırbaçla kalçalarına birkaç kez vurup da darbe verdiğimde bir yandan 'Kırbaçla beni efendi! Kırbaçla' diye bağırır bir yandan da vücudunun çıplak ön yüzünü o keskin çıkıntılara bastırırdı. Önceleri bir bakımevinde, konuşamayan, yatmaktan ve dışkı salgılamaktan başka bir şey yapamayan 'bitkilere' bakmak suretiyle çalışmıştı. Daha sonra 'mongollara' ders vermek amacıyla kurs görmüştü. Çalışma masasının üzerinde büyük matbaa harfleriyle atasözü gibi bir şey yazıyordu: MONGOLLUK FAZLADAN BİR KROMOZOMA SAHİP OLUNMASIDIR. Altında da zor okunan el yazısıyla: *Mongolluğun sebebi alkolizm, cinsel hastalıklar veya geç yaşta çocuk sahibi olmak değildir. Hastalığın nedeni mayoz bölünmedeki bir hatadır.* O tombul, sevimli insanlarla ilgili, bazen onlara çok sadistçe tavır alınması gerektiğini, çünkü kendi paltolarını çıkarmaya bile üşendiklerini, suçluluk duygusundan ailelerinin onları böyle şımarttıklarını söylemişti. Onları kucaklar bütün sabah dolabın üstünde oturturmuş. Ama bir süre sonra ona öyle bağlanırlarmış

ki sabahları geldiğinde heyecandan daha koridorda ona doğru koşarlar, etrafında toplanıp mutluluktan takla atarlarmış. Kendimi o deniz kabuklu odadan, Amsterdam'ın batısında, çamaşır dolu verandalar, çinko leğenler ve plastik küçük motosikletlere bakan acınası bir arka odaya sürmüştüm. Üç küçük sümüklü çocuk sahibi boşanmış kadına. Bana 'amcabey' diyen çocuklar için şeker alıp gittiğimde, sanki yatak odasına dalmadan önce olağanüstü güçlenmem gerekiyormuş gibi, dağılacak hale gelmiş bambu sandalyeye yönlendiriliyordum. Radyoyu açarken, 'Rahatça bir sandalyeye oturup müzik dinle, Ina sana kuvvetlendirici bir kâse çorba getirecek,' diyordu. Ben de o ufaklıkları dizime oturtup, popocukları terden ıslanıp pantolonumdan beri süzülene dek saatlerce hikâyeler anlatıyordum. Bulaşıkları yıkamasına yardım etmeye kalksam, 'Bekle bebeğim, Ina şimdi sana susamış bir mutfak bezi getirecek,' derdi. İlişkimizin uzun sürmeyeceğini bilmek acıydı. Zavallı çocukların ikinci babaları da kuzey güneşiyle yola çıkacaktı. Bazen evden o kadar uzak kalıyordum ki lavabonun musluğunu açtığımda, tatilden döndüğümdeki gibi paslı su geliyordu. Kediye komşulardan alıp eve getirdiğimdeyse sanki yabancı bir eve gelmiş gibi her şeyi koklamaya başlıyordu. Sürekli yeni bir şeyler oluyordu. Başka tanışmalar, başka çocuklar, başka odalar. Olga gittikten sonra yalnız geçirirsem melankoliden öleceğimi sandığım ilk Noel bayramı, Pijp'de tek katlı fakir bir evin avlusunda, altı yaşında dünyalar güzeli kız evladıyla yaşayan Surinamlı bir annenin —kara şövalyesi onu yüzüstü bırakmıştı— yanında durmuş ölü bir tavşanla boğuşuyordum. Pervasız bir ruh haliyle, tavşanı tıpkı Surinamlı kocası gibi hazırlayabileceğimi söyledim ve buna az daha kendim de inanıyordum. Derinin yüzülmesi gerekmiyordu ama tüylerinin kırılması (deride en ufak bir delik açmadan) ve sonra da bisiklet pompasıyla şişirilmesi gerekiyordu ki deriyle et arasına hava girsin. Tüm bunlar yapıldıktan sonra fırına atılacaktı. Önce bağırsaklarının dışarı çıkarılmayacağına inanamıyordum. Ama o böyle olması gerektiğini söyledi. Başka türlü havayı içeride tutamazmış. Ama iş oraya kadar varamadı. Kocasının jiletiyle, ayak-

larım buz kesmiş, tutam tutam kürkün önünde durmuştum. Işıklı ve delikli yılbaşı süslerinin arkasında durmuş beni dikizleyen komşulardan biri hayvanları koruma derneğini arasa şaşır-mazdım. Bunları düşünürken bir an devam edemeyeceğimi his-settim. Daha çok ölü doğmuş bir bebeğe benzeyen o yarı tıraş edilmiş, mavi-gri hilkat garibesini bir de pompalamam gerektiği-ni düşününce midem ağzıma geldi. Artık dayanamıyordum. Mutfaktan büyük bıçağı aldım, tavşanın derisini yüzdüm, kes-tim, iç organlarını çıkarıp baştan savma bir şekilde parçalara kes-tim. Kara prensesim büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Akşam-leyin kızı için Noel ağacını süslerken sessizdi. Ama yatakta yanıma yattığında o kadar da kötü olmadığını, tavşanın yarın Hollanda usulü de gayet lezzetli olacağını söyledi. Omzunun üzerinden, lekeli tül perdeden beri sokağa baktım ve lambanın ışığında yılın ilk karının düştüğünü gördüm. Ona Noel sabahı için bir sürprizim olduğunu söyledim. Nedir diye sorunca, önce söylemek istemedim ama sonra 'beyaz bir Noel,' deyiverdim. Ar-kasını döndü ve beraber karı izledik. *'I'm dreaming of a white Christmas'* mırıldanmaya başladı. Ve kahretsin, ben de beraber söyledim. Benim gibi bir yıl boyunca mutsuzluk ve sıkıntı çekip o berbat, o yaltakçı Bing Crosby zevzeğinin abartılı cümlelerini Pijp'deki fakir batakhane de dudaklarından dökemiyorsan, hiç yaşama daha iyi.

Beddua Çivileri



Yeni yılla birlikte evcilik oyunu da birden bitivermişti. Artık evden bir gece bile uzak kalamıyordum. Çünkü baba olmuştum. Kazayla. Karabaş martının babası olmuştum ama fark etmezdi. Dışarıda bir arabanın acı frenini duyduğumda, atölyemde çalışıyordum; kollarımı yukarı sıvamış, dirseklerime kadar yapışkan pisliğe batmıştım. Dışarı çıkınca kapımın önünde bir otobüs buldum. Sürücü arabanın önüne yürüyüp durdu, ayaklarının dibinde bir martı yatıyordu. Bu işten hiç bir şey anlamadığını söyledi. Hayvanın kılına bile dokunmamıştı. Yolda durmuş ezilmiş bir ekmeği gagalıyormuş, adam frene basmış çünkü kuş yeterince hızlı kaçamamış. Ön camı boyunca yukarı doğru kanat çırpmış, hemen ardından yere düşmüş. Adam beyaz bedeni ayağıyla özenle yoldan uzaklaştırıp, hayvan öldü sanırım, dedi. Korkudan ölmüştü herhalde. Onu, bakmak için içeri götüreceğimi söyledim ve hızlıca gidip kollarımı yıkadım, bir kutuyla geri döndüm ve martıyı içine koyarak eve götürdüm. Karabaş martıydı. Gagası ve ayakları çok güzel ateş kırmızısıydı, gözlerinde çikolata renkli birkaç benek vardı. Bu meseleyle öyle fazla uğraşmak niyetinde değildim, çünkü ahşap yüzeye sürdüğüm kovadaki

karışım hemen katılaşıyor ve kullanılmaz oluyordu. Bu işle uğraşırken birden izlendiğim duygusuna kapıldım. Etrafıma bakınırken martının kutunun kenarından bana baktığını gördüm. Üstelik merakla bakıyordu, herhalde hayatında ilk kez bir tablonun yapılmasına şahit oluyordu. İşim bitince kutuya yürüdüm. Ayaklarının üzerinde alçalıp küçüldü. Dikkatlice kanatlarını yokladım, bir yeri kırılmışa benzemiyordu. Bu yüzden onu havaya doğru fırlattım. Ama çırpınarak ayaklarımın dibine yere düştü ve kanatlarını gererek yan yattı. Onu yerden alır almaz ilk hatırasını yere damlattı. Kutuyu arabaya koyup veterinerlere gittim. Kedimi gece yarısı ameliyat eden veterinerlere. Beni hatırladığını söyledi, bir yandan da martıyı muayene ediyordu. Uçmasına mani bir şey tespit edemedi. O zaman geldiğimizde şimşek çakıyordu, onu bile hatırlıyordu. Kedi yavrularını yaşatıp yaşatamadığımızı sordu. Onlara sevgi ve şefkatle baktığımızı, küçük sos şişesinden verdiğimiz ılık sütle beslediğimizi söyledim. Martının birkaç gün içinde tekrar uçabileceğini söyledi, belli ki kafası karışmıştı hayvancağızın. Kutuyu alıp oradan ayrılırken özellikle karıma selamını iletmemi istedi. Başımı salladım ve bunun Olga'nın minnet duygusuyla verdiği coşkulu öpücükten kaynaklandığını düşündüm. Böyle bir şey unutulmazdı tabii. Eve dönünce martıyı ön odaya koydum. Odanın içi hâlâ boştu; martının Amerikalı sürtüklerin duvara yazdığı ama duvar kâğıdının sararmasından dolayı neredeyse okunamaz hale gelmiş özlü ONE WHO PUTS SALT IN THE SUGAR BOWL IS A MISANTHROPE sözüne gücenmeyeceği kesindi. Sözü değiştirip '*one who puts a seagull in the sugar bowl is a misanthrope*'¹ yazmak istedim ama artık odada kimse kalmıyordu ve düşünecek bundan daha önemli meselelerim vardı. Bulaşık leğenini suyla doldurup odanın ortasına koydum ve günde birkaç kez, ince dilimlediğim balıklarla onu beslemek için odaya girdim. Başta elimden yemek istemiyordu ama açlık bastırınca ileri uzattığım parmaklarımdan oburca yemeye başladı. Sürekli onun arkasına geçip yürüyor, benden kaçmak için kanatlarını çırpıp çırpmadığına bakıyor-

1- Şekerlige martı koyan mizantropdur.

dum. Ama hayır, önceleri yer muşambasıyken zamanla, hızla beyaz-kahverengi kokulu bir tabakayla kaplanan yüzeyde, hızlı adımlarla önümde pıtır pıtır yürüyordu. (Bu doğal kirlenmeyle ve ayak izlerinin modelinde yeni türde tablolar yaratmak için yere mukavva bir levha sermiş ama bu tabloları daha sonra elimden çıkaramamıştım. Hayvan severler nadir olarak sanatsever insanlardır. Ayrıca bu tablolar balıkçı dükkânındaki tavuk kümesi gibi koktuğundan, kötü gelişmiş bir koku alma organına da sahip olmanız gerekiyordu.) Akşamları eve gelip odaya girince hemen ışığı açıyordum ve onu su dolu bulaşık leğeninin ortasında tek ayak üstünde durur buluyordum. Ardından bir gün uçacak hale geldiğinde onu serbest bırakmanın ne kadar güç geleceğini düşünüyordum. O yılın başında, giderek daha çok bağlandığım, kedimin bile zamanla alıştığı o sevimli hayvancık neredeyse sekiz aydır benimle kaldığından taktığım adıyla martı yılının başında, Olga'dan tek tük ve muğlak haberler geliyordu. Boşanmadan birkaç ay sonra hemen İskoçya'da evlenmek istemişti. Ama son anda vazgeçmiş ve tayin edilen dokuz ayı sabırla beklemişti. Annesiyse son bir kez bana kendi ağırlığını göstermek istiyordu. Bütün o zehriyle. Bana bir fatura göndermişti. Avukatı aracılığıyla. Olga'ya iki yıl önce doğum günü hediyesi verdiği yer muşambasının parasını bana ödettirmek istiyordu. Olga mutfağındaki işlerini son zamanlarda o kirli, bok rengi döşeme yerine deniz mavisi döşemenin üzerinde yapıyordu. Yine de kısa sürede o yüksek topuklarıyla küçük deliklere sebep olmuş, hatta bazı yerlerde delikler bile açılmıştı. Şimdi de benden bunu ödemem bekleniyordu. Hemen bir avukata gittim. Boşanma davamızdaki o pis rüşvetçi kara kurbağaya değil ama. Hayır, bu sefer o kadının avukatına, bana gönderdiği kadar tahrip edici bir cevap yollayan dürüst bir adam bulmuştum: Müvekkilim, müvekkilinizin, tarafınızdan ibraz edilmiş faturaya konu faaliyetleri, müvekkilime ve kızına olan bonkörlüğünden gerçekleştirmiş olduğunu ve bu faturanın müvekkilime avans kapsamında ödenmiş olmasının söz konusu olmadığını bana üzülerek bildirmiştir. Bu nedenle müvekkilim, müvekkilinize ödeme yapmak için hiçbir neden

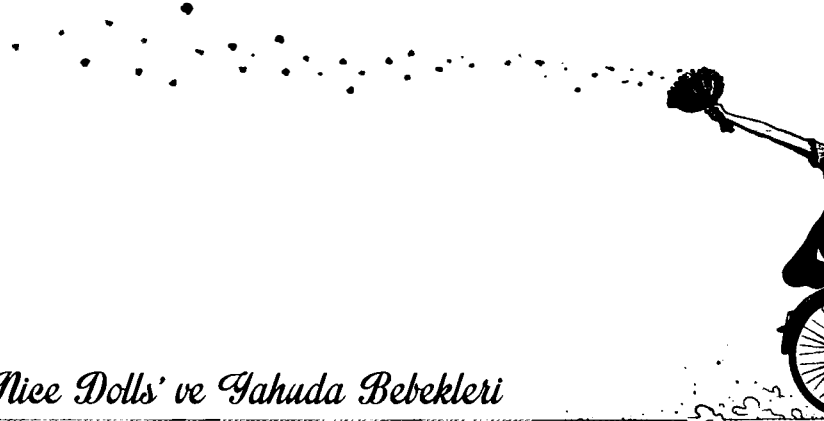
görmemektedir. Artık bu mektupla ne isterse yapabilirdi. Yaptı da. Bir daha ses çıkmadı. Martı yılının güz mevsiminde (elimde balık varsa artık kucağıma bile sığıyordu) Olga'yı beklenmedik bir biçimde Bijeenkorf'da gördüm. Koltuğumun altında, bir arkadaşım ile aynı ağırlıktaki bir tablo karşılığında değiş tokuş yaptığım, Kongo'dan gelme bir çivi heykelini Hint fakiri gibi iki büklüm, güç bela taşıyordum. Heykeli arabanın arkasına bırakmaya cesaret edememiştim çünkü aracın kapıları artık kilitlenmiyordu. Gövdesi oklu kirpi misali paslı çivilerle doluydu, karnında ise monte edilmiş televizyon gibi duran bir ayna vardı. Bir anda Olga'yı orada durmuş, bir sepet dolusu eldiveni aceleyle karıştırırken görmüştüm. Orada duran sarışın bir kadın olduğu için, Olga olamayacağını düşünmeden evvel erkek eldivenlerine baktığı dikkatimi çekmişti. Yanına giderek arkasında durup 'evde hâlâ içinde kızıl saçının bulunduğu bir zarf var,' demeden önce bir süre durup onu seyrettim. Kıcına parmak atmışım gibi arkasını dönmüştü. Beni görünce çok utanmış ve kızarmıştı. Sonra suratı yine ciddileşmiş ve bana sanki kalabalıktan biriymişim gibi ifadesizce bakmıştı. Aklıma onu uzun süre görmeyen birinin bana söyledikleri gelmişti: 'Gözlerindeki o sıcaklık gitmiş.' Bunun doğru olduğunu görmüştüm ama inanmak istemiyordum. Onu alışveriş merkezinin *café*sine götürmeye ikna ettim. Beraberce asansöre bindik, kızıl saçlarıyla ilgili bir yorum daha belirtmek niyetinde değildim. Karşımızda şehir manzarası, önümüzdeki kahve fincanları arasında heykelle oturuyorduk. Kendimi delicesine üzgün hissediyordum, başlangıçta ona hissettiğim duygulardan eser kalmamış gibiydi. Sanki bininci macerama başlıyordum ve bir saate kadar ağzımda kaçamak bir yatak serüveninin kötü tadı kalacaktı. Olga söz konusu oldu mu böyle bir şeyi tasavvur bile edemiyordum. Eski Olga'm benim. Ona eldivenlere kimin için baktığını sordum. 'Öylesine bakıyordum,' dedi. İzmaritini söndürmeden yeni bir sigara yakarken masadaki şeyin ne olduğunu sordu. Bu aynalı heykelin bir ruhun koltuğu olduğunu söyledim. O çivilerin de beddua çivileri olduğunu. Bir düşmanına kötülük dilediğinde heykele bir çivi çakıyordun.

Gülmeden, onun için herhalde bir avuç dolusu çivi çakmış olduğumu söyledi. Güldüm, aslında Bijenkorf'a geldiğimizde üzerinde hiç çivi çakılı olmadığını ama onu orada dururken görünce derhal bir sürü çivi çaktığımı söyledim. Ona baktığımda başını başka yöne çeviriyordu. Saçı yüzündendi. Ona bakamıyordum. Nasıl yapabilmmişti? Ne budalalık. Kırılğan ve ezik görünüyordu. Acınası. Ama aynı zamanda da yapmacık. Rengi solmuş bir fotoğraf gibiydi. Ona martıyı, giderek daha kalın bir tabaka haline gelen kirle kaplı odayı anlatınca hemen annesinden bahsetmeye başladı. Herhalde yer muşambasının faturasıyla ilgili utanç duyuyordu. Aslında annesinin çok iyi biri olduğunu söyledi. Eve yeniden geri dönmek istese ona her zaman güvenebileceğini. Ama dükkânda işler kötü giderken kasadan çok fazla para çekmişti. Şen dullar gibi her sene kadın arkadaşıyla kılığı kıyafeti tam teknil Avusturya'ya kış sporları yapmaya gitmekte ısrar ediyor, dediğini de yapıyordu. Personelle de sorunları vardı. Bir keresinde tuvaletten bir el havlusu kaybolmuş, kaybolan havlu geri dönmeden yenisini astırmak istememişti. Kancanın altına üzerinde 'BURADA ASILI HAVLU 26 MAYIS'TA ÇALINMIŞTIR!' yazan bir kâğıt yapıştırmıştı. Esas kendisinin nasıl olduğunu, hâlâ öyle neşeli olup olmadığını sorduğumda, 'Görmüyor musun? Kalbimdeki coşku gözlerimden fişkırıyor,' dedi. Ama aradan bir süre geçtikten sonra, ilk macerasını hüzünle anlatmaya başladı. Adam sünepenin teki olduğu için kısa sürmüş. İngiliz bir kadınla evliymiş. Adam başta bunu çok ilginç bulmuş, iki yıllık göçmenler gibi Hollandaca konuşmaya çalışıyormuş. Ama boşanmaya cesaret edememiş, çünkü babası onu mirasından men etmekle tehdit etmiş. Babasının korkusundan resmen acizleşmiş. Sürekli başını Olga'ya yaslayıp oğlunun mutsuz olduğundan ve onu yüz üstü bırakamayacağından yakınıyormuş. Anlattığına göre adam öyle kendine acıyormuş ki bir keresinde Kijkduin'de bir otelde, Olga da yanındayken kendini öldürmeye çalışmış. Uyku haplarıyla. Lavabonun üstünde asılı aynada yüzünü incelerken. Hepsi bir gösteriymiş aslında ama aynada kendini o kadar dikkatle inceliyormuş ki kazayla çok fazla hap almış. Olga

onu yerden kaldırabilmek için ambulans çağırmak zorunda kalmış. Hastanede adamın midesi yıkanmış. Babası da aramış, bir bunun hata olduğunu, ilişkilerinin bitmesi gerektiğini söylemiş. Oğlunun yılda üç dört kez bu melodramları yaşadığını söyleyin-ce Olga'nın tepesi atmış. Adamı hastanede bile ziyaret etmemiş. Ama annesinin bu yaptığından dolayı gözü dönmüş. Şimdi sadece Olga'nın sorumluluğu üzerine yüklenmekle kalmamış, Rotterdam'daki tüm müşterilerini de kaybetmiş. Bana niye o zaman geri dönmediğini sorunca, 'Bunu yapamazdım. Kendimi iyi hissetmek için huzurlu yaşamam gerekiyordu. Başka bir şey değil. Biraz dışarı çıkıp barlarda oturmak. Yabancı insanlar arasında.' dedi. Evlendiğini duyunca o adamla olduğunu sandığımı söyledim. Kafasını salladı ve bütün o yaşananlardan sonra artık ense-sinde o adamın nefesini hissetmeye dayanamaz hale geldiğini söyledi. Şimdi Alkmaar'dan bir iş bağlantısıyla evliydi. Adam sadece futbolla ve Churchill'le ilgileniyordu. Bunlarla ilgili her şeyi biliyordu. Bunun arkasında da mı annen var, diye sorduğumda, birden bana bağırıp çağırmaya başladı. 'Her şeyin kabahatini an-nemde arıyorsun. O adam yıllardır evimize gidip geliyor.' Bir süre sustuk, parmaklarını heykelin çivileri üzerinde beceriksizce gezdirdi, bu aynanın en çok makyaj yapmaya yarayacağını söyle-di. Birden ona mutlu olup olmadığını sordum. Başını evet anla-mında salladı ve akvaryumda bir parça ağaç kabuğuyla küçük yeşil bir su kaplumbağası beslediğini, eskiden Artis'te gördüğümüz gibi kabuğunun içinde tamamen kaybolabilen bir kara kap-lumbağası istediğini anlatmaya başladı. O anda eski Olga'dan bir şeyler buldum. Bir kutu kaplumbağası. İlkbaharda da yavru keçi istemişti. Gülerek ona boş bir yüzme havuzu görüp görmediğini sormuştum, çünkü daha önce Mirandabad'da yürüyüş yaparken bunu söylemişti: 'Dayanılmaz biçimde içinde su olmayan bir ha-vuz görmek istiyorum.' Ona bu nedenle geçen kış kapısı açıkken havuzun içine girdiğimi söyledim. Mavi yeşil fayanslarla köşele-rine kuru yapraklar istif edilmiş o koca teknelerle bomboş so-yunma odaları garip ve ürkütücü görünüyordu. Yalnızca terk edilmiş oyun sahası daha cazip görünmüş ve yaz mevsimini ha-

tırlatmıştı. Sabahları saat yedide ‘bir batıp çıkmaya’ gelen ve za-
yıflamak için beceriksizce idman yapan, gezinen çevredeki o şiş-
man ayı balıklarının hayaletleri orayı mesken bellemişti. Kışın
ortasında onu sokan eşek arısını da hatırlıyordu hâlâ. Amster-
dam Ormanı’ndaydık, etraf kar kaplıydı. Eldivenlerini unutmuş,
bu nedenle kabanının kollarını iyice aşağı indirmişti. Arı da kışı
geçirmek için oraya girmiş meğer. Birden yine içine kapandı. Bu
kadar samimileşmeye ve artık çok uzaklarda kalan iki yıl önceki
halimizi konuşmaya izin vermedi. Zaten şu anki haliyle ona ya-
raşmıyordu, şu an görüldüğü haliyle. Bense yine de içimde yük-
selen zafer duygusunu bastıramamış ve içimden ‘yine bana dö-
neceksin,’ diye geçirmiştim. Sadece hayattan birkaç sille daha
yemesi gerekiyordu. Arabama kadar benimle yürüdü, arabaya
bayılmıştı. Bir keresinde işten avans aldığım da, bir ilandan bul-
duğumuz, savaştan hemen sonra üretilmiş bir Jaguar’ı görmeye
gittiğimizi hatırlayıp hatırlamadığımı sordu. Yedi yüz gulden ve-
rip bir de arabadan hareket etmesini beklediğimiz için galeri sa-
hibinin rencide olduğunu söyledim. Güldü ve benim yerime,
direksiyona geçti. Gaz pedalına, frene ve debriyaja bastı. Hareket
eden bacaklarına bakınca, onunla ilk karşılaştığım an aklıma
gelmişti. Otostopla arabasına bindiğim zaman. Arabadan çıkıp
üzerindekilerin böyle bir arabaya binmek için uygun olmadığını
söyledi. Pantolon ve kazakla binilirmiş bu arabaya. Ama o artık
bunları giyemezmiş. Artık bir hanımefendi olması gerekiyor-
muş. Ben arabanın diğer tarafından çivili heykeli içeri koyarken
içeri eğilip arka koltuğa yaslı duran tabloma baktı. Artık bu tür
işler mi yaptığımı ve bunları elden çıkarıp çıkaramadığımı sor-
du. Onlardan çok sattığımı söyledim. Şehrin dışındaki modern
apartmanlarda oturan yeni evli genç entelektüellere. Bu evler ses
geçirmez malzemeden yapılmış. Ama bazen de bir araba do-
lusunu çalışmayla Amstel’a fırlattığımı anlattım. Tıpkı eskiden be-
bek arabasına doldurduğumuzda yaptığımız gibi. Omuzlarını
silkip gitmesi gerektiğini söyledi. Elini uzattı, ben de elimi çok
doğal ve samimice uzatmıştım, veda ederken öpüşeceğimizi bek-
lemiyordum. Tekrar karşılaşacağımızı söyledi. Sonra insanlar

arasında kayboldu. Bu karşılaşmadan sonraki ilk haftalar kendimi berbat hissettim. İlk ilişkisiyle ilgili anlattıklarından sonra o zamanlar hissettiğim mutsuzluk boşunaymış meğer. Tüm o yaşananlar sanki bir melodram gibiydi. Tabi ki teselliyi martımda bulmuştum. İnsanlara olan nefretlerini minik tüylü kulakların içine fısıldayıp rahatlayan veya papağanlarına küfretmeyi öğreten hayvan dostlarının yaptığı gibi değil ama. Sadece huzur için. Sanki hayvanat bahçesindeymişim gibi, deniz çayırıyla doldurulmuş içi döşemeden çıkmış o eski sandalyeye oturmuştum ve kum kabında duruyormuş edasıyla pislediği tabağın ortasında sessizce dikilen martıma bakıyordum. Dikilmediği zamanlar küçük kırmızı ayaklarıyla hızlı hızlı kürek çekip büyük leğende gamsızca yüzüyor, kanatlarıyla etrafını büyük su damlaları içinde bırakıyordu. Bir sabah içeri girdiğimde birden havalandı ve güçlü büyük kanatlarını çırparak etrafımda uçmaya başladı. Sanki oda parçalara bölünecekti ya da kanatlarının uç kısmıyla odanın duvarlarını dışarıya doğru itecekti. Etrafımda uçmaya devam etti. Hıçkırarak ağlamaya başladım. Hayatımı cehenneme çeviren son iki yılı gözyaşlarımla içimden atıyordum. Suratım ağlamaktan kaskatı kesilmiş halde onu bir kutuya koyup arabayla Amstel'daki sete götürdüm. Orada, kum püskürtülmüş yüzeyde, uzaktaki su birikintilerinin üzerinde martılar uçarken, kutuyu açtım. Doğrudan yukarı doğru uçmaya başladı. Ve bir kuşun veda ederken yaptığı gibi, kafamın üzerinde birkaç kez daire çizdi. Bir anda bağrıışan, çığlık atan türdeşlerinin oluşturduğu bir sürünün içine çekildi. Onu çağırmak, çığlık atmak istedim, ama boğazımdan ses çıkmıyordu. Sanki biri arkamdan ellerini boynuma dolamış, parmaklarının tüm gücüyle gırtlığımı sıkıyordu.



'Nice Dolls' ve Yahuda Bebekleri

Günlerce o odada, dizlerimin üzerinde, kuş pisliğiyle kaplanmış döşemeyi kazıdım durdum. Sonunda hepsini kazıyabildiğimde oda artık yaşanamaz haldeydi. Kuş boku ile kurumuş pisi balığı kokularının acı karışımı pis kokuyu kazıyabilmiştim. Koku, soluk misali duvarlardan geliyor gibiydi ama asıl sorun süpürgeliğin altına kaçmış ovalama suyunun dibine çöken tortulardan kaynaklanıyordu. Her şeyi denemiştım. Sabun tozu dökmüş, kolonya serpmiş, odaya terebentin dolu bir kap koymuştım. Hiçbiri fayda etmemişti. Birkaç gün boyunca diğer berbat kokuyu soludum, köşelerin ve ek yerlerinin içine işlemiş ağır kokular yavaş yavaş yukarı çıkıyor, efıl efıl tütüyordu. Odayı artık kiraya veremezdim. Tıpkı Olga buradayken olduğu gibi ancak ıvır zıvır odası vazifesi görebilirdi. 'Döner taşı öter kuşu yok' deyimi artık benim için 'güzel karısı öter martısı yok' olmuştu. Kimseyle görüşmüyordum. Sadece çalışıyor ve uyuyordum. Olga'yla son karşılaşmamız sonrasında sanki içimde bir şeyler kırılıvermişti. Ay-larca hissettiğim bütün üzüntüye rağmen içimde yaşattığım tüm hayallerim ve ümitlerim bir çırpıda kaybolmuştu. Kendini içkiye veya uyuşturucuya verenler gibi ben de çalışmaya vererek kendi-

mi uyuşturuyordum. Sabahın köründen gece yarısına kadar. Böylece bir yıl geçti gitti, sonra ondan yine haber aldım. O zamanlar bize sık sık gelip giden eski bir arkadaşımızdan. Bijenkorf'ta karşılaşmamızdan bir ay sonra, bu arkadaşımızı arayıp ona yardım edebilecek bir doktor adresi istemişti. Hamile kalmış, bunun ardından ikinci evliliği hemen sona ermişti. O adamı etrafında görmeye katlanamadığını söylemişti. Akşamları yatak odalarının kapısını içeriden kilitliyor, adam da başarısız evliliğinin tesellisini bira fiçilerinde arıyormuş. Her akşam eve sarhoş geliyor, odadaki kanepeye beton gibi seriliyormuş. Ama bir süre sonra saldırganlaşmaya başlamış. Bir gece tüm mobilyaları parçalamış, yatak odasının kapısını tekmeleyip açarak, bira kokulu nefesiyle tecavüze kalkışınca, bir bavul giysiyle annesine kaçmış Olga. Arkadaşının tanıdığı doktorun başı kürtaj yaptığı için yasalarla derde girdiğinden, bir kürtaj hemşiresi ve sabunlu suyun yardımıyla çocuktan kurtulmuş. Fakat bu sırada yumurtalıkları iltihaplanmış, bir süre sonra pis kokmaya başlayınca alınması gerekmiş. Şimdiyse petrol şirketinde çalışan Amerikalı bir mühendisle yine evlenme aşamasındaymış. Arkadaşı evlendikten hemen sonra Amerika'ya gitme niyetinde olduklarını, belki de onu bir daha göremeyeceğimi söylediği için ona bir mektup yazdım. Birkaç gün sonra beni, müstakbel kocası ve aynı şirkette çalışan birkaç Amerikalı çiftle beraber bir ev kiraladıkları Beverwijk'ten aradı. Ertesi gün için randevulaştık. O gelmeden saatler önce atölyede, yemek verilme saatini bekleyen bir kaplan gibi bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlamıştım. Her şeye onun gözüyle bakmaya çalışıyordum. Onun bunun yeri o buradayken de aynı mıydı? Birden onu karşımda buldum. Benim az önce yaptığım gibi her şeye göz gezdiriyordu. İçinden neler geçirdiğini merak ediyordum. Kaktüsleri özlemiş miydi? Ya bir yandan Sonny Rollins ve Miles Davis plakları dinlerken saatlerce poz verdiği alçıdan heykellerini? Kedili heykelinin yanında uzun süre durdu. Sonra kedinin yerini sordu. Kedi bir sandalyenin üzerine yatmış uyuyordu. Sesine tepki vermedi. Çok uzun zaman geçmişti. Hayvanın yanına gitmedi bile, sadece uzaktan çe-

kingence baktı. Belki öyle huzur içinde uyuması hoşuna gitmişti. Kediye kucağına alsa tuhaf bir görüntü olurdu zaten. Oturdu, bense masaya bir şişe konyak ve kadehleri koydum. İçeri girdiğinde onu görünce irkilmiştim. Çok zayıflamıştı, kötü ve huzursuz görünüyordu. Saçı yine kızıldı ve Jean Seberg'inki kadar kısaydı. Sarı saçtan kurtulabilmek için kestirmek zorunda kaldığını söyledi. Başta, tüyleri ağartılmış bir fino köpeğine benzemişti. Ama kestirmek zorundaydı, saçlarını eski kocası için sarıya boyatmıştı. Adamla beraber saçlarını da kestirip hayatından çıkarmak istemişti. Kendine bir kadeh doldurdu ve atölyede her şeyi eskisi gibi bulduğunu söyledi. Tablolar hariç. Kaktüsleri aramamıştı. Portrelerini de. Belki de hepsini unutmuştu bile. Bir süre durup onu öylece izledim. Bu onu gerdi, huzursuzlandı, yaşlanmış mı görünüyorum, ne düşünüyorsun, diye sordu. Sevgiyle güldüm ve azıcık yaşlandığını ama yaşlı olmadığını söyledim. İşin aslı, güzel sevgilimin yerinde yeller esiyordu artık. Konyak eşliğinde ikinci evliliğini anlatmaya başladı. Tüm o aylar süresince hamile kalmaktan ölesiye korkarak yaşamıştı, adamın hiçbir önlem aldığı yoktu. Kaba ve beyinsizdi, ilişkilerini değerli kılan hiçbir şey yoktu. Onunla beraberken büyük bir tavşan kümesinde yaşıyormuş gibi hissediyordu. İçinde saman ve kendi pisliğinden başka şeyin olmadığı bir kümes. Nasıl göründüğünü bile artık hatırlamıyordu. Onu tamamen unutmuştu. Benim için de mi öyle düşünüyorsun, diye sorduğumda, öyle olsaydı bugün buraya gelmezdim, dedi. Ayağa kalktı ve hâlâ atölyemin ortasında duran ağaç gövdesine doğru yürüdü, bu bizim bahçemizden gelmişti, hatırlıyor musun, dedi. Annesinin evi çok kasvetli yaptığı için babasının ölümünden bir ay sonra ağacı kestirdiğini söyledim ona. Babası bunu asla istemezdi. Ağaç gövdesi bize geldiğinde kabuğundan narin yeşil yapraklarla küçük dalların çıktığını hatırlıyordu. Sanki içinde kalan azıcık canı dışarıya fışkırtmak ister gibiydi. Ama topraktan aldığı gıda ve nemi artık alamadığı için yapraklar ve dallar birkaç hafta içinde kurumuştu. Hatta o gövde eve geldiğinde, olağanüstü bir kırmızı karınca selinin gövdeden çıkıp atölyenin zeminindeki bir yarıktan ısrar-

la girip kaybolduklarını da hatırlıyordu. Hepsinin ortadan kaybolması bütün bir gün sürmüştü, Olga'nın zehir koymasına müsaade etmemiştim. Karıncaların onun saç renginde olduklarını, bu yüzden onları zehirleyemeyeceğini söylemiştim. O zaman, karıncaların zeminden babasına gittikleri hissine kapılmışım. Ait oldukları ve hep yaşadıkları bahçeye. Yeniden oturdu ve o zamanlar nasıl görüldüğünü merak ettiğini söyleyerek eski fotoğraflarını sordu. Kutunun içindekilerin hepsini masaya, önüne koydum. Elinde kadehiyle önce bir süre hareketsiz baktı. Sonra birer birer isteksizce alıp, uzunca ve dikkatlice incelemeye koyuldu. İlk zamanlara ait, hâlâ fettan görüldüğü fotoğraf... Kırmızı şapkası, o muhteşem dolgun dudakları ve sonradan yaktığım siyah beyaz çizgili süveterinden görünen çıplak omuzlarıyla poz verdiği resim... Bir çingeneye benzediği, çiçekli uzun geceliğinden görünen kalçalarının kıvrımı ve uyumaktan hâlâ şiş yüzüyle kumulların arkasındaki lekeli gri keten çadır eve yaslandığı poz... O pis keten kumaşın ardında, güzel memeleri arasında uyuyan küçük suna ördeğini ve beyaz boyalı ahşap yatakta ne kadar mutlu olduğumuzu hâlâ hatırlıyor mu, merak ediyordum. Ve diğer pozları. Başında örtüsü ve sırtında iş elbisesiyle alçı dökmeme yardım ederken üzerine sıçrayan beyaz lekelerle... Ufukta balıkçı teknesi su sıçratarak yanaşırken, dolgun vücuduyla denizin içinde dans eder haliyle... Kucağında yavrudan anneye dönüşen kedimizle... Turşu yapmak üzere balkonda arpacak soğanı soyarken... Daha sonra sirkeye yatırıp kırmızıbiber ve defne yapraklarının açık renkli küreler arasında açıkça görülebildiği dolu cam kavanozlar dizili rafın önünde gururla... O hayatımızın evrelerini hızla geçerken ben bakışlarımı ona yoğunlaştırmıştım. Yüz ifadesinden duygularını uzaklaştırmaya çalıştığını görebiliyordum. Bazen kendi kendine, 'O zamanlar bu mor elbisem varmış,' gibi şeyler söylüyordu. 'Burada kara dikenlerin önündeyiz. Köşede. Bunları karanlıkta cep feneriyle toplamıştık. Unutmuşum.' Çıplak fotoğraflarına gelince utanmıştı. Beyaz tenini o gri fotoğraf kâğıdından çılgınca çıkarıp almaya çalışarak, ne kadar sık onlara bakıp mastürbasyon yaptığımı bil-

miyordu bile. Baktığı fotoğrafın, karşıma geçip aynanın önünde ayakta durarak kendini parmakladıktan sonra çekildiğini söyledim. Bunu, hâlâ kıvrık duran o dudaklarından anlayabiliirdi. Söylediğimi duymamış gibi yaptı ve bakmaya devam etti. Ama birden vücuduyla ilgili aşağılık kompleksine kapıldığını söyledi. Göğüsleri artık eskiden herkesin 'Olga'nınkiler en güzeli' dediği gibi değildi. Kumsalda varisli damarları görünmesin diye kalçalarına fondöten sürüyordu. Artık gün ışığında da soyunmuyordu ve kolunun üst tarafındaki çiller hoşuna gitmediği için hep uzun kollu giyyordu. Ona, o çilleri tek tek öpmek istiyorum dediğimde, onu hâlâ eski haliyle hatırladığımı söyledi. Onu hayalimde mükemmel biri olarak canlandırdığımı ama uzun süredir artık o mükemmel kadın olmadığını. Şimdi evleneceği adamın onu şimdiki haliyle sevdiğini. Sarhoş olsa da, kurnazlık yapıyorum diye briç oynarken hatalı teklif verse de, saç modelini değiştirse de... Ona nasıl bir adam diye sorduğumda, gördüğümde olağanüstü ilginç bir yüzü olduğunu düşüneceğimi söyledi. Korkunç derecede çirkinmiş. Fakat yüz hatlarından değil, yüzü çiçek bozuğu olduğu içinmiş. Kızılderili yüzü varmış. Humphrey Bogart'a benziyormuş. Deyim yerindeyse onu el üstünde tutuyormuş. Ben de öyle yapıyordum, dediğimde, bunu bildiğini söyleyip arkasından beni suçlama yağmuruna tuttu. Evin içinde tıklı kalmış hissettiğini, bütün o yıllar boyunca bir kere bile şehre yalnız inemediğini... Onunla çok fazla seviştiğimi... Daha mutfakta kahve koyarken başladığımı... Ardından, bu daha bitmez, diye düşündüğünü... Hesapladığını, bazen günde yedi kere yaptığımızı... Bunun normal olmadığını... Bende satiryazis olduğunu... Hâlâ öyle olup olmadığını sorduğunda, benimle kalsaydı öyle olabileceğimi söyledim. Eskiden yaptığımız şeylerle ilgili bir kez dahi gülemez misin, merak ediyorum, dediğimde 'Hayır. Ben artık gülmüyorum. Hayata başladığımda her şeyin bir masal olduğunu düşünüyordum. Evlenip sonsuza dek mutlu olacaktım. Hep düşündüğümünden daha az mutlu oldum,' dedi. Bir süre sustu, elinde tuttuğu suna ördeğini yanağına bastırduğu fotoğrafa bakarak oturdu. O resimde çok güzel ve mutlu görünüyordu.

Kumullardaki bir gül gibi. Yutkunduğunu gördüm, almak istediği resimleri ayırmasını söyledim. Onun için bastıracaktım. Ama kafasını hayır anlamında salladı ve fotoğrafın tersini çevirerek kutuya geri koydu. Kutuyu masanın ortasına doğru itti, ayağa kalkarken bir kez daha gelip bazı fotoğraflar ayıracağını ama şimdi gitmesi gerektiğini, akşamki kart oyunu için bir şişe konyak alması gerektiğini söyledi. Saat altıya geliyormuş. Amerika'ya gitmeden önce bir kez daha geleceğine söz verdi. Kapıda yolcu ederken onu sıkıca tutup, her iki yanağından öptüm. Onu bir daha göremeyeceğimi sanıyordum. Neredeyse gözlerimden yaşlar boşanacaktı. Ama geldi. Hem de bir hafta sonra. İki gün önce evlendiği kocasıyla beraber. Gerçekten Humphrey Bogart'a benziyordu adam, onunla ilgili söylediklerinin doğruluğunu da görüyordum. Olga'yı el üstünde tutuyordu adam. Ona bunca yıldır benim baktığım gözlerle bakıyordu. İşte yine birinin nadide çiçeği oluvermişti ve bu beni neredeyse mutlu ediyordu. Adam aynı zamanda onu kaybetmekten korkuyordu da. Tıpkı benim korktuğum gibi. Olga adamın yanında oturduğu alçak kanepeden tuvalete gitmek için kalkınca, birden kollarını Olga'nın bacaklarına dolamıştı. Öylesine içgüdüsel bir hareketti ki hemen mahcup gülümsemişti. Olga geri döndüğünde üçüncü kez evlenmiş biri sıfatıyla şimdi mutlu olup olmadığını sordum. Kocasına âşık olduğunu ama bunun dilediğinden farklı olduğunu söyledi. Hâlâ birçok şeyin cevabını bilmiyordu. Herhalde huyuna ters gittiği zaman bunların yanıtını öğrenecekti. Ama çok iyi bir adamdı. Adam kütüphanedeki Negro plastik sanat eserlerine bakarken Olga onu şefkatle süzerek, 'Babam hep Amerikalıların uygarlaşmamış bir halk olduklarını söylerdi. Ama onlar Amerika'nın tarihine ilişkin her şeyi biliyorlar, her şeyi,' dedi. Adam Olga'nın baktığını ve onun hakkında konuştuğumuzu hissetmişti. Döndü ve ona gülümsedi. Heykellere işaret edip, 'Nice dolls,' dedi. Olga'nın biraz utandığını gördüm çünkü o şeylere verilen ad bu değildi. Yanına gidip heykellerle ilgili konuşurken ben de onlara *dolls* deyince, Olga bana sevgiyle baktı.

Dille ilgili büyük güçlük çektiğini söyledi. İngilizceyi iyi konuşuyordu ama zor bir şeyler söylemek istediğinde veya kendisiyle ilgili bir şeyi açıklamaya kalktığında, sıklıkla, boş ver, diye düşünüyordu. Onun için çok zor oluyordu açıklamak. Bir süre önce, kart oynarlarken biri aptalca bir hata yaptığında, *'The one who falls shouldn't cry,'*¹ demiş. Herkes birden kahkahayı basmış. Ve Olga bunun, bu deyim İngilizcede bulunmadığından mı yoksa durumdan dolayı mı kaynaklandığını hâlâ bilmiyordu. Bu adamı tekrar güldürmüş, Olga'nın yanına gelmiş ve kollarını ona dolayarak yanına oturmuş. Olga kocasının her yerde kısa süreli oturmasını çok seviyordu. Bir yerden başka yere sürekli gezip dolaşacaklardı. Hep mobilyalı kiralık evlerde oturacaktı. Yanına birkaç bavul giysi dışında bir şey almak zorunda değildi. Hiç kimseye ya da herkese ait mobilyalar arasında geçirecekti yaşamını. Heyecanla, Basra Körfezi'ne doğru yola çıkmadan önce kocasının bütün Amerika'yı dolaştıracığını anlatmıştı. Nebraska'dan Texas'a kadar. Ilkbaharda ise evlilik sonrası tatil için Meksika'ya gideceklerdi. Gecikmiş bir balayı. Yine fotoğraf dolu kutuyla yaklaşırken, hızla yerinden kalkıp kutuyla beraber beni itekledi. Adam görmek istiyordu fakat Olga izin vermiyordu. Buna vakit kalmadığını, vakit geçirmeden gitmeleri gerektiğini, yola çıkmadan önceki bu son günlerinde çok fazla işleri olduğunu söyledi. Ve fırsat bulabilirse tekrar geleceklerine söz verdi. Ama o fotoğraflar yüzünden uzak duracağına emindim. Adamın onun eski halini görmesine izin vermeyecekti. Onu sadece şimdiki haliyle sevebilirdi. Öyle de oldu, birkaç ay ondan haber alamadım. Ardından Amerika'dan gönderilmiş, üzerinde, New Orleans'ta ünlü dökme demirden balkon parmaklıklarıyla bir evin renkli resminin bulunduğu bir kartpostal aldım. Arkasına, eskiden yazdığı aşk mektupları gibi okunmaz biçimde yazmıştı: *This is a very big country. Amerika olağanüstü büyük bir ülke. Florida'da balta girmemiş bir ormanın ortasında şiddetli yağmura yakalandık. Yol, üzerindeki çamurlar yağmurdan ağırlaşınca dayanamayıp kırılmış ağaç dallarıyla doluydu.* (Bunu okurken aklıma onunla ilk karşı-

1- 'Kendi düşen ağlamaz.'

laşmamız ve arabasına binip kırağı yüzünden kırılıp yola doluşmuş ağaç dalları arasından yoldan geçişimiz geldi.) *Bazen kenara çekip uyuyoruz. Yoldan bir kaplumbağanın geçtiğini gördüm. Öylece doğanın içinden çıkıp gelmiş! İyi dileklerle! Olga.* O ilkbahar *The troubles with Harry* tarzında bir sonbahar manzarası gösteren renkli bir resim daha aldım. AUTUMN IN THE FEATHER COUNTRY OF CALIFORNIA. Üzerinde hiçbir şey yazmıyordu, sadece selamlarını gönderiyordu. Ama Meksika'dan bir mektup gönderdi. Paskalya yortusundan on dört gün sonraydı. Apartman yüksekliğinde kaktüsler ve katırlar arasında birden aklına benim geldiğimi yazmıştı. Bir yabanarısıyla kelebeğin bir tür deve dikeninin üzerine konduğunu görmüş, gözünün önüne hemen bendeki *Verkade Albümü-Çiçekler ve Arkadaşları* gelmiş. Ayrıca orada korkunç bir gelenek olduğunu da yazmıştı. Paskalya cumartesi her yerde günlerce önceden yapılan Yahuda bebekleri yakılıyordu. İnsan boyutlarında bebeklerin yakıldığı bir köyden geçerken, kocası bunun Ku Klux Klan ayinine benzediğini söylemiş. Bazen yakıcı sıcaklığın ortasında Alkmaar'ı özleyordu. Yeşil çayırları ve kanalları. Ardından ara ara resimli kartlar gelmeye başladı. Manzanillo'dan. (Devasa deniz kaplumbağalarıyla renkli bir balık pazarı.) Vera Cruz, Yucatan. (Kartın üzerine bir insan yiyene adanmış bir tapınak gördüğünü yazmıştı.) Ne zaman posta kutumda ondan gelen böyle bir kart bulsam, içime çöken hüzünden ve işe yaramazlık duygusundan ertesi gün çalışmıyordum. Gitmeden önce bana gelmeseydi ve ondan bir daha haber almasaydım daha iyi olacaktı belki de. Çünkü durum, o Amerikalı sürtüklerin evimin ön odasında kalırlarken duvara yapıştırdıkları üçüncü sınıf vecizeye çok benzeyecekti. POSTA PULU YAPIŞKANININ BİR ARADA TUTTUĞU İLİŞKİLERDEN DAHA HÜZÜNLÜ ŞEY YOKTUR. O uzaktaki melek sanki bunları duymuştu, birden altı ay boyunca ondan hiçbir şey almadım. Ta o yılın Noel'ine kadar. Bir kart geldi. Ama neredeyse dünyanın öbür ucundan. Üzerinde Basra Körfezi'nin resmi vardı. Mas-mavi bir denizin üzerindeki bir kurdelenin üzerinde GREETINGS FROM TRUCIAL STATES¹ yazıyordu. Altında, solda

1- AŞİRETLER DEVLETİ'NDEN SELAMLAR.

devenin üzerinde bir Arap, sağda ise palmiyelerle dolu bir vaha resmedilmişti. Onların arasında sahil boyunca, ülkenin petrol sondaj kulelerinin sivrisinek gibi emdiğini gösteren kırmızı noktalar vardı. Kartın arkasında yeşil oval bir şeklin içinde tüm gösterişiyle bir şeyhin endam ettiği mor pula doğru bir ok çizmiş ve şöyle yazmıştı: *Burada gördüğün, seni ilk tanıdığımda çaldığın Benny Goodman'ın o parçasındaki gerçek 'Arap Şeyhi'*. Başlangıçta peçeli kadınlardan korktuğunu yazıyordu. Develer ve fareler sabah akşam evin etrafında cirit atıyorlarmış, çekirgeler tarafından terk edilmiş bir bölgeye gitmişler. Yazdığı her şey yavandı ve en ufak bir teselli vermiyordu, yazış tarzı cıvıktı ve biraz da acıtıyordu. Erkekler ona öyle bir bakıyormuş ki kocası kıskanıyormuş. Eciş bücüş yazılmış satırları, yakında, bütün bu ilginç şeylere biraz alışır alışmaz bir mektup yazacağına söz vererek bitirmişti. Yazdı da. Yeni yılın başında. Üç sayfalık bir mektuptu bu: *Kış burada kum fırtınası ve grip olmuş insanlar anlamına geliyor. Dün yaklaşık on damla kadar yağmur yağdı. Kent merkezindeki bir caminin karşısında, bütün Arap gecekondualarının arasında, yeni bir apartmanda oturuyoruz. Şu anda Ramazan ayındayız, Müslümanlar için oruç ayı. Güneşin doğuşuyla batışı arasında hiçbir şey yiyip içmiyorlar, sigara içmek de yasak. Bizim için bile sokakta veya arabada yemek yemek ya da sigara içmek yasak. Yakarlarsa hapse atıyorlar. Saat beş buçukta güneş batınca, yemek yenilebileceğini duyurmak için iki pare top atışı yapılıyor, insanlar nereye saklamışlarsa, bir anda sihirbaz gibi yemekler çıkarıyorlar. Sonra camide ezan, bana sorarsan mızıldanma, başlıyor. Bu dua etme saatlerce sürüyor ve hiç melodik değil. Başta bu sesi evin etrafında gezinen kızgın kedilerden ayırt etmekte güçlük çekiyordum. Gecenin saat üçünde yatağında korkudan büzüşüp uyumaya çalışıyorum. Ardından herkes son bir kez tıknabilecekleri konusunda uyarılıyor. Bunu da Hitler'in bile korkacağı bir biçimde çaldıkları iki davulla yapıyorlar. Bütün sokakları geziyorlar ve sanki her dakika içeri katilin girecekmiş gibi hissediyorsun. Bu oruç dört hafta tutuluyor. Ayrıca üveyik avladıklarını da yazmıştı. Bizim önceden beslediğimiz türden olanları. Başta buna çok öfkelenmişti. Ama*

sonra bol sarımsak ve limon koyarak yemişti. Sanki bunları yazarak beni sinirlendirmek istiyordu, çünkü ayrıca koyun beyni ve hatta farkında olmayarak, koyun gözü yediğini de yazmıştı. Tadının mükemmel olduğunu itiraf etmek zor gelmişti. Mektubunu böyle bitirmişti. En güzelini sona saklamıştı. En sonuncusuna. Çünkü bir daha ondan ne bir mektup ne de üzerinde GREETINGS FROM TRUCIAL STATES yazan bir kart aldım.

Fuck Me I'm Desperate

Bu koyun beyni ve koyun gözü meselesinden tam sekiz ay sonra beklemediğim bir anda çıkageldi. Dairemin büyük salonunu geçmiş, kapımı tıkladıyordu. Kapıyı açınca kollarıma yığılacağını sanmıştım, bacakları öyle titriyordu ki... Güneş gözlüğünü yukarı itip saçlarına geçirmişti, dört gözlü balığa benziyordu. Sapsarı görünüyordu, sağ çenesinde büyük, henüz taze bir yara vardı. Ama ona açıkça yarı özürlü biri gibi davranarak kolundan tutup içeriye yönlendirmek istediğimde, beni sertçe kendinden itip, bir şeyi olmadığını söylemişti. Sorun buranın berbat iklimine alışamamasıymış. Önce tatil için Hollanda'ya geldiğini sanmıştım ama oturup da kahvesini yudumlamaya başlayınca annesinin onu uçakla buraya getirdiğini anlattı. Olga bir telgraf çekmiş ve cadı karı yavrusunu yuvasına götürmek için hemen yetişmiş. Cildini kırmızı pürüzlü bir et parçasına dönüştüren yara izine ve kahverengi lekelere bakıyordum. Bir şey sormadım. Kendiliğinden anlatır diye düşünmüştüm. Anlattı da. Daha Amerika'yı gezerlerken sıkıntılar başlamıştı. Diğer yumurtalığı da iltihaplanmış, o bölgedeki iç organlarında sorunlar baş göstermişti. Her on dört günde bir beş gün boyunca regl oluyormuş.

Kocası onunla birlikte olmak istediğinde inanılmaz ıstıraplar çekiyormuş. Önceleri ona karşı çok anlayışlı davranmış, sevgi doluymuş. Ama Basra Körfezi'nde Arap gecekonduarı arasındaki daireye geçince her şey değişmiş. Oradaki herkes can sıkıntısından ve iklimden eninde sonunda tropikal cinnet geçiriyormuş. Kocası petrol sondaj kulelerindeki teftiş gezilerinden eve döndüğünde onunla yatmak istiyor, girişimi başarısız olunca da içmeye 'Amerikan Klubü'ne gidiyormuş. Bir saat içinde bir şişe burbonun hepsini dikiyormuş. Ardından eve körkütük sarhoş dönüp, yatağın kenarında düztaban ayaklarını birbirine vurarak kimi zaman saatlerce oturuyormuş. Bu durum Olga'yı delirtiyormuş. Zamanla her şey batmaya başlamış. O cehennem sıcağı, etraflarını çeviren halkın acayip gelenekleri vs. Hiç anlayamadıkları o halk. Kendinden yaşça büyük bir kadınla arkadaşlık kurmuş. Kocasının iş arkadaşlarından birinin karısıymış. Başta çok normalmiş. Teosofi kitapları okuyor ama bunlardan hiç bahsetmiyormuş. Ama bir gün erkekler iş gezisine gittiğinde, kadınların daire kapılarının altından notlar atmaya başlamış. *Arzularınızı bastırın! Kâinatla şuurlu Birliktelik için gayret edin! İhtiras Kâinatın uyumunu bozar! Aşk Büyük Evrensel Mıknatısın ortak gücüdür!* Ve buna benzer bir sürü saçmalık. Bir gece merdiven boşluğunun, koridorların ve hatta asansör boşluğunun bütün duvarlarına parlak kırmızı renkteki rujuyla yarım metre uzunluğunda FUCK ME I'M DESPERATE¹ yazmış. Daha sonra üzerinde bir tek külotu ve sutyeniyle bütün kentin sokaklarında koşmaya başlamış. Ertesi sabah onu bir gecekondu mahallesinin pis su kanalı içinde uyurken bulmuşlar. Tecavüze uğramışmış. Uyluklarının iç kısmının derisi soyulmuş. Üzerinden bir Arap aşireti geçmişti herhalde. Onu bir hastaneye götürmek yerine, hepsi birden duvarları kazıyıp temizlemeye ve erkekler eve dönmeyen rujla yazılmış parlak harflerden kurtulmak için beyaza boyamaya girişmişler. Sonra yine sözü kendi Humphrey Bogart'ına getirdi. Giderek daha da kıskançlaşmış adam. Artık neredeyse hiç sevişmiyorlarmış; öte yandan esmer tenli yakışıklı

1- Kabaca: 'Düz beni, çaresizim.'

Araplar Olga'ya bakıp duruyorlarmış. Bu onun kadınlık gururu-
nu okşuyormuş. O da onlara bakıyormuş, çünkü elinden tek ge-
len buymuş. Kaçamak bakışlar ve küçük flörtlerle yanıt veriyor-
muş. Çünkü orada yemek yiyip biraz içmekten daha fazlasını
yapamıyorlarmış. Bir yandan da hayat bir çırpıda akıp geçiyor-
muş. O yüzden bazen kocası birkaç haftalığına teftiş için şehir
dışına gittiğinde Arap arkadaşıyla dışarı çıkıyormuş. Adamın
arabasında biraz geziniyor ve oynuyorlarmış. Ama tam anla-
mıyla hiç aldatmamış, öyle söyledi. İstese bile yapamazmış. Bir
keresinde adamla bir barda otururlarken, birden kocası içeri gi-
rivermiş. Muhakkak birinin ispiyonladığını söylüyordu yoksa
normalde kocasının o anda yüz kilometre uzakta olması gerekir-
miş. Sakin ve kendine hâkim bir biçimde masalarına yürümüş ve
aniden onu sürüklemeye başlamış, bu arada suratına bir tokat
atmayı da ihmal etmemiş. Arkadaşı bunu hazmedememiş.
Tehditkâr bir biçimde yerinden fırlamış ve kollarını şiddetle sal-
layarak dövüşmeye başlamış. Fakat kocası adamı sürekli yere
indiriyor, adam küçük sıçrayışlarla tekrar saldırıyormuş. Hepsi
de boşaymış. Bir külhanbeyinin boşa çırpınmaları. Çünkü koca-
sı o Arap'ı üç tokatta yere sermiş. Adam ayağa kalkar gibi olunca
çenesine doğru alttan yumruğunu geçirip, o güzel elbisesiyle pa-
cavra gibi yere serivermiş. Ardından elinde bir tabancayla
Olga'nın önünde dikilmiş. Olga, kocasının onu vurmak mı yok-
sa kendisiyle beraber oradan çıkmaya zorlamak mı istediğini bil-
miyormuş. Ama birden dört bir yandan insanlar adamın üzerine
çullanmış. Derken bir silah sesi duyulmuş. Olga hiçbir şey his-
setmemiş. Sadece sıcak ve yakıcı bir his. O bölgede hiçbir şey
hissetmiyormuş artık, elini yara izinin üzerinde gezdirirken öyle
demişti. Üzerine sigara bile değdirebilirmişim. Kocasının bey-
ninde bir tür hasar oluştuğunu düşünüyordu. Sürekli o yakıcı
güneşin altında kalmaktan ve o kadar içmekten. Bu felaket yet-
miyormuş gibi bir de bukalemun almıştı eve. Hayvanı
Madagaskar'dan getiren bir tüccardan. Cam kavanozun içindeki
o yaratığın odasında olması ve bütün günü birlikte geçirme fikri
ona korkunç gelmiş. Ya o fıldır fıldır dönen gözleri... Sanki bir

anahtar deliğinden gözetleniyor gibiymiş. Hayvanın hamamböceğiyle beslenmesi gerekiyormuş. Kocası arkadaşlarıyla kâğıt oynamaya ve içmeye başladığında duvarın üstünde bir hamamböceği görse yakalamaya tenezzül dahi etmiyormuş. Olga bir parça seloteyp koparıp onu duvara yapıştırmak zorunda kalıyormuş. O hayvana hayatta dokunmazmış. Kocasıysa parmağıyla işaret ederek ‘*Cockroach, cockroach!*’¹ diye bağıriyormuş. Olga akşamları yatıp da sıcaktan uyuyamadığı zamanlar, tutsak hayvanın minik ayaklarının duvarın boyasını tırmaladığını hayal ediyormuş. Ertesi sabah böceği duvardan alan kocası onu bukalemuna veriyormuş. Olga’nın derdi hayvanın hamamböceği yemesi değil, yerken çıkardığı seslermiş. İğrenç! Kocana ne oldu, dediğimde, hapishanede ya da bir akıl hastanesindedir, diye yanıtladı. Polislerin soruşturma sonrası onu evden götürürken bağıarak söylediği son sözler aklından çıkmıyordu. Nereye giderse gitsin, onu bulacaktı. Gözlerini sabitçe Olga’nın kılere dikmiş ve hidetle: ‘*Olga, you’d better look over your shoulder,*’² demişti. Olga korkudan bayılacak hale gelmiş ve onu alması için hemen annesine telgraf çekmiş. Şimdi yine Alkmaar’a dönmüş. Islak çamurlu çayirlara. Oradayken yakıp kavuran güneşten dolayı ilk zamanlar baş ağrısı çektiği gibi, burada da etraftaki sisten başı yine çatlarcasına ağrıyordu. Ona, en azından şimdi yine özgürsün, dedim. Birden bana çıkıştı: ‘Ama ben özgür olmak istemiyorum. Bu beni üzüntüden öldürür.’ Başını ellerinin arasında bastırıp saçlarını karıştırarak dağıttı. Bir süre böyle kaldı. Aynı derecede soluk ve donuk görünen kızıl saçları arasında, yaşlanmaya yüz tutan beyaz ellerindeki sedef rengine boyanmış tırnaklarına baktım. Yanına giderek kollarımı etrafına dolayıp beraber ağlamak için kendimi zor tutuyordum. Birden yorgun bir ses tonuyla kendi kendine konuşur gibi, ‘Of, yine aceleyle karar verip kendimi bir şeylerin içine attım. Onunla dünyanın yarısını dolaşırım diye düşünmüştüm ve şimdiden gördüklerimin birçoğunu unuttum. Sevimsiz şeyler haricinde tabii. O cehennem sıcaklığı ve

1- Hamamböceği, hamamböceği!

2- Olga, arkamı kollasan iyi edersin.

kahrolası böcekler. Ve günden güne harabeye dönen vücudum. Sonuçta vücudunu kendinle beraber her yere sürüklüyorsun. Sana şunu söyleyebilirim ki şimdiye kadar yaşadığım hayattan hiç mutlu değilim. Hem de hiç. Bazen bir psikiyatra gitmem gerektiğini düşünüyorum. İçinden çıkamıyorum. Duygularınla nasıl baş edeceğini bilemiyorsan sonunda ne yapacağını şaşırıyorsun. Her şeyi kafamda bir kenara itmiştim. Bizi de. Gitmeden önce bana o fotoğrafları gösterene dek. O anda her şey su yüzüne çıktı.’ Ayağa kalkıp dolaşmaya başladı. Birden durdu ve yere işaret ederek, bu yerin o sıcaklığın ortasında aniden ayna gibi gözünün önünde canlandığını söyledi. Evime ilk kez geldiğinde orada oturup Benny Goodman’ın iki plağını dinlememiz... Sevişirken ona ‘Şimdi çok değerli spermleri kaybetmek istiyorum,’ demem... O anda korkudan tir tir titremesi... Birden boğuk bir sesle gülmeye başladı, vücudunu gerip, ellerini midesine bastırarak, göğüslerinin büyüdüğünü, benim ne düşündüğümü sordu. Bunun için göğüs yağı kullandığını söyledi. Kavanozlarca almıştı. Abu Dabi’den. Altmış yaşına dek yetecek kadar stokladığını anlattı gülerek. Onu sürdüğünde, elektrikli battaniyenin altında yatıyormuş gibi sıcak bir karıncalaşma hissi geliyormuş. Sonra cildi kızarıyormuş. Ve kızarıklık geçince gerçekten şiştiklerini görüyormuşsun. Kocası bununla dalga geçmişti. Kesinlikle işe yaramadıklarını ve yarayıp yaramamasının umurunda bile olmadığını söylemişti. Bu kremlerin, Arapların kendi kavanozlarına doldurup, anlaşılması güç etiketlerle değiştirdikleri Amerika’dan gelen bildiğimiz hormon kremleri olduğunu eklemişti. Konuyu nereye getirmek istediğini merak ediyordum. Tıpkı eskisi gibi olduklarını duymak için görebilir miyim, diye sormamı mı bekliyordu acaba? Yoksa sadece aptalca şeylerden konuşarak sohbet mi etmek istiyordu? Hiçbir gizli niyet taşımadan. Niyeti her ne ise, göğüs yağına dayanarak barışmamız söz konusu bile değildi. Bu sefer başka bir konuya atladı. Güzel zaman geçirdiği Amerika’ya. Bazen günde beş istakoz yediği oluyormuş. Bir keresinde uçsuz bucaksız bir çayırılığın yanında uzanan yolda giderlerken bir grup kovboyun bir ineği kestiklerini

görmüştü. Arabadan inip bütün bir akşamı o hayvanın nasıl parçalara kesilerek hemen oracıkta ızgara yapıldığını izleyerek geçirmişlerdi. Her şey bir film gibiydi. Çok zaman önce benimle beraber izlediği Marilyn Monroe'nun *Dönüşü Olmayan Nehir*'i gibi. Ertesi sabah ateşin sıcaklığını yanaklarında hâlâ hissedebiliyordu, öyle yakın durmuştu. Çılgın bir ülkeydi orası. Bir tarafta servis yapan kızların göğüs uçları neredeyse tabağına girecekken, biraz ötede arabalarının kromunu bile siyaha boyuyorlardı; parmaklarındaki nikotin lekelerini saklamak zorundaydın yoksa dostça davranmıyorlardı. Bir akşam yorgunluktan bitik halde, iki yüz kilometre ötedeki en yakın motele ulaşmak için kocası yüz seksenle gitmişti. Birden yanlarında mavi bir uyarı lambası belirmişti. Böğürtüye benzer bir ses ve 'Radarı görmediniz mi?' Siyah deriler içinde cellât kılıklı bir polis memuru. Olga adama birkaç çift tahta ayakkabı verince çocuk gibi sevinip yumuşamıştı. Büyük büyükbabası Hollandalıymış. Para cezasının lafı bile açılmamıştı. Birden Nieuwmarkt'daki panayırda benimle ikinci kez buluştuğunda beraber izlediğimiz ucube gösterisinden bahsetmeye başladı. Beline ağırlık takılı bir kadın işkence kazığına bağlanmış, bacaklarının altında kırmızı çizikler oluşmuş, ağzından kan akıyordu. Kocası, ikinci kocası, ona bir keresinde 'Jeanne d'Arc kadar gururlusun, ama onun kadar güçlü değilsin,' dediğinde böyle hissetmişti. Adam ona zorla sahip olmuştu. Bundan iğrenmişti. Bir de Ameland'da kumsaldaki tüm o denizanelerini bir kürekle parçalara ayırdığımda çok iğrenmişti. Ölü olduklarını bilmesine rağmen. Ama rüzgârda öyle titriyorlardı ki sanki hâlâ yaşıyorlardı. Birden yine geçmişteki tüm bu anıları hatırlamaya dayanamadı. Amsterdam'a aslında bir kadın hastalıkları doktoru araştırmak için gelmişti. Karnında fena ağrılar oluyor ve başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Gitmeden önce, duvarlara *Fuck me I'm desperate* yazan Basra Körfezi'ndeki arkadaşıyla aslında taban tabana zıt olduklarını söyledi. O da ümitsizdi. Ama farklı olarak, herkese 'Beni rahat bırakın Allah aşkına!' diye bağırarak istiyordu.

Rosa Turbinata

Son görüşmemizin üzerinden çok geçmemiști, annesi aradı. Olga'yla ilgili bir terslik olduğunu hemen anladım. Sesi, kendine hâkim, cesur ve güçlü bir kadın olduğunu iyice hissettirmek için, aynı acıyı paylaştığını gösteren yapmacık bir tondaydı. Olga'nın baş ağrıların son zamanlarda gittikçe şiddetlendiğini söylüyordu. Bir keresinde onu gece tuvalette kendinden geçmiş halde bulmuştu. Orada saatlerce öylece yatmıştı. Ev doktoru teşhis koyamadığı için, Amsterdam'daki hastanede beyin röntgeninin çekilmesi gerekmişti. Sonucu telefonla bildirmişlerdi. Bir beyin ameliyatı geçirmesi gerekmişti. Kafatasının yanını bir kapak biçiminde kesmişler, içinden sabun kalıbı büyüklüğünde bir tümör çıkarmışlardı. Ama beyinle birleştiği için tümörün köklerini bırakmak zorunda kalmışlardı. Alınırsa felç olacaktı. Şimdi her gün ışın tedavisi görüyordu, hastanedekiler ümitlerini koruyorlardı. Olga birkaç kez beni sormuştu, annesi de şimdi aramış, arada sırada onu ziyaret etmemi istiyordu. Annesi onu ziyaret eden tek kişiydi, o da her gün Amsterdam'a gidip gelemiyordu. O tüm bunları anlatırken, ben sersemlemiştim. Durumun ciddiyetini iyi kavrayamamış gibiydim. Onu camı andıran bir ışık

huzmesi içinde, Boticelli'nin 'Venüs'ün Doğuşu'nda olduğu gibi uzun saçlarla süzülürken görüyordum. Eskiden olduğu kadar güzel. Eski ihtişamıyla sağlığına kavuşmuş olarak. Ta ki o uğursuz kadınla karşılaşmak istemediğimden —bunu ona da söyledim— ziyaret saatlerimi açıkça belirledikten sonra, ahizeyi yerine koyana kadar. Gözlerim kafamın üzerinde gerilmişlerdi, sanki başkasına aittiler. Benden aniden kaçışından, Basra Körfezi'ndeki hamam böceklerine son yıllarda tüm yaşadıkları ve yaşattıkları, belki de kafasının içinde yayılan kökleriyle beynine zarar veren o renksiz yumrudan kaynaklanıyordu. Birden gözümün önüne beni sonsuza dek terk etmeden önce başını bir noktaya diktiği o tuhaf bakışları gelmişti. Şimdi geriye baktığımda, sanki oturup kafasının içinde neler olup bittiğini dinler gibiydi. Sonra da kendisinin bile bilmediği ama beraberinde taşıdığı bir şeyden panik içinde kaçmıştı. Her yöne. İstemediğin ama arkanda biten gölgenden kaçır gibi. O telefon konuşmasından sonra, hemen, dâhiliye uzmanı bir arkadaşımı aradım. 'O kızıl saçlı, güzel eski karın mı? Çok yazık.' Yapılabilecek hiçbir şey olmadığını söyledi. Bunu şimdi bana söyleyebiliyordu ne de olsa artık onunla bir bağlantım kalmamıştı. Işın tedavisiyle biraz önü kesilebilirmiş ama bu kaçınılmaz sonu sadece ertelemeye yararmış. Çünkü o kökler kalırmış. Birinde tümörün tekrar büyümesi beş yılı bulurken, diğer bir kişide birkaç ay içinde çoğalabilirmiş. Duyduklarım zaten bildiğim şeylerdi. Dönüşü olmayan bir yola girmiş. Kurtarılamayacak haldeymiş. Sinir krizine tutulmuş halde göz yaşlarım yüzümden aşağı sel gibi akarken kendi kendime, 'Ölüyorsun Olga. Ölüyorsun,' diye tekrarlıyordum. Ertesi gün öğle vakti ona gittim. Küçük bir odada yatıyordu. İçeriye girince gördüğüm ilk şey ardında yükselen devasa ağaçlarla koca bir pencere olmuştu. Önündeki pencere kafesinin şeklinden ve içinde hapsedilmiş altın sarısı ışık nedeniyle duvar halısı gibi görünüyordu. Olga o odanın mavimsi gölgesinde yatarken dışarıda güneş parlıyordu. Gülleri yatağının ayakucuna koyup ona doğru yürüdüm. Elini uzattı. Güçsüz ve ıslaktı, yüzü de çok şişmişti. Gözleri bu nedenle daha küçük görünüyordu. Başının sol yanı

saçsızdı. Ameliyatın izleri neredeyse yok olmuştu. Birkaç kırmızımsı çizgi, o kadar. Altında kemik bulunmadığı sadece titreyen deriden anlaşılabiliyordu. Başında kalan saçlar kısaydı ve yer yer saçsız alanlar vardı. Parmaklarını gergince saçlarının arasından geçirip, elindeki aynaya bakarken belki de tamamen kel kalacağını söyledi. Doktoru öyle söylemiş. Işın tedavisi yüzündenmiş. Ama sonra yeniden çıkacaklarmış ve hiç yara izi kalmayacakmış. Gülümsemeye çalıştı ve şimdi kafasında küçük bir kapının bulunduğunu söyledi. O küçük kemik parçası daha sonra yerine konulacakmış. Şu anda aşağıda buz içerisinde saklanıyormuş. Bunu çok delice buluyordu. Başka bir yerlerde ona ait bir parçanın olması fikri. Başlarda sürekli annesinin kütüphanesinde duran, üzerinde Anton Pieck'e ait bir çalışmanın bulunduğu Trygve Gulbrandsen'in *Dağlardan Esen Rüzgâr* kitabını düşünüyordu. Sarkıtlardan oluşan bir buzul duvarına oyulmuş bir kafatası. O soğuğu kafasında hissetmişti. Tam da açık olan yerde. Yatağın yanına oturdum, iyi göründüğümü söyledi. O anda kendimi, içinden sağlık fışkıran arsız herifin teki gibi hissettim. Sıhhatim yerindeydi ama onun için bir şey yapamıyordum. Başlarda dışarıya bakarken ağaçlardaki açık yeşil renkli çiçeklerin ne kadar güzel olduklarını düşünüyordum, dedi. Yattığı yerde sürekli ne olduklarını soruyordu kendi kendine, açık yeşil çiçekler. Çok esrarengiz buluyordu. Ta ki hemşire ona ağaçtakilerin kestane olduklarını söyleyene dek. Gözlerinde garip bir şey vardı. İlk başta karşısında duran bir gül röprodüksiyonunun üzerinde ne yazdığını net bir şekilde okuyabiliyordu. Rosa turbinata. Şimdiyse sadece gri lekeler görüyordu. Okumaya çalışmamalıydı, bunun onun için çok yorucu olduğunu söylemişlerdi. Ama geçen hafta annesi yanında bir kadın dergisi getirmişti. Kimseye belli etmeden battaniyenin altında saklıyordu dergiyi. Daha sonra okumaya çalıştığında, birkaç cümleden sonra ne okuduğunu tamamen unuttuğu için sürekli baştan başlamak zorunda kalmıştı. Bazen de ne yazdığını hiç anlamıyordu. O zaman okumayı sökmeye çalışan bir çocuk gibi sözcükleri heceliyordu. Birden kedinin nasıl olduğunu sordu. Ona sadece nasıl olduğunu anlatmak-

la kalmadım, o gittiği süre boyunca nasıl olduğunu da anlattım. Başlarda ne zaman yüksek topuk sesi duysa kapıya gittiğini. Evin her yerinde onu aradığını. Ağlamaya başladı ve doğurmasına yardım ettiği minik erkek yavrunun gerçekten onun olan tek şey olduğunu söyledi. Gittiğinde çok üzüldüğünü. Sandalyemi yatağın yanına yanaştırdım, kollarımı onun omuzlarına doladım ve iyileşince ona bakmaya gideceğimizi söyledim. Başını salladı ama ağlamaya devam ediyordu. Elimi ıslak yanaklarına koydum ve başını kendime doğru bastırdım. Hemşire sanki burası bir doğum odasıymış gibi neşeyle içeri girene ve ziyaret saatinin bittiğini söyleyene dek öylece kaldık. Hayatının son altı ayını, haftada birkaç kez birkaç saat yanında geçirdim. Kafesin kışın da kaldırılmadığı pencereden, beraberce ağaçların yapraklarının sararmasını ve karın düşüşünü izledik. Her taraf yeşilleneince ona bunu anlatmam gerekmişti. Neredeyse tamamen kör olmuştu. Başta çoğunlukla sakin ve bilinci yerindeydi. Geçmişe ait bazı şeyleri çok net bir biçimde hatırlayabiliyordu. Vondelpark'ta bir bankta vangelyalardan bal emdiğimizizi, yanımızdaki çöp sepetine büyük tutamlar halinde konmuş siyah köpek kılı gördüğümüzü... Gece konserlerinden dönerken asfaltın hep çiğden ıslanmış olduğunu, bir keresinde hayvanat bahçesi alanındaki bir lokantanın bahçesinde otururken bir gümüş martının yanına çok yaklaşan serçeyi nasıl bir lokmada mideye indirdiğini... Hayvanın martının boğazından geçerken hâlâ hareket ettiğini görmüştü. Tek kelimeyle korkunç. Bir keresinde, Meksika'dayken bir kazıdan benim için küçük bir heykel satın aldığını söyledi. Pişmiş topraktan. Üzerinde hâlâ toprak olan sevişen bir çift. San Diego'da otelde bir yerlerde bırakmıştı. Bir süre sonra tam bir mızımız çocuğa dönüştü. Günde birkaç kez ön dişlerini kontrol etmem gerekiyordu, çünkü döküleceklerini düşünüyordu. Gevşekçe duran ön dişleriyle yemeye cesaret ettiği tek şey lokum olduğundan ziyaret saatinin ortasında beni bir torba Türk lokumu almaya gönderiyordu. Bana Kaliforniya'dan gönderdiği kartın üzerindeki güz manzarası kadar coşkulu renkleri olan bir yap-bozu bütün bir öğlen boyu tamamlamasına yardım etmemi

istediği de oluyordu. Birkaç iyi parça bulup yap-boza koymaya göreyim, hemen onları oradan alıyor, iyi olmadıklarını, uymadıklarını söylüyordu. Ardından hırçınlaşıyordu. Bense kendi bulduğu düşüncesine kapılsın diye bütün iyi niyetimle uyan parçaları ona yeniden veriyordum. Yoksa yine aksileşiyor ve küçük parçaları manzaradan tek tek çıkarıyordu. O yılın sonu gelmeden saçlarının tamamı döküldü. Aslına bakılırsa bu hali ona yakışıyordu. O yuvarlak şiş yüzüyle hâlâ güzeldi. Peki ya, yarı kör olduğu için ona gülen analar anası o yarım akıllı? Olga bu halinden nefret ediyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Her geldiğimde başının altındaki yastığı başına doğru çekiyordu. Bu nedenle, doktoruna da sorup, ona peruk aldım. Ölümünden tam bir yıl sonra ancak geri ödeyebildiğim altı yüz gulden borç para aldım. Eski saçlarından biraz daha canlı bir kızıldı. Havalara uçmuştu. Başına geçirdiği ilk öğlen sürekli ellerini saçlarının arasından geçirip durmuştu. Peruk çok kötü duruyordu. Korku uyandırıyor. Çünkü hasta olduğu artık belli olmuyordu. Sanki hep böyle görünmüştü. Tombul, hırçın bir masal prensesi. Külkedisinin suratsız yalancı üvey kardeşi. Peruk kaydığında öyle gülünç görünüyordu ki aynı anda hem gülüp hem de ağlayabilirdim. Ayrıca giderek yalan olduklarını düşünmeye başladığım bir sürü hikâye anlatıyordu. Amerikalı kocası onu sürekli dövüyormuş. Ne zaman dışarı çıksa adam onu başkasıyla kırııştırıyor sanıp eve girer girmez daha koridorda başına sıkı bir yumruk atıyormuş. O yüzden şimdi böyle hasta olmuş. Ayrıca bir süreliğine şehir dışına gitse arabanın kilometre göstergesini not ediyormuş. Daha sonra Olga açıklama yapmak zorunda kalıyormuş. Bir keresinde ikisi de sarhoşken onu soymuş ve cinsel organının içine buz küpleri koymuş. Olga camdan aşağı, Araplara ait o kulübelerin üzerine atlamak istemiş, hava öyle sıcakmış ve içi öyle kaşınıyormuş ki... Bazen de yanında olduğumu tamamen unutarak benimle ilgili şeyler anlatıyordu. Saatlerce yanımda bisiklet sürdüğüümü. Yorulunca, bisikletini yolun kenarına çimenlerin üzerine bıraktığını. Ayrıca ona parktan gül çaldırıyormuşum, güllerin dikenlerinden parmaklarının ucu kanıyormuş. Yakala-

nacağından hep ödü kopmuş. Bir süre sonra yalan söylemesi ve uydurma hikâyeleri bile bitti. Artık onun için kitap okumaktan başka bir şey elimden gelmiyordu. Kadın dergilerinden saçma sapan şeyler okuyordum. Nereden başladığının önemi yoktu. Bir süre susarsam bir şeyler söylüyordu. Giderek anlamsızlaşan şeylerdi bunlar ama bazen geçmişle ilgili bir şeyler söylemek istediğini anlıyordum. Kim olduğumu idrak edebildiği zamanlarda. Bir keresinde birden bire, 'Ağustos'un ortasında hava birden soğursa her şey yerle bir olur,' demişti. Çok geçmeden her şey durdu. Artık hiçbir şey görmüyordu. Neredeyse hiç konuşamıyordu. Gözleri sanki arkadan itiriliyormuş gibi dışarı doğru çıkmıştı. Şişmanlamış, vücudu su toplamıştı. Yine de ona çiçek getirmeye devam ettim. Ondan çok hemşire içindi artık çiçekler. Hiç utanmadan göremediği için birden bire çiçek götürmeyi bırakmayı doğru bulmamıştım. Yanına gittiğimde dört bir yanımlı öyle boğucu ve tesellisi olmayan bir üzüntü kaplıyordu ki Oliver Hardy gibi çekingen ve beceriksiz, neşeyle fırtına gibi içeri girip yüksek sesle 'Aloha bebeğim!' diye bağırarak istiyordum. Sonra da camı ve kafesi aşır atlayarak, güllerimi paraşüt olarak kullanır, Olga'yla beraber, tomurcuk açan kestanelerin üzerinde süzülerek gitmek istiyordum. Sihirli değneğimle onu yine rüyalarının kızına dönüştürmek istiyordum. Ilkbaharın ilk günlerinden birinde, bir öğlen vakti gittiğimde ölmüştü. Bir önceki gece yummuştı gözlerini. Doktor kendimi suçlamamam gerektiğini söyledi. Ben yapabileceğimi yapmıştım. Hep zamanında geldim ve hiç erken gitmediğim için bana hayran kalmışlardı. Olga benim varlığımı artık hissetmediği zaman bile. Doktor bunun onun için çok şey ifade ettiğini söyledi. O peruğu getirerek onu çok mutlu etmişim çünkü ölürken her iki eliyle peruğu kafasına bastırır. Onu son bir kez gördükten sonra —son zamanlardaki halinden daha kötü görünmüyordu— doktor benimle koridorda yürürken, peruğu benim için ayırmasını isteyip istemediğimi sordu. Olga'nın hemen tabuta konması gerekiyordu, Velsen'deki krematoryuma gönderilecekti. Peruğun kalmasını söyledim. Olga da böyle isterdi.

“Tek kelimeyle şahane; iki kelimeyle çok şahane!”

MURAT MENTEŞ

Katilin Şahidi

Algan Sezgintüredi

Hitchcock yaşasaydı, bu romanı sinemaya uyarlardı. İçinde yer almak istemeyeceğiniz olaylarla dolu, özenli, matrak ve şoke edici, elinizden bırakamayacağınız bir roman! İlk otuz sayfayı okuyun, gerisi kendini okutuyor.

Vedat Kurdel. Özel dedektif. Ortağı Tefo ile birlikte önemli cinayet vakalarının çözümüne imzasını gururla attı. Şimdilerde boynuzlu eşler hayrına sokak arşınıyor. Sıkkin. 31 Aralık 2011 akşamı, çöpçatanlık kokan bir yılbaşı gecesi geçirmek üzere elinde hindi, asansör çalışmadığı için merdivenlerden inerken kafası karışık. Derken dört el silah sesi... Hayat böyledir işte. Doğru zamanda doğru yerde bulursunuz kendinizi ya da doğru zaman ve doğru yer sizi bulur... Sesler hemen şu daireden geldi. İçeride vücuduna istavroz şeklinde nişan alınmış kurban yatıyor. Katil içeride değil, kapıdan çıkmadığına bizzat Vedat şahit. Katil nerede? Polisin gelmesiyle birlikte apartmana giriş çıkışlar kapatılır ve yılbaşı gecesi olması dolayısıyla da anlam taşıyan Papaz Kaçtı partisi başlar...

Vedat kafasında kuyrukları birbirine isabet etmeyen tilkilerle, Tefo ise rasyonalize etmedeki ustalığıyla bu macerayı felsefi sorgulamalarla dolu, gündelik hayata ve insan doğasına göndermeler yapan, mizah dolu bir polisiye şenliğe dönüştürüyor.

ARKADAŞLARINI ÖLDÜR

JOHN NIVEN

“Yıllardır okuduğum en TIKSİNÇ, en KARA, en ŞAŞIRTICI, en GÜLÜNÇ ilk roman.”

INDIA KNIGHT

Steven Stelfox ile tanışın. Londra 1997: Yeni İşçi Partisi iktidarda ve Britanya popu zirvede. Müzik sektörüne yön veren bir avuç şanslı adamdan biri olan Stelfox bir yandan “seks ve uyuşturucu” alemlerinde gezerken, bir yandan da kariyerinde zirveye tırmanmak için türlü şeytanlıklara imza atıyor. Hedefe giden her yol mübah felsefesiyle yaşayan Stelfox, gerçek bir psikopat; sektörün yarattığı tatminsiz bir canavar; kusursuz cinayetler işleyen bir cani, kronik cinsiyetçi, ırkçı ve diğer her şey-ci.

Eleştirmenler tarafından büyük övgüyle karşılanan *Arkadaşlarını Öldür*, kendisi de eski bir yetenek avcısı olan yazarın gerçek deneyimlerine dayanıyor. Yeteneksiz ama başarılı müzisyenlerden, yapım şirketlerinin çevirdiği dümenlerden, aptal müzik tüketicisinden bahsediyor ve kokuşmuş müzik endüstrisinin hayalarına sıkı bir tekme vuruyor.

“Tiksınç makinenin her parçasına açık seçik ve topyekûn bir saldırı... Stelfox benzersiz bir kötülüğün ürünü, kronik bir biçimde seksist ve ırkçı. Gülünç de aynı zamanda... GÜLMEMEN GEREKTİĞİNİ BİLDİĞİN HALDE GÜLÜYORSUN.” INDEPENDENT

“HARİKULADE TIKSİNÇ... Olağanüstü saldırgan, derin bir biçimde müstehzi ve bütünüyle sapkın, fakat aynı zamanda YATAK ISLATACAK KADAR GÜLÜNÇ... Amerikan Sıığı ile Spinal Tap’ın buluşması, ancak daha kötü, daha şok edici ve çok, çok daha gülünç” SCOTSMAN

“Niven’in müzik endüstrisinin işleyişine dair bilgisine, Hunter S. Thompson’ı iki kovanını da mutlulukla gökyüzüne sıkmaya itecek pervasız ve ateşli anlatımı eklenince ortaya SAKATLAYICI GÜLÜNÇLÜKTE bir roman çıkmış” THE TIMES

